

БЮЛЕТЕН

Културно-информационен център
на българското малцинство "Босилеград" – гр.Босилеград

Година 14, брой 70-71, СЕПТЕМВри 2012 г.

Цена: 100 динара – 2 лева – 1 евро

Паметникът на Левски в Босилеград

БЮЛЕТИН

Основател и издател: гражданско сдружение Културно-информационен център "БОСИЛЕГРАД", Босилеград, ул. "Маршал Тито" №15

Web: www.kicbos.org

Жиро сметка: 205-115077-80

IBAN/RS35205001766666500085

Телефон/факс: (00381) 017-878-254

e-mail: kicbos@gmail.com

Редакция: Иван Николов, Александър Димитров, Радко Стоянчов, Мая Николова

Постоянни сътрудници: Ангел Джонев, Валентин Янев, Александра Димитрова, Тодор Димитров, Новица Станков, Димитър Димитров-Треперски, Димитър Стефанов Димитров, Лозан Митев, Драголюб Иванчов

Предпечатна подготовка: Digital Design Studio

Главен и отговорен редактор: Иван Николов

Печат: Графично предприятие "СВЕН", Ниш, ул. "Стоян Новакович" №10, тел.: (018) 248-142

ISSN 2217-7647

CIP - Каталогизирано в публикация на Народната библиотека на Сърбия, Белград. 32+659(497.11)

COBIS.SR-ID 187911692

С благодарност на нашият приятел за родолюбието и безкористната помощ на българите в Западните покрайнини. Благодарим ти, Първане. Бъди жив и здрав!

На кориците:

Стр. 1 - Мотиви от Великденския фестивал.

Стр. 67 - От мероприятията на КИЦ-а.

Стр. 68 - От мероприятията на Олимпийския клуб - Босилеград.

СЪДЪРЖАНИЕ:

<i>Къде бяхме през последното столетие</i>	<i>стр.3-5</i>
<i>Затваряне на кръга</i>	<i>стр. 6</i>
<i>Дебат за "напредъка" на Сърбия в ЕС</i>	<i>стр.7-9</i>
<i>Какво трябва да направим, за да станем член на ЕС</i>	<i>стр.9-16</i>
<i>Доклад на КИЦ-а до Е</i>	<i>стр.17-18</i>
<i>Посланието на вицепревидента</i>	
<i>г-жа Маргарита Попова</i>	<i>стр.19-20</i>
<i>Сърбия работи в полза на собствената си вреда</i>	<i>стр.20-21</i>
<i>За хипертрофираните представи за нещата</i>	<i>стр.22-23</i>
<i>ДСБ - преди и след изборите</i>	<i>стр.24-25</i>
<i>Живот в импровизирана демокрация</i>	<i>стр.26-29</i>
<i>Седем причини, заради които</i>	
<i>Сърбия не бива да влиза в ЕС</i>	<i>стр.30-31</i>
<i>Международен детски Великденски фестивал</i>	<i>стр.32-33</i>
<i>КИЦ отбеляза деня на</i>	
<i>Българската просвета и култура</i>	<i>стр.34-35</i>
<i>Намесата в подготовителните курсове</i>	<i>стр.36-38</i>
<i>Полвината от царибродските гимназисти</i>	
<i>се образоват на български език</i>	<i>стр.39-40</i>
<i>Аферата "автобусгейт"</i>	<i>стр.40-41</i>
<i>Вижданията на един западнопокрайнинист</i>	<i>стр.41-42</i>
<i>ГКПП Банкя-Петачинци ...</i>	<i>стр.43</i>
<i>Българоруското братство от 1921-1926 г.</i>	<i>стр.44-45</i>
<i>Истината за Ньойския договор</i>	<i>стр.46-59</i>
<i>Лъжите в македонската енциклопедия</i>	<i>стр.60</i>
<i>175 години след рождението на Левски</i>	<i>стр.61</i>
<i>КИЦ дейности</i>	<i>стр.62-65</i>
<i>Сатира</i>	<i>стр.66</i>

Къде бяхме през последното столетие?

Сравнявайки онази Сърбия която известният сръбски сатирик Радойе Доманович така сполучливо е описал преди сто години, и тази в която сега живеем, натрапва се горчивото усещане, че времето тук не само е спряло, но даже се движи назад.

В „Страдия“ той пише: *„Народната скупщина е народна по някакъв стар обичай, а всъщност депутатите се назначаваха от министъра на полицията. Министърът на полицията бе поел върху себе си цялата тая грижа. Той назначаваше, избираше вместо народа, така че народът не губеше времето си, не се грижеше и не мислеше за нищо“*.

И така, полицията, тайните служби от преди сто години – все още определят днешната действителност в която изборите се провеждат от немай-къде, колкото гражданите „да изпуснат парата“, но винаги с предизвестен изход – някой „горе“ предварително е посочил кой да се избере и когато се избере – какво точно да прави. На гражданите е оставена „патриотичната“ длъжност само да акламираят това решение, за което някои от тях, какъв късмет, дори може да получат и надница за участие на изборите. Други ще се наредят на опашка за държавна работа, (в зависимост от степента на послушност им), а ония които са с по-малко късмет – може да получат запалка, химикалка, тениска или нещо от тоя род. Толкова горе-долу струва вота на средностатистическия гражданин в Сърбия. Стига „министърът“ да е разпоредил да ви избера.

В такъв класически сръбски стил протекоха изборите „три в едно“ – за президент, за народни представители и местна власт на 6 май 2012г.

След тия избори Сърбия е също толкова далече от Европа, колкото и в началото на 20 век по времето на Доманович – по начина на мислене и поведение, държавно устройство, икономика, култура и пр. Друг е въпросът, че на Европа ѝ омръзна непрекъснато да се спъва от сръбския камък и прави всичко възможно да я интегрира – даде ѝ кандидатура за членство в ЕС, нищо чудно да ѝ предложи и дата за преговори. Сърбия ще влезне в тия преговори не защото има политическа воля за това, не защото политиките го искат, а защото нямат избор – външните дългове на Сърбия достигнаха 24 милиарда евро и опасно приближават критичната граница, зад която следва банкрут на държавата! Международния валутен фонд ще даде кредити едва след като неговите експерти се убедят, че Сърбия е достатъчно реформирана според европейските изисквания за да може да осигури тяхното изплащане. Другият вариант е, прословутия сръбски инат да заиграе на руската карта и сръбската, включително и нашата агония да продължи. Малко е вероятно, но не е изключено.

Българското малцинство

загуби на изборите на 6 май. Демократичния съюз на българите, издупчен отвън и отвътре, в последния момент излезе от изборите за местна власт защото Общинската избирателна комисия не му призна статус на малцинствена партия позовавайки се на формални пропуски. Този статут е признат с решението за регистрация, беше признат и на предишните избори, но тоя път - не. Наистина, какъв е смисълът да участваш на избори и да се борещ за власт която не те признава?

ДСБ е автентична малцинствена партия създадена за да защитава правата и интересите на българите. Неговото непризнаване води до непризнаване на целия корпус от национални и граждански права и свободи гарантирани с Конституцията и международните документи по правата на човека и правата на малцинствата. Този безпрецедентен гаф остана почти незабелязан както от многобройните сръбски организации за свободни и честни избори, така и от ОСЦЕ и България. Сръбският омбудсман даже не благоволити да отговори на жалбата.

Управляващите, с огромни нарушения на избирателния процес и злоупотреба на общинската власт, направиха всичко възможно да изгласкат единствената европейски и национално ориентирана във времето партия на българското национално малцинство която защитава и отстоява европейските принципи и ценности в областта на малцинствените права, при това в среда в която населението е почти изцяло българско!

За сметка на това, спечелиха великосръбските, антибългарските и комунистически партии известни със заслугите си за сръбизирането на българите. На тях им беше нужна тази победа, за да амнистират самите себе си от отговорност за всички престъпления и вреди които нанесоха на народа си в миналото. Това, и общите резултати от изборите на които малцинствата загубиха навсякъде и на всички нива, достатъчно ясно показва, че Сърбия, вместо да се движи напред към Европа, се връща далеч назад в тоталитарното си минало, залагайки на послушните, некомпетентните и възглулавите.

С други думи, всичко си продължава по старому. Или както преди повече от един век Доманович пише в „Дамга“: *„У нас кмета управлява и той е най-стар; след него идват пандурите... Е, пандурите са разни и се различават по ранг. Има висши и низши... Значи, ние тука сме кротки и добри хора, ама отвън идват всякакви фукари та ни развалят и ни учат на лошо. За да се отличават нашите граждани от останалите, кмета вчера издаде заповед всички тукашни граждани да отидат в общинския съд и на всеки да му се удари печат на челото“*.

Да, в Сърбия, и особено у нас, все още са дамгосани всички които по някакъв начин се различават от другите, особено ония които не са съгласни с кмета – този сръбски символ на вечната и неограничена власт.

Кметът Владимир Захариев

е олицетворение именно на тази абсолютна и неограничена власт която продължава от времето на Обреновичите до днес. Власт, която се разпорежда кой да участва и за кого да гласува на изборите, кой да работи на държавна работа, кой за какво да мисли и говори, кой да се занимава с бизнес, кой да получава социални помощи, кой е патриот и кой предател, кой с какъв спорт да се занимава, кой да ходи на лов, кой да играе шах, кой какво да следва и пр. Кметът се интересува от всичко, дори и от това кой си има любовница и кому какви са семейните отношения. Властта, или по-точно, привилегиите от властта, са за него и „неговите хора“ - останалите са дамгосани с оня срамен печат на Доманович. Тия наложени клишета не дават никакъв шанс на хората с либерално, европейско мислене и поведение. Изборът е само един – да се хванеш на хорото до кмета, да му се подчиниш, да слушаш глупостите му, да

станеш част от системата която меле и унищожава всичко по пътя си.

След изборите от 6 май опозицията фактически бе изхвърлена от властта. Ако, разбира се, сръбските националистически и комунистически партии у нас могат изобщо да се нарекат опозиция. Те обаче не са никаква опозиция. Защото техните възгледи и становища са напълно идентични със становищата на управляващите по отношение на фундаменталните въпроси за правата на българското малцинство, образованието на майчин език и пр. Това всъщност е опозиция която тегли назад – тя критикува кмета Захариев от комунистическа и великосръбска гледна точка, защото, според тях, бил станал „прекалено голям българин“?!

Което, разбира се, е смешно. Защото, ако него наистина го вълнуваше съдбата на българското национално малцинство и съдбата на Босилеград, той едва ли щеше да си позволи да

обяви война на КИЦ-а

като доказана институция на българското малцинство която със всяко свое действие работи за опазване и развитие на националната и културна идентичност на българите в Западните покрайнини, за спазване на правата на човека включително и малцинствените права, за създаване на макроикономически предпоставки за развитие на района и утвърждаване на европейския начин на мислене и поведение. Като активист и функционер на великосръбската, антиевропейска и проруска партия на д-р Воислав Коцуница, той и да искаше, не можеше да постъпи другояче, просто защото е само едно дребно колелце от великосръбската държавна машина. Неговата война е война на сръбския „патриот“ срещу българските „предатели“.

„Българщината“ на кмета Захариев е куха, лишена от всякакво национално съдържание. В нея няма нищо нито от стремежите на българския народ, нито от стремежите на българското малцинство появили се в началото на 90-те години на миналия век за спазване на човешките права, езика, културата, традициите, обичаите и пр. от натиска на великосръбският национализъм. Това е показна, байганьовска, популистка, вулгарна, компроматна, контрапродуктивна българщина от „старо време“, с която той парадирва по съборите и фестивалите. Тя не може да бъде алтернатива на братията великосръбски национализъм който вече един век вилнее у нас. „Българщината“ на Захариев не може да бъде алтернатива и пример за подражание на младите, защото тя е олицетворение на просташината, лицемерието, двуличието и вероломството. Днес младите нямат нужда от българщината на бай Ганьо, а от българщината на великите имена от българската история и култура които издигат името на България на равнището на съвременна Европа и предлагат нов модел на поведение. Българщина, която здраво стои на основите си и същевременно е отворена за всички полезни модерни постижения

на съвременния свят.

Българщината на Бай Ганьо /алиас Владимир Захариев/ се ръководи от келепира, властолюбието като средство за лекуване на комплекса за малоценност, като начин за издигане при „ония горе“ въпреки лайната на опинците си, защото не му се седи при „ония долу“.

Политиката, като средство за постигане на добро и напредък на собствения народ – не го интересува. За него, обществената дейност и идеите имат смисъл само ако могат да се превърнат в гласове на изборите и да утвърдят властта му. Така всяка идея, независимо колко е добра, бива опорочена.

Много от автентичните идеи на българското малцинство поникнали в главите на неговата интелигенция, в КИЦ или ДСБ, той ги открадна, почна да злоупотребява с тях и накрая ги загуби. С тази цел той от няколко

Така живее народът...

години води къде подмолна, къде открита война да изझे ролята и задачите на КИЦ-а и да го подчини на всяка цена, а ако не успее, да го компрометира с клюките и интригите си. Времето ще покаже дали това е болна властолюбива амбиция или по-скоро – партийна задача на неговия великосръбски шеф д-р Коцуница. Както и да е, има нещо крайно нездравно в намерението му да овладее, да подчини и унищожи всички които биха могли да му се противопоставят

и да му станат опозиция. Нормален човек не може да не си зададе въпроса: това ли е работата на кмета – да гони журналистите, писателите, поетите, неправителствените организации, да се вре в културата, образованието, спорта, медицината, строителството – вместо да се държи за правомощията които са му дадени със закона. Няма ли си той други грижи и задачи вместо да шпионира и слухти кой какво говори за него?

Времето остави доста теми за размисъл.

Контактите и земляческите срещи които КИЦ-а направи и установи с една от най-богатите общини в България, Козлодуй, бяха с идеята културното сътрудничество да доведе до обмен на управленски опит, икономическо сътрудничество и кандидатстване по съвместни проекти между двете общини по линията на транграничното сътрудничество. В крайна сметка двете общини подписаха Споразумение за побратимяване, после взаимните посещения се превърнаха в пьянски срещи един път годишно докато съвсем оредяха и затихнаха.

Следващото му постижение беше да стане посредник за получаване на българско гражданство. Кандидатите за българско гражданство си подаваха документите, не в КИЦ-а, не в Държавната агенция за българите в чужбина, не в Министерството на правосъдието а направо при кмета Захариев! След като бе въведено изискването документите да се подават лично, той тръгна да прави „безплатни“ курсове с общинския автобус до София превозвайки кандидатите направо до Агенцията за българите в чужбина и Министерството на правосъдието. Никой от българските

управници не си зададе въпроса защо той трябва да събира и носи в ДАБЧ молбите за издаване на удостоверения за български произход, когато самия той може да ги издава, ако вече наистина е толкова „велик българин“ и ако ние наистина имаме всички права, както той иначе твърди навсякъде?

Последва намесата му във винаги коректното сътрудничеството между КИЦ-а и Столична община София, която с многобройните си и винаги добре организирани и масово посетени културни мероприятия значително промени културния облик на Босилеград. В стремежа си да изтръгне културните мероприятия от КИЦ-а и да ги сложи под собствен контрол, той със скромните си чалгаджийски културни познания успя не само да опорочи постигнатото в областта на културата, но и да му придаде друг характер. Новоустановеният „Международен фолклорен фестивал – Краище пее и танцува“, освен че дублира Великденския фестивал, все повече прилича на опит да се прави някакъв баланс между застъпеността на българската и сръбската култура в Босилеград. Ако се съди по начина по който се посрещат и настаняват българските танцови състави и по това, че българското знаме вече втора година го няма на фестивала – няма съмнение, че това се прави във вреда на българската култура. Въпреки че участието на Държавната агенция за българите в чужбина във финансирането на фестивала никак не е малко.

КИЦ-а направи и първите пробиви в контактите с българските спортни клубове, с идеята, приобщавайки младите към българския спорт да ги приобщава и към българските културни и европейски ценности. С тази цел бе създаден фенклуб Левски в Босилеград и се стигна до почти редовни посещения на босилеградските фенове на мачовете на националния отбор в София. Агитката на босилеградския фенклуб излезе с транспаранта си и на известните европейски стадиони в Рим, Лондон, Киево и пр. Част от тия контакти и установени практики вече са иззети от босилеградския ФК „Младост“, но сега вече те обслужват агитката на сръбските „Делије“ а на редките приятелски срещи в Босилеград често се чуват националистически крясъци „Уа, Бугари“!

На ДСБ и КИЦ-а бе и идеята /залегнала и в техните програми/ за оказване на спешна и специализирана медицинска помощ на българите от Босилеград. Тази идея, вместо да се превърне в легално международно споразумение между двете държави в което подробно и внимателно да се регламентира начина на изпращане, транспортиране, оказване и заплащане на спешна и специализирана медицинска помощ на босилеградските българи в България, се превърна в порочна практика за нехуманно изнудване на гласове от болни хора по системата: „аз ще ти уреда преглед в София, но

ти нали знаеш за кого ще гласуваш на изборите“?! Така се стигна дотам, че болните, противно на убежденията си, се изнудват да гласуват за него, а българския данъкоплатец на практика, освен лекуването на сънародниците си в Босилеград, финансира /и то успешно/ изборителната кампания на Владимир Захариев, като представител на една антибългарска, антиевропейска и проруска партия в Босилеград?! Дори самият той се похвали пред сръбските медии, че във Военно-медицинска академия са оказани 3000 медицински интервенции – толкова, колкото и гласове е получил на изборите!

Окуражен от мълчаливото отношение на българските политици, кметът Захариев тази година посегна и на кандидатстудентската кампания която години наред се води от КИЦ-а. Това беше повод за медиен скандал който избухна в българската преса. Със същия вулгарен тон, той накара кандидатстудентите да занесат документите си в кметската канцелария след което комисията на МОНМ бе принудена да отиде при него. След което той вече можеше просташки да се удари в гърдите – „видяхте ли бе кой съм аз? аз записах децата ви на университета!“ Само не се сети, че ще трябва да дава обяснения и на тия които не са се класирали.

И накрая, дойдоха и трудностите с летните почивки на Черноморието организирани от КИЦ-а, проблемите с автобусите. Почеркът е повече от ясен.

Въпреки че в България на всякъде тропаше

на отворени врати, сред простолодието и особено сред жените край които не може да мине а да не ги целуне и пощипне по меките части, той умее да си създава впечатление на „истински кмет“, на „българин“ или „сърбин“ в зависимост къде се намира.

Ако оценяваме управленските му резултати според това какво беше Босилеград преди 12 години и какво е сега – освен политическа, може да му се поиска и наказателна отговорност.

Но ако оценяваме колко „велик българин“ или „велик сърбин“ е, тогава неговия партиен шеф д-р Кошунница безспорно ще го оценява според това колко голяма вреда е нанесъл на КИЦ-а.

Българите един ден ще го оценяват най-много по това, че той, по негово време, успя напълно да компрометира обучението на майчин български език в Босилеград. Въпреки че всички които завършат гимназия отиват да следват в България, всички които тръгват на училище продължават да се записват в сръбските паралелки! Той не вижда нищо лошо в това. Пък и не го интересува. За него е най-важно да убеди хората да го гласуват на изборите, а не да ги убеди колко е важно да учат на български език.

Иван Николов

Така живеят политиците...

Затваряне на кръга

Соня Бисерко

Победата на прогресистите и Томислав Николич на изборите през май разголи сръбската реалност и постоянния сръбски национализъм. Политическият инженеринг с помощта на международната общност стигна до границата която вече не дава никакви резултати. Стана ясно, че промените от 2000 година бяха козметични и с нищо не засегнаха наследството на Милошевич. Всеки опит брутално бе предотвратен (убийството на Зоран Джинджич, разбиване на Демократичната партия, сатанизиране на ЛДП и нейния лидер). Международната общност и по-голяма част от политическия елит в Сърбия не искаше и не беше готов по-задълбочено да разгледа ситуацията в Сърбия. Национализмът като доминираща идеология, с претенции върху региона, попреки за рационално преразглеждане на последствията от политиката на Милошевич. Победата на Николич същевременно означава завръщане и легитимиране на ключовите хора от времето на Милошевич в политиката, културата, образованието, стопанството и пр.

Единението на тнр. левица и крайната десница върна Сърбия в самото начало – времето когато Милошевич обедини всички политически сили в Сърбия върху сръбската национална програма. Същевременно, двете политически опции (социалисти и прогресисти) традиционно са дълбоко свързани с Русия на чиято подкрепа се опираше и Милошевич още от самото си идване на власт. Без тази подкрепа Осмото заседание на ЦК на СК на Сърбия и антибюрократичната революция нямаше да бъдат възможни. Разпадането на СССР попреки на ангажирането на Русия през деветдесетите години, но илюзията за руската подкрепа остана. Тя отново стана реалистична с идването на Владимир Путин в Кремъл и оживяване на руските имперски амбиции.

Обстоятелствата са други, но това което обезкуражава, е обсебеността с територии и прекомпозиция на Балканите, като постоянна политика на Белград. Очакванията, че международните обстоятелства ще се променят в тази насока, поддържат тази обсебеност. Очевидно ЕС, САЩ и НАТО не са достатъчно убедителни защото тяхното колебание, най-напред в Босна и отстъпчивостта към Белград, обезсърчават техните аспирации.

Новият президент Томислав Николич само с няколко изречения изправи на нокти целият регион. От това, че „Вуковар е сръбски град“, че в „Сребреница не е имало геноцид“, че, „признава Черна гора, но не и черногорците защото са сърби“, до, че „Сърбия никога няма да признае Косово“. Това доведе до регионална солидарност никой да не се появи на церемонията по инаугурацията му. Неговата максима „и Русия и Европа“ вече получи истинско значение в смисъл, че членството в ЕС вече не е приоритет, а членството в НАТО окончателно вече не е опция за Белград.

Кадровите решения на новото правителство вече се виждат. На сцената се връщат хора които с прилагането на Закона за лустрация би трябвало да бъде забранено да се занимават с публична дейност. Тяхното завръщане ще бъде удар върху администрацията на всички нива.

Ивица Дачич откровено каза, че е „националист и че му е писнало от еврофанатици“. Всичко това може да се тълкува и като обикновена риторика, но тука някъде е и същността на този блок.

Няколко събития, като отбелязването на годишнината от битката на Косово, на Видовден, на Газиместан, отбелязването на 50-годишнината от присъждането на Нобеловата награда за мир на Иво Андрич (изграждането на Андричград във Вишеград, под режисурата на Емир Неманя Кустурица, отличаването на Кошунница от страна на Додик, речта на партиарх Иринеј на Газиместан („както Господ е възкръснал, така ще

възкръсне и сръбско Косово“), клетвата на жандармерията написана от нейния комендант Братислав Дикич – всичко това предизвести отношението на правителството към Република Сърбска, Косово, ЕУ и НАТО.

Най-показателното е отношението към Република Сърбска (РС). Очевидно е, че политическата енергия сега се концентрира върху Република Сърбска. При получаването на отличието Воислав Кошунница заяви, че се чувства заслужен за опазване на РС, изтъквайки, че „напредъка на Сърбия и напредъка на Сърбска представляват нашия най-голям национален интерес, интерес на сръбския народ. Надявам се, че съм дал своя принос Република Сърбска да стане това което е днес и особено това което може и ще стане утре“.

Мутрите, които също са свързани с Москва, нямат интерес от бързо преминаване към пазара и конкуренцията. В този смисъл, членството в ЕС не е техен интерес. Освен това, техните дълбоки връзки с Русия подсказват за някакви дългове към Москва.

Трябва да се има предвид и очакванията от тнр. сива зона от новата власт: връщането на Косово под суверенитета на Сърбия до 2015, (което подразбира и обединение на Македония и Черна гора със Сърбия, защото като малки държавички те не могат самостоятелно да оцелеят); равноправно сътрудничество с Русия, т.е. с източната страна; че на сърбите им трябва вожд и че от Николич зависи как ще се отнесе към тази потребност; очакват фаворизиране на държавното стопанство (склучване на договор с Русия, преди всичко в производството на оръжие) и разбира се, забавяне на отношенията с ЕС. Армията ще има най-големи проблеми, защото тя стигна най-далече в реформите. Скорошната гибел на двамата кадети бе използвана като спусък срещу реформите и професионалната армия и икове за връщане на рекрутната армия, защото това е единствения начин Сърбия да осъществи военно преимущество в региона и да предотврати членството в НАТО.

Ролята на Русия на последните избори и около тях беше особено видима. Руският посланик в Белград Александър Конозин беше особено експониран в подкрепата на прогресистите. Победата на Николич той коментира с думите: „най-накрая дойде време за Сърбия и Русия“. А когато става дума за Косово, неговото последно послание преди да замине от Белград беше „Когато вие сърбите решите как ще решавате въпроса за Косово, бъдете сигурни че ние ще ви подкрепим“.

Сърбия е малка разорена страна без капацитет сама да направи резове. Нейната икономическа и социална ситуация е поразителна и страната е на ръба на колапса. Нейната сила се вижда само в това да дестабилизира региона, но и самата Сърбия. Липсата на политическа воля на ЕС сериозно да се позанимава със Сърбия, допринесе за сегашната ситуация. Защото, Сърбия е огледален образ на международната общност. С други думи, ключът за развитие на региона продължава да е отвън – в ръцете на ЕС, САЩ и НАТО.

След 20 години присъствие в региона международната общност трябва твърдо да застане зад своите принципи, трябва да ревизира стратегията си и сериозно да преразгледа ситуацията в региона, да маркира главните обструкции и да приложи стратегия за развитие. Също така, трябва ясно да дефинира характера на войната в бивша Югославия, защото това е единствения начин адекватно да се разрешат ситуацията на Балканите. Изравняване на всичките военни актьори, не само че е несправедливо и морално неприемливо но и контрапродуктивно. Време е Сърбия да се позанимава със своята отговорност за хаоса на Балканите. Това едновременно изисква своеобразна подкрепа на международната общност.

Международните актьори които станаха ключов фактор за решаване на кризата трябва да покажат по-голяма решителност и поставяне на рамки с определени морални ценности без които не може да напредва нито едно общество, особено сръбското. Бързата интеграция на Сърбия и Западните Балкани в ЕС е единственото решение което ще спре регресивните явления в региона.

Дебат за „напредъка“ на Сърбия

Европейски парламент 28 март 2012 г.

*„Трябва да поискаме автономия за унгарците в Сърбия.“
Кристина Морвай / Krisztina Morvai / - Унгария*

Публикуваме части от изказванията по дебатите в Европейският парламент по въпроса за „напредъка“ на Сърбия за членството ѝ в ЕС. В Сърбия спрямо малцинствата се провежда политика освен на физическо насилие, нарушаване на човешките права, забрана на ползването и изучаването на майчин език, етническо прочистване, забрана да се слави Бог на майчин език, има и **жестоката цензура върху свободата на медиите**.

Аз не срещнах в сръбски издания речите на политиците от Европейският парламент.

За това тук публикувам дебатите по „напредъка“ на Сърбия от 28 март тази година.

Андрей Ковачев – България - Г-н Председател, Европа, и особено Югоизточна Европа, има нужда от демократична Сърбия и Европейският съюз трябва да работи за такава политическа среда, която да подкрепя процеса на демократични реформи в Сърбия, за да може страната окончателно да скъса с комунизма, пост комунизма, и особено национализма, наследен от бивша Югославия.

Такава подкрепа за демократичния процес е даването на Сърбия на статут на страна кандидат. Както винаги, успехът зависи най-много от волята на самата страна. Сърбия трябва да вземе трудни решения по пътя към своето европейско бъдеще и смятам, че с настоящата си политика страната върви в правилната посока.

Теми като правата на всички граждани, независимо от техния етнически произход, както и преодоляването на проблемите със съседите, са също част от процеса на прибираване към Европейския съюз.

Искам да обърна особено внимание на неравностойното положение на едно често забравяно малцинство в икономически слабо развитата част на Сърбия - българското. В този регион са нужни повече инвестиции и перспектива за младите хора да останат там, а също така и гарантиране на обучението в училищата на майчин език и наличието на учебници на български език.

И накрая, отново призовавам колегите от Сърбия, от Сръбското събрание и от правителството да не си затварят очите пред миналото, а да последват примера на всички държави на изток от Берлин и да разсекретят архивите на комунистическите тайни служби от времето на бивша Югославия, в името на прозрачността и помирието. Сенките от миналото не могат да ни водят към демократично европейско бъдеще.

Андрей Ковачев – „Гарантиране обучението в училищата на майчин език и наличието на учебници на български език“

Станмир Илчев - България - Г-н Председател, докладът, който обсъждаме днес, има много достойнства, защото авторът му г-н Кацин е голям познавач на Западните Балкани и на ситуацията в Сърбия. Докладът съдържа и чудесната новина за новия статут на сръбската държава. Този статут е заслужен, тъй като сръбското общество направи и продължава да прави големи усилия за реформи.

Няма да бъде изненада, ако днес **много често поставяме акцент върху диалога между Белград и Прищина.** Това ще бъде една призма, през която за дълго време ще оценяваме сръбската политика - дали е рационална и полезна.

Друга важна призма за вътрешната политика е политиката на малцинствата. Идеята на докладчика за промяна в параграф втори е изключително важна. **Вече ще имаме шанс да се борим за правата на всички малцинства, като част от европейските стандарти, а не като част от уредбата на бивша Югославия.**

Ще бъде логично да очакваме бърз напредък в тази област. Толкова ли е трудно, например, в българските църкви молитвите към бога да се отправят на български език? **Нужно ли е сръбската именна система да се налага чрез административен натиск върху новородените български деца?** Приемливо ли е да се пречи на българите в Босилградско и Пиротско да отбелязват своите празници?

Бързата промяна на старите стереотипи няма алтернатива. Тя е наложителна и тя ще бъде много важна за напредъка на Сърбия.

Станмир Илчев - Нужно ли е сръбската именна система да се налага чрез административен натиск върху новородените български деца?

Кристина Морвай / Krisztina Morvai / Унгария.

Уважаеми колеги,

Мисля, че има най-малко две категории хора, които дори не знаят за коя страна се говори днес. Едната категория са унгарците живеещи в Сърбия,

тъй като те са обект на трайна дискриминация, човешките им права се нарушават, те са обект на физическо насилие само, защото говорят на майчиния си език - унгарския.

Другата група от хора представителите в Европейския съвет, след като проведеха разисквания, постигнаха съгласие по резолюция за решение и какво решиха, че Сърбия е извършила тежки нарушения на Правата на Човека по отношение на своите малцинства.

Мисля, че всички си мълчат по този въпрос. Времето е кратко. Нека кажа само, че в Сърбия има етническо прочистване. Сръбски бежанци се настаняват да живеят на сред унгарското малцинство.

Не се гарантира правото да се използва майчиния език и мисля, че **би трябвало да поискаме автономия за унгарците в Сърбия.**

Кристина Морвай – „Сърбия е извършила тежки нарушения на Правата на Човека по отношение на своите малцинства”

Кинга Гал / Kinga Gál / Унгария - Г-н Президент! Всички бяха доволни, че на Сърбия е предоставен статут на страна кандидатка, това е добро начало. Ние знаем, че този път няма да е лесен. Но първата стъпка е вече направена. От тук нататък нещата трябва да вървят напред. Сърбия трябва да изпълни поетите от нея ангажменти. Благодаря на колегите Шьопфлин и докладчика Качин за добре свършената работа. Хубаво е това, че те подчертават значението на защитата на малцинствата – това е въпрос, който непрекъснато трябва да стои в центъра на нашето внимание. Хубаво е, че разглеждайки въпроса със статута на страна-кандидат на Сърбия, ние обръщаме внимание и на Косово и на Войводина. При всички положения трябва да помогнем на всички, които по някакъв начин не се чувстват добре защитени и не се чувстват равноправни.

Конфликтите с Косово, с Войводина също **и недостъпната защита на малцинствата би могла да попречи на присъединяването на Сърбия към Европейския съюз.**

Ласло Текеш / László Tókéš / Унгария – Г-н Президент! Преди всичко, аз изразявам моята благодарност на г-н Йелко Качин за доклада за разширяването във връзка със Сърбия. По-специално ще подчертая проблема със защитата на малцинствата.

Критериите залегнали в Лисабонския договор са изключително ясно формулирани именно на базата на тези критерии Съветът даде статут на страна-кандидат на Сърбия през март

Но все още има дефицити по отношение на малцинствата в Сърбия. Имам пред вид румънското и българското малцинство. Съветът е направил Своите заключения. Публикувал ги е и е подчертал в тях, че спазването на колективните права на малцинствата ще е изключително важно и именно в това отношение ще се спазва един стриктен контрол и наблюдение върху ситуацията в Сърбия.

Важно е и да се каже истината и по отношение на масовите убийства на унгарци в Сърбия. Ние виждаме по този начин нарушение на правата на нашето малцинство в тази страна. Много решително трябва да се застъпим и за правата на живеещите около Тимок румънци.

Ласло Текеш - „Да се каже истината и по отношение на масовите убийства на унгарци в Сърбия”

Петри Сарвама / Petri Sarvamaa / Полша - Г-н Президент! Лично бях свидетел на новата история на Балканите като чуждестранен кореспондент и за това

не ми стигаха думите колко важен е този процес за стабилността и разбирателството в региона. Това е не само възможност, а всъщност задължение за нас. Дължни сме да направим това, на което сме способни, за да заглушим оставащите гласове на шовинизъм и нетърпим национализъм в Сърбия.

Ние обаче бихме били глупави, ако към този кръг на разширяването подходим така неглиже, както при миналите разширявания. За това този път трябва да се изиска стриктно изпълнение на най-важните предпоставки за членство, сред които и осигуряване закрилата на малцинствата.

Петри Сарвама – „Да заглушим оставащите гласове на шовинизъм и нетърпим национализъм в Сърбия”

Джорджи Шьопфлин /György Schöpflin/ Унгария – Г-н Министър, г-н Комисар,

аз поздравявам г-н Качин за неговия доклад. Сътрудничеството с него е много добро. На Сърбия бе даден статут на кандидат и същевременно през май там ще бъдат проведени избори. Този доклад може да служи като ръководство на следващото сръбско правителство по пътя му към Европа. За да бъде приета Сърбия, тя трябва да направи необходимото, което остава. Не може да се смята, че всичко е свършено. Управлението в Сърбия трябва сериозно да се подобри, преди да бъдат задоволени европейските критерии. Използват се средства за елиминиране на конкуренцията и за благоприятстване на вътрешния бизнес. Необходима е по-решителна борба с организираната престъпност. Съществува и проблема и за Косово. Всички трябва да живеят в разбирателство със съседите си. Сърбия трябва да приема независимостта на Косово и да изостави илюзиите, че един ден Косово ще бъде отново част от Сърбия, колкото и трудно да се приеме това. Сърбия трябва да направи редица крачки за равното третиране на несръбските малцинства. Сръбското гражданство все още не дава пълни права на някои несръбски малцинствени групи, особено румънците в долината на Тимок и Българското малцинство. Всички трябва да се третират равноправно. Следващото правителство ще има много работа.

Комисар Щефан Фюле / Štefan Füle / - Господин Президент, почитаеми дами и господа депутати, искам да ви благодаря за този богат изчерпателен дебат, който показва вашата подкрепа за европейската интеграция на Сърбия. Чухме тука много изказвания по редица въпроси, някои от тях бяха повторени и споменати от мнозина от изказалите се. Оглеждам се и искам да разбера, че говорим наистина за Сърбия и наистина го правим през 2012 г. Ние възнамеряваме да следим много от близко положението на малцинствата в Сърбия. Особено Съветът на Европа и Върховния Комисар, следят много внимателно положението на малцинствата и това ще бъде включено в следващия доклад на комисията, който ще бъде оповестен тази година. Би ни се искало Сърбия бързо да премине към следващата фаза, т.е. започване на преговори.

Напълно подкрепям тази цел, но това може да стане ако критериите са изпълнени. За това внимателно ще следим и оценяваме как Сърбия изпълнява критериите, особено положението в някои ключови области на демократиче-

ските институции, правната, съдебната система, борбата с корупцията и организираната престъпност, Правата на Човека и Защитата на малцинствата. По отношение на ключовия приоритет – подобряване на отношението с Косово, ще разглеждаме няколко аспекта – добронамереното прилагане на сключените вече споразумения, решаване на все още нерешените въпроси като далекосъобщенията и енергетиката, а също така и сътрудничеството с EULEX, за да може той да изпълнява своите задачи в цяло Косово. Трябва да бъде ясно, че трябва да се избягва възникването на нови спорни въпроси. Сърбия трябва да се въздържа от провеждане на местни избори в Косово.

Радвам се, че подкрепяте новият подход по глави 23 и 24, които ще бъде приложим в скоро време и към Сърбия. Искрено се надявам заедно с Вас, че въз основа на положените вече солидни основи, въз основа на които Сърбия получи статут на кандидат, ще станем свидетели на ново динамично развитие на нашите отношения.

Сръбските политици съзнателно скриха „Доклада на Кацин“ и дебатите по него от народа. Тази измама промени резултатите от изборите през май. Ако сръбският народ знаеше за тези дебати – съвсем други щяха да са резултатите от изборите.

Изборите за президент на Сърбия спечели краен националист – Томислав Николич – дясната ръка на Шешел.

В клетвата си, която Николич положи като президент, ние чуваме следното:

“Заклевам се да посветя всичките си сили за опазване на суверенитета и териториалната цялост на Република Сърбия, включително на Косово и Метохия като нейна съставна част, за зачитането на правата и свободите на човека и малцинствата, спазването на конституцията и законите, запазването на мира и благосъстоянието на всички граждани”, заявява Николич.

По отношение на Европейския съюз основен принцип на Томислав Николич е, че не ЕС е нужен на Сърбия, а Сърбия е нужна на ЕС. Известно е изказването му - **“Сърбия е дупка в персийския килим на ЕС, която той ще се стреми да съши със златни конци.”**

Всичко това показва, че назрява нова политическа криза, която може да взриви мирът в Сърбия. Не само, че никой не си е взел никакви поуки от „Доклада на Кацин“, но и в момента положението е по-лошо от преди дебатите през март.

Положението на нашето малцинство в Република Сърбия се влошава.

Депутатите в Европарламента интуитивно налучкват формулата за демократизация на Сърбия. Например, Кристина Морвай каза:

- „Би трябвало да поискаме автономия за унгарците в Сърбия.”

Много преди унгарците до този извод стигна и Председателят на КИЦ Босилеград г-н Иван Николов. В книгата си „Българите в Югославия - последните Версайски заточеници“, той написа много преди унгарските депутати:

„Трудно е да се повярва във формулата, че Югославия може да се демократизира, без да се разпадне на етническите си съставки. От друга страна, вече никой не иска да живее в държава, която не е демократична.”

Сега ЕС се изправи точно пред тази дилема и се опитва да я реши по един наивен начин – „Като кажем на сръбшовинистите и крайните сръбски националисти – че те веднага ще дадат права на малцинствата и ще се откажат от Косово и Метохия!”

Г-н Шефан Фюле казва – „Искрено се надявам заедно с Вас, че въз основа на положените вече солидни основи, въз основа на които Сърбия получи статут на кандидат, ще станем свидетели на ново динамично развитие на нашите отношения.”

Надявай се! Ама твоята работа няма да стане!

Г-н Николич вече ти се изплю в лицето като в клетвата си каза - **“Заклевам се да посветя всичките си сили за опазване на суверенитета и териториалната цялост на Република Сърбия, включително на Косово и Метохия като нейна съставна част,...”**

Единственият начин за демократизирането на Сърбия, това, което г-н Иван Николов предвижда – Разпадане на Сърбия на етническите ѝ съставки.

В тази връзка България трябва да иска, подобно на Унгария, автономия на Западните Български Покрайнини. Нещо повече – Западните Български Покрайнини съгласно Ньойския договор не са дадени на Кралството на Сърби Хървати и Словенци /както ни заблуждават великосръбските учебници/, а са дадени на Сръбско Хърватско Словенската Държава – т.е. на Република Хърватска и Република Словения.

В книгата на г-н Иван Николов виждаме какво би могло да се случи при подобна хипотеза:

„Вече са налице всички социални предпоставки за избухването на такива безредици – населението е страшно обедняло, безработицата е огромна, разочарованието в сръбската демокрация все повече нараства – остава само бариерата на страха, а страхът е твърде относително и крехко нещо в психологията на масите. Именно с цел да се предотврати негативното развитие на нещата, българската дипломация трябва да постави въпроса за съдбата на Западните покрайнини след разпадането или евентуалното реконструиране на днешна Сърбия. Има много примери, когато по такъв начин са решавани сериозни национални спорове. Така например Италия, в желанието си да асимилира германското малцинство в Южен Тирол, върши сериозен натиск върху него. След Втората световна война съюзниците отхвърлят идеята за връщането на Южен Тирол на Австрия. Следва Парижкото споразумение от 1946г., след което Италия приема първия устав за автономията на Южен Тирол като единствен регион, в който с административни разграничения е осъществено италианско мнозинство. След настъпилите вътрешни размирици Австрия поставя проблема пред ООН, която гласува Резолюция 1497/XV, с която задължава Италия да преговаря с Австрия за всички различия, относно Парижкото споразумение. След дълги преговори е постигнато споразумение за разширяване на автономията на Южен Тирол, заради което е необходима промяна в италианското законодателство. По подобен начин, с посредничеството на Обществото на народите, е решен спорът между Швеция и Финландия за Оландските острови, който също е довел до споразумение за тяхната автономия.”

Инж. Ангел Пелтеков

Какво трябва да направим, за да станем член на ЕС

Доклад за напредъка на Сърбия за членството в ЕС.

Резолюция на Европейския парламент от 29 март 2012 г. относно процеса на европейска интеграция на Сърбия (2011/2886(RSP))

Европейският парламент,

- като взе предвид заключенията на Европейския съвет от 2 март 2012 г.,

- като взе предвид Споразумението за стабилизиране

и асоцииране между Европейските общности и техните държавичленки, от една страна, и Република Сърбия, за което Европейският парламент даде съгласието си на 19 януари 2011 г. и което се намира във финалната фаза на процеса на ратификация от държавите-членки, както и Временното споразумение относно търговията и свързаните с нея въпроси между Европейската общност и Република Сърбия, което влезе в сила на 1 февруари 2010 г.,

- като взе предвид Решение 2008/213/ЕО на Съвета от 18 февруари 2008 г. относно принципите, приоритетите и условията, които се съдържат в Европейското партньорство със Сърбия и за отмяна на Решение 2006/56/ЕО,

- като взе предвид заключенията на Съвета по общи въпроси от 28 февруари 2012 г.,

- като взе предвид заключенията на Съвета от 25 октомври 2010 г., в които Комисията се приканва да подготви становището си относно кандидатурата на Сърбия за членство в Европейския съюз, както и заключенията на Съвета от 5 декември 2011 г. и заключенията от заседанието на Европейския съвет от 9 декември 2011 г.,

- като взе предвид становището на Комисията от 12 октомври 2011 г. относно кандидатурата на Сърбия за членство в Европейския съюз (SEC(2011)1208) и съобщението на Комисията от 12 октомври 2011 г., озаглавено „Стратегия за разширяване и основни предизвикателства през периода 2011-2012 г.“ (COM(2011)0666),

- като взе предвид Резолюция 1244 (1999) на Съвета за сигурност на ООН, консултативното становище на Международния съд от 22 юли 2010 г. относно въпроса за съответствието с международното право на едностранното обявяване на независимост на Косово и резолюцията на Общото събрание на ООН от 9 септември 2010 г., която отбеляза съдържанието на становището и приветства готовността на ЕС да улесни диалога между Белград и Прищина,

- като взе предвид съвместното изявление от Петата междупарламентарна среща между ЕС и Сърбия, проведена на 18-19 април 2011 г.,

- като взе предвид споразумението за реадмисия между ЕС и Сърбия от 8 ноември 2007 г. и Регламент (ЕО) № 1244/2009 на Съвета от 30 ноември 2009 г. за изменение на Регламент (ЕО) № 539/2001 за определяне на третите страни, чиито граждани трябва да притежават виза, когато преминават външните граници на държавите-членки, както и тези, чиито граждани са освободени от това изискване,

- като взе предвид Решение 2011/361/ОВППС на Съвета от 20 декември 2010 г. за подписване и сключване на Споразумение между Европейския съюз и Република Сърбия за създаване на рамка за участието на Република Сърбия в операциите на Европейския съюз за управление на кризи;

- като взе предвид доклада на главния прокурор на Международния наказателен трибунал за Бишва Югославия (МНТБЮ), представен на 7 декември 2011 г.,

- като взе предвид своите предишни резолюции,

- като взе предвид член 110, параграф 2 от своя правилник,

А. като има предвид, че в заключенията на председателството след заседанието на Европейския съвет, проведено в Солун в периода 19-20 юни 2003 г., беше поет ангажимент към всички държави от Западните Балкани, че те ще се присъединят към Европейския съюз, след като изпълнят установените критерии, и този ангажимент беше повторен в подновения консенсус относно разширяването, одобрен от Европейския съвет на 14 и 15 декември 2006 г., заключенията на Съвета от 25 октомври 2010 г., както и на срещата на министрите от ЕС и Западните Балкани от 2 юни 2010 г.,

Б. като има предвид становището си от 12 октомври 2011 г. относно кандидатурата на Сърбия за членство в ЕС, Комисията препоръчва на Европейския съвет да предостави на Сърбия статут на страна кандидатка,

В. като има предвид, че конструктивните подходи към регионалното сътрудничество и добросъседските отношения са ключови елементи от процеса на стабилизиране и асоцииране,

Г. като има предвид, че Сърбия е в състояние да стане важен фактор за гарантиране на сигурността и стабилността в региона,

Д. като има предвид, че двустранните въпроси не следва да представляват и да се използват като пречка в процеса на присъединяване, а следва да бъдат разглеждани в конструктивен дух, възможно найрано, като се вземат предвид общите интереси и ценности на ЕС,

1. Приветства решението на Съвета от 1 март 2012 г. да предостави на Сърбия статут на страна кандидатка; приветства постигнатия от Сърбия напредък в процеса на реформи и призовава Съвет да предостави на Сърбия статут на страна кандидатка на заседанието през март 2012 г., предвид на това че сръбските органи са изпълнили условията, посочени на срещата на високо равнище през декември 2011 г.; в тази връзка приветства постигнатото на 24 февруари 2012 г. споразумение между Белград и Прищина относно приобщащото регионално сътрудничество; подчертава огромното значение на продължаването на диалога между Белград и Прищина и на добросъвестното прилагане на постигнатите споразумения;

2. Счита, че ако по ключовия приоритет, очертан от Комисията в нейното становище, бъдат осъществени задължителни действия и процесът на реформи продължи, преговорите със Сърбия за присъединяване към ЕС следва да започнат възможно найскоро, като по този начин се демонстрира ангажиментът на ЕС към перспективите на страната за членство в ЕС; приветства постигнатия от Сърбия значителен напредък в посока удовлетворяване на политическите критерии от Копенхаген, който бе отчетен от Европейския съвет и припомня, че понатагъшният напредък в процеса на европейска интеграция зависи от продължаването на напредъка в тази област и поспециално от гарантиране на демокрацията и функционирането на демократичните институции, съхраняване на правовата държава, зачитане на правата на човека, равна и ангажирана защита на всички малцинства в Сърбия в съответствие с европейските норми, поддържане на взаимоотношения на добросъседство и регионално сътрудничество, включително мирно разрешаване на двустранните проблеми, както и подобряване функционирането на пазарната икономика; призовава поспециално сръбските органи да не организират местни избори в общините в Северно Косово, тъй като това би било в разрез с международното право и с Резолюция 1244 на Съвета за сигурност на ООН; призовава сръбските органи да насърчават интеграцията на тези общини в Косово;

3. Приветства напредъка по ратифицирането на Споразу-

мението за стабилизиране и асоцииране и призовава останалите държавичленки на ЕС незабавно да приключат процесите по ратификация;

4. Подчертава значението на провеждането на справедливи и прозрачни парламентарни и местни избори, предвидени за 6 май 2012 г.; изтъква значението на възможно найскорошното завършване на окончателния списък на допустимите гласоподаватели;

5. Приветства предаването на съдебните органи на останалите двама бегълци, издирвани от МНТБЮ, Ратко Младич и Горан Хаджич, посредством което бе постигнато напълно задоволително сътрудничество с МНТБЮ; подчертава, че залавянето им беше не само изискване за постигането на понататъшен напредък от Сърбия към членството в ЕС, но преди всичко представляваше стъпка към осигуряването на правосъдие за жертвите на конфликтите в бивша Югославия през 90 те и помирение в региона; призовава за постоянно, пълноценно и ангажирано сътрудничество с Трибунала и пълно разследване и наказателно преследване на лицата, участващи в мрежи за подкрепа, които позволиха на бегълците да се укриват толкова дълго време, особено във военните и гражданските служби за сигурност;

6. Изразява сериозно безпокойство от развитието на нещата в северната част на Косово през втората половина на 2011 г., и поспециално насилието в резултат на събитията от юли и последвалите нападения срещу международните сили на КФОР; осъжда тези действия и напomia на сръбското правителство задълженията му да направи всичко, което е в негова власт, за предотвратяването им; отново заявява, че единствено непрекъснатите добросъвестни политически усилия и договарянето на прагматични и устойчиви решения в рамките на диалога между Белград Прищина, с посредничеството на ЕС, може да доведе до трайно премахване на напрежението в региона; напomia жизненоважното значение на стабилните взаимоотношения между малцинства и мнозинство, основаващи се на взаимното уважение; приветства в тази връзка постигнатите споразумения за свободно движение и участието на Косово в регионалните организации и призовава сръбското правителство да незабавно да се заеме с цялостното им прилагане; приветства редовния стокпоток, който стана възможен чрез приемането на митническите печати, техническия протокол за прилагането на споразумението за интегрирано управление на границите, стартирането на предоставянето от сръбските органи на EULEX на регистрите на актовете за гражданско състояние, взети от Косово, и началото на изпълнението на споразумението за свободно движение на 26 декември 2011 г. като първи положителни стъпки от изпълнението на споразуменията; приветства изявленията на президента Тадич относно необходимостта от демонтиране на барикадите и след това частичното им отстраняване; призовава политическите лидери да възприемат конструктивен тон на изявленията си, за да не застрашат изпълнението на постигнатите споразумения и текущите преговори между Сърбия и Косово; припомня, че свободното движение на хора, стоки, идеи, услуги и капитали е основна ценност в ЕС и призовава сръбските органи да насърчават трайното премахване на останалите барикади, като осигурят възможност за свободен достъп до контролнопропускателните пунктове и преминаване през тях, като улесняват сътрудничеството на EULEX с косовските сърби, за да могат EULEX и КФОР да изпълнят мандатите си докрай; приветства в тази връзка премахването на двете останали блокади на пътищата от сръбската страна на границата, както осъществяваните наказателни разследвания на извършителите на инцидентите от юли 2011 г.;

7. Приветства утвърждаването на необходимостта от непрекъснат диалог между Белград и Прищина с оглед подобряване на условията на живот за хората както в Сърбия, така и в Косово, и подчертава важността на този процес за постигането на пошироко регионално сътрудничество, стабилност и динамика на процеса на присъединяване; призова-

ва за надлежно разследване на случаите на насилие, поспециално на онези, свързани с международните сили на КФОР; припомня обаче, че всяко сътрудничество ще бъде насочено главно към разграждането на паралелните структури в Косово;

8. Приветства факта, че сръбските граждани имат възможността да пътуват до Шенгенската зона без визи от декември 2009 г., както беше силно препоръчано от Европейския парламент; напълно подкрепя това разширяване на безвизовия режим, но все пак изразява безпокойство във връзка с увеличаването на броя на лицата, търсещи убежище в някои държавичленки на ЕС; призовава органите да увеличат усилията си за обясняване на обществото, че таква молба са недопустими, както и да открият и подведат под съдебна отговорност организаторите на „пътвания с цел получаване на убежище“; подчертава, обаче, че всички мерки за предотвратяване на злоупотребата с режима за безвизови пътвания трябва да се основават на принципите на правовата държава и не трябва неоснователно да нарушават основните права, например неоснователно да се отказва на гражданите правото да напускат страната си; призовава държавите членки на ЕС да помогнат на Сърбия в усилията ѝ за борба с организираната престъпност във връзка с трафика на лица, подаващи фалшиви молби за убежище; отбелязва също така, че Сърбия се превръща във все по-голяма степен в държава, която приема лица, търсещи убежище, и следователно се нуждае от поефективно управление на исканията за предоставяне на убежище;

9. Изтъква, че голям брой от сръбските граждани, търсещи убежище в Европейския съюз, принадлежат на етнически малцинства; призовава сръбските органи да се заемат активно с разрешаването на техните проблеми, утежнени от настоящото икономическо положение и високия дял на безработицата, като улеснят приобщаването им към обществото и подобрят условията им на живот; счита, че подобни действия ще намалят и в крайна сметка ще елиминират същностните причини за големия брой молби за убежище; освен това призовава държавите членки да увеличат усилията си за борба с групировките на организираната престъпност, занимаващи се с трафик на хора, в сътрудничество с Комисията и европейските правоприлагащи органи;

10. Припомня също така, че зачитането и защитата на малцинствата представляват важни елементи от критериите на ЕС за присъединяване; изразява съгласието си с Европейската комисия, че е необходимо подобряване на прилагането от страна на Сърбия на законовата и институционална рамка за защита на малцинствата; ето защо приветства намерението на Комисията, заявено в нейното изявление към протокола на Съвета от 28 февруари 2012 г., да наблюдава отблизо усилията на Сърбия в това отношение, и очаква нейния доклад;

11. Подчертава първостепенното значение на борбата срещу корупцията и организираната престъпност за гарантиране на върховенството на закона в страната; приветства неотдавнашното приемане на редица свързани с борбата с корупцията закони и насърчава сръбските органи да се съсредоточат върху ефективното им прилагане; при все това изразява безпокойството си относно неприлагането и нарастващото влияние на изпълнителната власт върху работата на независимите институции и медиите; посочва, в тази връзка, че позицията на Сърбия в Индекса за възприемане на корупцията не се е подобрила през последните три години; подчертава, че за борба с корупцията е необходимо не само да се заяви, а действително да се прояви политическа воля; насърчава правителството да изгради стабилно лидерство в процеса на борба срещу корупцията; също така приветства решението на Конституционния съд, обявяващо едновременно изпълняване на няколко публични функции за противоконституционно, като стъпка към по-голяма прозрачност в публичния сектор, която води до намаляване на риска от конфликти на интереси; все пак подчертава, че преплитането

на интересите на политическите партии и частните интереси допринася за запазването на системната корупция, един често срещан и все още широко разпространен проблем в региона, и призовава за надеждни резултати при съдебното преследване на високопоставени лица и за прилагане на подходяща система за защита на лицата, които докладват за такива случаи; подчертава също така, че корупцията в сектора на здравеопазването буди особена загриженост; настоятелно призовава правителството да предприеме последващи действия по констатациите за системна корупция на високо равнище, направени от Съвета за борба с корупцията и Агенцията за борба с корупцията, както и да гарантира осигуряването на достатъчно финансови и административни ресурси за тези агенции, за да могат те да вършат работата си и да обезпечават по-голяма подкрепа за стратегията за борба с корупцията;

12. Изразява загриженост относно проектозакона за изменение и допълнение на закона за обществените поръчки, който не е в съответствие със самата стратегия на сръбското правителство за развитие на обществените поръчки; призовава сръбското правителство да даде възможност за провеждане на необходимата обществена консултация относно проектозакона и да го приведе в съответствие с официалната стратегия на правителството относно обществените поръчки и с международните норми; подчертава, че измененията на закона не следва да отслабват органа, който извършва надзор на процедурите за обществени поръчки, тъй като тази област е определена като един от найважните източници на системна корупция в държавата;

13. Обръща внимание на множеството докладвани нередности, поспециално в областта на приватизационния процес и на обществените поръчки, и призовава за поактивно ангажиране на правопривагащите органи, с цел гарантиране на задълбоченото им разследване и подвеждането на извършителите под съдебна отговорност; в тази връзка обръща внимание на голямото значение на събирането на пълни и подробни данни за публичната собственост, с цел гарантиране на сигурна и предвидима бизнес среда, осигуряване на приемственост на реституцията на частната собственост, без каквато и да е дискриминация, и поспециално на етническа основа, предотвратяване на процеси, водещи до ликвидация и банкрут на частни предприятия, причинени от неуместно прилагане на данъци, преразглеждане на такива случаи и създаване на условия за справедливо обезщетение на засегнатите страни, както и предотвратяване на незаконното отчуждаване на държавни активи от частни капитали; приветства факта, че приетият закон за реабилитирането разрешава спорни въпроси относно колективната вина и че индивидуалната отговорност има превес в този закон; призовава правителството да гарантира ефективност и недискриминация в процеса на прилагането на закона за реституцията и закона за реабилитирането;

14. Приветства приемането на закона за финансиране на политическите дейности като важна стъпка към прозрачност на политическата система и призовава за правилното му прилагане, и поспециално за установяването на ефективна система за мониторинг на сделките и налагане на ефективни санкции;

15. Припомня значението на работата на сръбския парламент, приветства стъпките, предприети за засилване на законодателната му роля и ролята по контрол върху действията на правителството и призовава за полагане на допълнителни усилия за доизграждане на капацитета за ефективно изпълнение на неговите задачи, особено по отношение на службите за сигурност; за тази цел приветства решението за реорганизирани на службите на парламента, с цел рационализиране и увеличаване на ефективността от тяхната работа;

16. Отбелязва реформата на съдебната система и прокуратурата, както и реорганизацията на системата с цел повишаване на нейната ефективност и предотвратяване на натрупването на дела, в съответствие с препоръките на Ве-

нецианската комисия; при все това призовава сръбското правителство да увеличи усилията си за гарантиране независимостта и професионализма в тези два сектора, които трябва да претърпят дълбоки и пространни реформи; подчертава, че развитието на неполитическа съдебна система и разделението на властите са съществени елементи в реформата на съдебната система;

17. Изразява съжаление относно липсата на прозрачност и редицата пропуски и недостатъци в процедурата за съдебно преразглеждане и процедурата за обжалване, отнасящи се до съдии и прокурори, които не са повторно назначени, включително нарушения на процедури и норми, както и относно въздействието, което биха могли да имат тези недостатъци върху независимостта на съдебната система, разделението на властите и правовата държава, както и върху правото на безпристрастно третиране за всички членове на съдебната власт, включително отстранените от длъжност; призовава органите на властта да гарантират, че Висшият съдебен съвет действа прозрачно, независими и при пълно упражняване на правомощията си, при упражняване на последователни и стриктни критерии, ясно постановени от закона и без каквато и да е външен натиск; посочва необходимостта от регулярна система за оценка на работата на съдиите, за да се осигури постоянно равнище на качество на магистратурата след приключването на процеса на преразглеждане;

18. Изразява дълбока загриженост относно нееднократните твърдения за заобикаляне на член 359 от Наказателния кодекс относно злоупотребата със служебно положение, придружено от предполагаемо широко разпространено неправомерно замразяване на активи на дружества и частни лица; подчертава, че тези твърдения са накърнили доверието в прилагането на принципите на правовата държава в страната; призовава органите бързо да пристъпят към преразглеждане на Наказателния кодекс, за да гарантират, че той съответства на европейските стандарти и незабавно да преустановят повдигането на обвинения по клаузите за злоупотреба със служебно положение в частните предприятия и предприятията с преобладаващ частен капитал и да прекратят текущите наказателни производства; изтъква, че в случаите на повдигане на обвинения по член 359, при които съществуват подозрения, че лицата са били задържани или техните капитали са били замразени за период непропорционален на предполагаемото нарушение, въпросните лица следва да имат правото на незабавно преразглеждане на производството, както и на правото да изискат връщането на частна собственост и справедливо обезщетение;

19. Призовава сръбските органи незабавно да преразгледат спорната приватизация и продажба на 24 дружества, предвид това, че Европейската комисия изрази сериозни съмнения относно тяхната законност, включително по отношение на „Sartid“, „Jugoremedija“, „Mobtel“, „C market“ и ATP Vojvodina, и незабавно да разсекретят класифицираните като държавна тайна документи, свързани с тяхното приватизиране и продажба, тъй като това противоречи на европейските норми; в тази връзка обръща внимание на голямото значение на събирането на пълни и подробни данни за публичната собственост, с цел гарантиране на сигурна и предвидима бизнес среда, осигуряване на реституцията на частната собственост, както и предотвратяване на незаконното придобиване на държавни активи в полза на частни интереси;

20. Обръща внимание на някои сериозни проблеми във функционирането на програмата за защита на свидетели във връзка с дела по обвинения във военни престъпления, в резултат на което редица свидетели се отказват от програмата доброволно след систематични заплахи срещу тях; призовава Министерството на вътрешните работи и Военна прокуратура да положат активно усилие за гарантиране сигурността и благосъстоянието на всички свидетели, които участват в програмата за защита; подчертава, че една функционална програма за защита на свидетелите е от голямо значение за гарантиране на върховенството на закона в страната, както

и за демонстриране на политическа воля за ефективно решаване на делата по обвинения във военни престъпления, които МНТБЮ остави за разглеждане на националните съдилища;

21. Настоятелно призовава сръбските органи да започнат и да гарантират процес на правна реабилитация и финансово обезщетяване на лица, преследвани по политически, етнически или религиозни причини в миналото, в това число на лица, понесли вреди поради колективна вина;

22. Призовава органите на властта да продължат усилията си за елиминиране на наследството на бившите комунистически тайни служби, като стъпка в процеса на демократизация на Сърбия; припомня значението на понататъшната реформа на сектора на сигурността, при увеличаване на парламентарния надзор и контрол върху службите за сигурност, както и на отварянето на националните архиви и поспециално на документите на някогашната агенция по разузнаване УДБА; насърчава органите се улеснят достъпа до архивите, които се отнасят до бившите републики на Югославия, и да ги върнат на съответните правителства, ако те са отправили такава искане;

23. Приветства напредъка в реформата на публичната администрация, но подчертава, че все още е необходимо да се положат усилия за гарантиране на пълен професионализъм и независимост от политическо влияние, посредством цялостното прилагане на системата за назначаване и професионално развитие, основаваща се на заслуги; призовава за засилен координирано изпълнение на стратегията за реформа на публичната администрация и за включване на местното управление в законодателната рамка; обръща внимание на недостатъчното

представителство на националните малцинства в публичната администрация и съдилищата, както и в държавните дружества;

24. Приветства изменението на законите относно изборите, включително местните избори, и поспециално премахването на недемократичните практики на определяне на парламентарните членове от политическите партии, независимо от реда в списъците с кандидатите, и писмата за подаване на оставка без дата, позволяващи политически контрол на тяхната работа; призовава за приемане на закона за държавната изборителна комисия непосредствено след изборите, с цел създаване на независим орган за контрол на изборителния процес;

25. Приветства ролята на независимите регулаторни органи за подобряване на ефикасността и прозрачността на институциите на страната; приветства поспециално дейността, извършвана от Омбудсмана и от Комисаря по въпросите на информацията от обществено значение и защитата на личните данни; настоятелно призовава органите да предоставят на Държавната сметна палата, Комисията за защита на конкуренцията, Службата за обществени поръчки и Комисията за защита на правата на участниците в търгове подходящ финансов и административен капацитет, както и помещения, за да изпълняват своите задължения; отново заявява, че независимите регулаторни органи са от съществено значение в борбата срещу системната корупция, както и за упражняването на ефективен надзор над правителството;

26. Припомня, че силните, професионални и независими медии и интернет доставчици са абсолютно необходим елемент от демократичната система; в тази връзка приветства приемането на стратегията за развиване на публична информационна система и нейния план за действие, както и запланираното оттегляне на държавата от притежанието на медии;

приветства факта, че стратегията спазва конституционните права по отношение на медиите на малцинствени езици; при все това изразява тревога по повод на опити за контролиране и намеса в медийния сектор и призовава органите да гарантират независимостта му от политически натиск и друго влияние; призовава сръбското правителство да гарантира свободата и независимостта на медиите в съответствие със стандартите на ЕС; изразява загриженост във връзка с това, че беше въведен наказателен закон, с който се забраняват публичните обсъждания в медиите на съдебни производства и присъди; изразява тревога по повод на заплахите, отправяни към сръбските журналисти, и призовава за щателно разследване на тези заплахи с цел осигуряване на сигурна среда за журналистите, за да вършат работата си ефективно и без необходимост от автоцензура; подчертава необходимостта от предприемане на мерки срещу концентрацията на собственост върху медиите и липсата на прозрачност в медиите, както и от осигуряване на равен достъп до пазара на реклами, включително отпускането на публични средства за реклами и популяризиране; призовава журналистите да зачитат етичния кодекс; отбелязва, че равнището на достъпа до

интернет продължава да бъде ниско, признава значението на интернет за свободата на медиите и настоятелно призовава органите да увеличат възможно най-много своите усилия в тази област;

27. Изразява съжаление относно факта, че държавните органи ефективно наложиха медийно затъмнение в страната по отношение на инцидентите през юли 2011 г. в северната част на Косово и погрешно представиха ролята на КФОР в тези събития; подчертава значението на

свободните и независими медии за демокрация и добре информирана общественост;

28. Приветства функционирането на демократично избраните национални съвети на малцинствата, които представляват националните малцинства в областите на образованието, културата, медиите и използването на официалния език; отбелязва обаче значението на пълното прилагане на правомощията на тези органи за самоуправление на малцинствата и необходимостта законът за националните съвети на малцинствата да гарантира адекватни бюджетни субсидии; отбелязва със загриженост жалбите относно нередности в подготвителния процес и правните изисквания за учредяване на съветите, както и жалбите относно нарушаването на гарантираните правомощия на националните съвети от някои министерства и местни общини, и призовава органите на властта да отговорят на тях; приветства тези решения на Сръбския административен съд, които подкрепиха делата, заведени от Националния съвет на унгарското национално малцинство, в резултат на нарушаване на правомощията на националния съвет от страна на местните органи;

29. Изразява задоволство от цялостното добро междуетническо положение и факта, че броят и силата на етническите инциденти в страната са намалели, но насърчава допълнителни усилия от страна на Сърбия в областта на защитата на малцинствата, чрез последователно прилагане на законодателството, което е прието; изразява тревога по повод протестите на етническите албанци срещу дискриминация и по повод на напрежението в Санджак и призовава правителството да даде повисок политически приоритет на подобряването на основните права на всички малцинства, включително достъпа им до образование на техния собствен език, равния достъп до пазара на труда и справедливото представителство в институциите; също така призовава правителството за ре-

шаване на проблема, свързан с регионалните различия, чрез осигуряване на подкрепа за социалното и икономическото развитие на Санджак и на Югоизточния район, включително долината на Прешево, и за разработване на стратегии за намаляване на равнището на безработицата в тези райони; приветства споразумението, постигнато през октомври 2011 г. в община Буяновац, в което се предвиждат мерки за интегриране на етническите сърби в публичната администрация, и призовава за бързото му прилагане;

30. Отбелязва, че две години след изборите за съвети на малцинствата все още не е създаден Босненският национален съвет поради предполагаеми процедурни слабости в изборния процес, и призовава за бързото му сформироване в съответствие с правилата; призовава политическите и религиозните лидери да се въздържат от подстрекателски изявления, които могат да засилят напрежението; призовава сръбското правителство да прояви неутралност по отношение на напрежението, свързано с религиозната общност в Санджак, и да предприеме мерки за осигуряване на добри отношения с тази общност, като същевременно гарантира правото ѝ на свобода на вероизповедание;

31. Подчертана значението на преброяването на населението за събиране на важна статистическа информация за развитието на Сърбия, поспециално на послабо развитите райони; приветства факта, че операциите по преброяването като цяло бяха успешно осъществени в Сърбия през октомври 2011 г.; изразява силно съжаление по повод на призивите за бойкотирание на преброяването

от страна на политици с етнически албански произход, изпълнени от членове на общинските преброявателни комисии и значителен брой граждани в Прешево и Буяновац; отбелязва, че органите все още не са представили статистическа информация относно етническата принадлежност;

32. Призовава за допълнителни стъпки за осигуряване на цялостно прилагане на законодателната рамка за мерки за борба с дискриминацията; изразява сериозна загриженост относно липсата на политическа воля за активно насърчване на политиката на толерантност и зачитане на основните права на човека, както и за гарантиране на сигурността на участниците в планирания за 2 октомври 2011 г. гей парад, проявена по време на подготовката му и довела до забрана за провеждането му; силно осъжда провокативните и дискриминационни коментари по темата от страна на някои политици и членове на Православната църква; припомня на правителството, че свободата на словото и свободата на сдружаване са основни права на човека и основни ценности на ЕС, които трябва да се зачитат от всяка страна, желаеща да стане членка на ЕС; приветства решението на Конституционния съд от 22 декември 2011 г. по този въпрос; приветства положителните действия, предприети от Омбудсмана и члена на Европейската комисия, отговарящ за равенството, за популяризиране на тези ценности в сръбското общество;

33. Призовава за разследване на отправените от екстремистки групи заплахи, изтъкнати като причина за забрана на парада; подчертава значението на първите от този род присъди за дискриминация срещу хомосексуалисти в Сърбия, включително осъждането на крайно десен лидер от Върховния съд на Белград на две години лишаване от свобода за подбуждане към насилие по време на гей парада през 2010 г., но отбелязва бавния темп на разследванията относно актовете на насилие, съпроводили гей парада през 2010 г.,

като към настоящия момент резултатът е малък брой леки присъди; при все това приветства мерките, предприети от прокуратурата и съдилищата за забрана на функционирането на екстремистки организации; призовава държавните и общинските органи да работят активно за изграждане на атмосфера на толерантност, включително кампании за повишаване на осведомеността за борба с ксенофобията, в съответствие с европейските стандарти;

34. Приветства напредъка по отношение на подобряването на закрилата на детето и създаването на стабилна правна основа и стратегии за подобро спазване на правата на детето и реформиране на системата за грижи за децата; изразява загриженост обаче във връзка с бавните темпове на прилагане на приетото законодателство, поспециално по отношение на децата с увреждания, много от които остават на практика изолирани от обществото, както и по отношение на създаването на служби за закрила на детето на местно равнище; изразява особена загриженост във връзка с увеличаването на насилието сред младежите; в това отношение призовава

органите да действат енергично при прилагането на превантивни мерки, както и да предприемат всички необходими стъпки за премахване на насилието в училищата;

35. Приветства изменението на избирателния закон, с които се увеличава процентът на жените в рамките на парламентарния мандат; призовава органите да прилагат бързо политики за борба срещу дискриминацията, включително непряката дискриминация, пред която жените все още са изправени на пазара на

труда в други сектори на обществото, и да насърчават по-голямото им участие в политическия живот на страната, включително на държавни постове; изразява загриженост във връзка с това, че въпреки съществуването както на законодателни, така и на правоприлагащи органи в областта на мерките за борба срещу дискриминацията и за насърчване на равенството между половете, ефективното прилагане на съществуващото законодателство и допълнителното укрепване на административния капацитет продължават да бъдат основни предизвикателства; настоятелно призовава органите да увеличат усилията си за тази цел; призовава за поенергични усилия за превенция и сигнализиране във връзка с домашното насилие, както и за предоставяне на помощ на жертвите на това насилие; в тази връзка приветства откриването на първия защитен дом в Южна Сърбия;

36. Подчертава трудното положение на ромската общност, която продължава да страда от дискриминация на пазара на труда, както и да изпитва трудности по отношение на достъпа до подходящо жилище, образование и здравеопазване; приветства редица инициативи, предприети от органите, с цел разрешаване поспециално на проблемите във връзка със здравословното състояние, достъпа до образование и регистрирането на ромите; призовава представителите на ромската общност активно да се ангажират с този процес; призовава сръбското правителство да прилага в пълна степен националната стратегия за подобряване на положението на ромите и на свързания с нея план за действие за подобряване на социалното и икономическото положение на ромите в съответствие с Рамката на ЕС за национални стратегии за интеграция на ромите; изразява загриженост по повод на ниската посещаемост на училище от децата от ромски произход, преди всичко момичетата; призовава сръбското правителство да осигури предоставянето на всички роми на

документи за самоличност, липсата на които представлява пречка за упражняването на основните граждански права; подчертава особено трудното положение на членовете на ромската общност в Сърбия, които са избягали от Косово в началото на войната; осъжда случаите на принудително изваждане от жилищата на роми, включително деца и възрастни хора, без необходимата консултация и уведомяване и без да им бъде предоставено алтернативно жилище; призовава органите незабавно да прекратят тази практика;

37. Призовава сръбските органи да разработят институционална и правна рамка за организациите за социални услуги и да координират по-добре предоставянето на услуги и права, като ги приспособят към местните нужди и привлекат потенциални и настоящи бенефициенти при проектирането, мониторинга и оценката на системата и резултатите от нея, в тясно сътрудничество с местните органи; подчертава значението от укрепване на капацитета на общините за тази цел;

38. Подчертава значението на организациите на гражданското общество за подобряване на междуетническите отношения и поощряване на търпимост, както и за наблюдение на действията на органите; призовава правителството и парламента да разработят и координират прилагането на последователна рамка за адекватна консултация с тях при разработването на социалните политики; настоятелно призовава правителството изцяло да разследва всички инциденти срещу етнически малцинства; изразява загриженост относно заплахите срещу активисти, защитници на правата на човека, журналисти и медийни организации, поспециално занимаващите се с въпроси относно военните престъпления, организираната престъпност, корупцията, правата на ЛГТБ лицата и връзките с Косово, и призовава тези заплахи да бъдат разследвани, а от извършителите да се потърси съдебна отговорност, като се сложи край на съществуващата понастоящем висока степен на безнаказаност;

39. Изразява подкрепата си за инициативата RECOM (Регионална комисия за установяване и изразяване на истината относно военните престъпления и други сериозни нарушения на правата на човека в бивша Югославия) с оглед на понататъшното постигане на напредък на процеса на помирение в Западните Балкани;

40. Подчертава, че Сърбия е ратифицирала основните конвенции на Международната организация на труда (МОТ) в областта на трудовото право, както и преразгледаната Европейска социална харта; посочва, че въпреки конституционните гаранции трудовете и синдикалните права са все още ограничени и призовава Сърбия за понататъшно укрепване тези права; изразява загриженост по повод неубедителността на социалния диалог и нередовния характер на консултациите със социалните партньори; призовава да бъдат предприети понататъшни мерки за укрепване на Икономическия и социален съвет, за да се гарантира, че той е в състояние да поеме активна роля за укрепването на социалния диалог и да изпълнява посериозна консултативна роля в законотворчеството;

41. Призовава Сърбия и Комисията да гарантират, че структурните реформи и либерализацията, осъществявани във връзка с напредъка към членство в ЕС, не водят до влошаване на условията на труд и на правото на труд и професионните права;

42. Отбелязва със задоволство, че помощта от Предприемственостния инструмент (ИПП) работи добре в Македония; насърчава както правителството, така и ЕС да опростят административните процедури за финансирането по ИПП, с цел да го направят подостъпно за малките и нецентрализираните бенефициенти; изтъква необходимостта от запазване на подходящо равнище на предприемствеността подкрепата в предстоящия преглед на финансовата рамка на ЕС;

43. Приветства работата на Омбудсмана и призовава органите да дадат пълна политическа подкрепа на препоръките му и да осигурят съответните последващи действия, както и да предоставят на кабинета му необходимите за провеждането на дейността му финансови и административни средства

и помещения;

44. Приветства инициативата на общинските органи на Белград за започване на кампания за обявяване на Белград за Европейска столица на културата за 2020 г. и насърчава свързаните с кампанията проекти да сближат Белград и Сърбия до ЕС в областта на културата, поспециално по отношение на междуетническото съжителство, мултикултурното разбирателство и междурелигиозния диалог; призовава държавите членки и Комисията да подкрепят кандидатурата на Белград; призовава във връзка с това сръбския парламент да приеме и приложи необходимите специални закони за регулиране на културната дейност и да приеме стратегия за културно развитие с цел подобро прилагане на Закона за културата;

45. Подчертава значението на приобщаващо регионално сътрудничество в Западните Балкани и приветства активното участие на Сърбия в регионалните инициативи и двустранните срещи, които насърчават добри съседски отношения, както и все поактивната ѝ роля в насърчаването на помирието в района; приветства официалното посещение на президента Таджич в Босна и Херцеговина и неговата подкрепа за териториалната цялост и суверенитета на страната; призовава сръбското правителство да гарантира, че преките му отношения с органите на Република Сръбска са в съответствие с тази заявена подкрепа и не подкопават целостта, суверенитета, правомощията и ефективното функциониране на институциите на държавата Босна и Херцеговина; освен това настоятелно призовава сръбските органи да подкрепят реформите в Босна и Херцеговина, насочени към укрепване и рационализиране на институциите на държавата с оглед на свързаните с ЕС реформи; призовава и двете правителства да проведат специално съвместно заседание с оглед постигане на подобра координация при свързаните с ЕС реформи; приветства инициативите и постиженията за подобряване на политическите отношения между Хърватия и Сърбия, започнати и осъществени от президентите Йосипович и Таджич; отново заявява, че подобни положителни двустранни отношения са добра основа за разрешаване на неразрешени гранични въпроси, и подчертава, че съдебните процеси за геноцида, започнати от двете държави една срещу друга, не следва да възпрепятстват понататъшния напредък в това отношение; насърчава сръбските органи на властта да работят в тясно сътрудничество със страните от бивша Югославия и други съседни страни за разрешаването на всички нерешени проблеми, свързани с правоприемствеността; насърчава трансграничното сътрудничество със съседните държави – членки на ЕС, България, Унгария и Румъния, включително в рамките на стратегията на ЕС за Дунавския регион;

46. Приветства активното участие на Сърбия в процеса от Сараево и подписването на 7 ноември 2011 г. от Сърбия, заедно с Босна и Херцеговина, Хърватия и Черна гора на декларацията на министрите относно прекратяване на разселванията и намиране на устойчиви решения за бежанците и разселените лица; очаква регионалната донорска конференция, която ще се проведе на 24 април 2012 г. в Сараево, където ще бъде представена съвместната регионална програма за жилищно настаняване, обхващаща останалите нужди, и изразява надежда, че ще бъде осигурена съществена помощ за подслоняване на бежанци и разселени лица във всички държави, като се гарантира пропорционалност за Сърбия, която е домакин на едно от найголемите населения от разселени хора в Европа;

47. Приветства подобряването в отношенията между Черна гора и Сърбия; призовава за потясна координация между съответните правителства при свързаните с ЕС реформи и поспециално по отношение на усилията за справяне с общите предизвикателства пред принципите на правова държава, особено мерките срещу организираната престъпност; насърчава двете правителства да ускорят усилията си за намиране на решение на останалите неразрешени гранични въпроси;

48. Приветства постигнатото между Сърбия и Македония

споразумение за свободно движение на гражданите в допълнение към споразуменията, които вече са подписани от Сърбия с Черна гора и Босна и Херцеговина, и се надява, че тези споразумения, които подобряват двустранните отношения и увеличават възможностите, с които разполагат засегнатите лица, могат да бъдат разширени, така че да се прилагат във всички страни в региона;

49. Подчертава значението на дейността на историческия комитет за помирение и подчертава отново, че постоянният диалог може да доведе до подобри отношения; изразява съжаление обаче, че поголямата част от историческите архиви, особено тези на бившата тайна служба за държавна сигурност УДБА, остават затворени; освен това настоява за пълно и задълбочено разследване на масовото избиване от 1944/1945 г.;

50. Призовава органите да популяризират примера на относително проспериращата Войводина сред по-слабо развитите райони на Сърбия; призовава органите бързо да пристъпят към приемането на съответния закон за финансиране на провинцията, две години след приемането на Статута на Войводина;

51. Препоръчва – в контекста на подкрепата на ЕС за процеса на реформи в страната – европейските фондове да станат пряко достъпни за националните съвети на малцинствата и организациите на гражданското общество в Сърбия;

52. Насърчава органите на властта да предприемат понататъшни стъпки и да отворят граничните региони към съседни страни с цел улесняване на търговските и икономическите връзки; подчертава значението на откриване на терминал за търговски камиони и стоки на граничния пункт РибарциОлтоманци с цел подобряване на местното икономическо развитие;

53. Подчертава първостепенното значение на висококачественото образование за понататъшното социално и икономическо развитие на Сърбия и за намаляване на високата безработица в страната, поспециално сред младите хора; призовава органите да се ангажират активно в насърчаването на образованието като ценно средство сред младите, както и да инвестират повече във висшето образование; подчертава необходимостта от публични инвестиции за наемането на работа на хора с висше образование с цел публичният сектор за стане поефикасен и да се предотврати понататъшно изтичане на мозъци, което сериозно ще попречи на развитието на страната в дългосрочен план;

54. Призовава за повече усилия за осигуряване на неограничено качествено образование на малцинствени езици на държавно и провинциално равнище, което е необходимо за запазване на етническата и културната идентичност – право, което е гарантирано чрез конституционни средства, както и с Федералния закон от 2002 г. за защита на правата и свободите на националните малцинства и е в съответствие с насоките, посочени в Рамковата конвенция за защита на националните малцинства – и поспециално за предоставяне на всички необходими учебници и учебни пособия; с оглед на това приветства откриването на двуезичния факултет в университета в Буяновац, приемащ студенти както от албански, така и от сръбски произход; насърчава Сърбия да прехвърли този модел на политика към други малцинства, където това е уместно; насърчава както малцинствата, така и сръбската общност като мнозинство да изучават езика на другия в интерес на по-добро разбиране; подчертава необходимостта да се зачита културното многообразие на етническите малцинства, като се позволи безпрепятственото разпространение на културни центрове, електронни и печатни медии и библиотеки, които да удовлетворяват по подходящ начин културните потребности на тези общности.

55. Призовава сръбското правителство да разреши въпроса за акредитация на Международния университет в гр. Нови Пазар в областта Санджак и подчертава значението на гарантирането на независимост и безпристрастност на Ко-

мисията за акредитация и осигуряване на качеството;

56. Приветства важните стъпки, предприети към установяване на функционираща пазарна икономика и действията на правителството, които подобриха финансовото и макроикономическото положение в Сърбия; отбелязва решението за замразяване на стендбай споразумението с МВФ до избиране на новото правителство; подчертава, че Сърбия трябва да продължи структурните реформи, за да подобри производственият капацитет на икономиката, както и че страната трябва да намали бюджетния си дефицит; припомня, че световната финансова и икономическа криза имаше отрицателно въздействие върху обществото, поспециално върху найуязвимите групи; призовава органите на властта да положат всички усилия за свеждане до минимум на отрицателните последици върху тези групи – бедност, безработица, социално изключване, и за преодоляване на първопричините чрез разработване на необходимите социални и икономически политики;

57. Подчертава, че в страната са необходими действителни принципи на правовата държава с цел привличане на чуждестранни инвестиции, подобряване на условията за побърз преход на икономиката към отворения пазар и за създаване на добра бизнес среда; за тази цел припомня, че съществуването на монополи сериозно възпрепятства този преход и призовава правителството да продължи да приема мерки за премахването им; подчертава значението на премахването на бюрокрацията, повишаването на конкуренцията и ролята на частния сектор;

58. Приветства усилията на правителството да развие процъфтяващ сектор на МСП чрез приемането и прилагането на съответното законодателство и създаването на административни органи в подкрепа на МСП; в същото време призовава за повече усилия за улесняване на разпространението на МСП чрез намаляване на административната тежест и липса на гъвкавост на пазара на труда чрез увеличаване на достъпа до финансиране; настоятелно призовава правителството да използва определение за МСП, което съответства напълно на препоръките на ЕС;

59. Призовава сръбското правителство да предприеме необходимите мерки за засилване на сътрудничеството със сектора на МСП в съседните региони; подчертава, че това е съществена предпоставка за порентабилно включване на икономиката на Сърбия в системата за търговия на Общността;

60. Приветства положителния напредък на Сърбия в привиждането в съответствие с достиженията на общностното право в областта на околната среда; призовава за допълнителни последователни усилия в тази област, съсредоточени върху прилагането на законодателството; настоятелно призовава органите на управление да увеличат усилията си, поспециално що се отнася до качеството на водата и до обезвреждането на отпадъците; насърчава Сърбия да си постави цели по отношение на изменението на климата, съответстващи на тези на Европейския съюз;

61. Приветства сключването на споразумението между ЕС и Сърбия за създаване на рамка за участието на Сърбия в операции за управление на кризи на ЕС и приветства страната за готовността ѝ да участва в две операции на ЕС ОПСО, а именно „EUTM Сомалия“ и „EU NAVFOR Сомалия“;

62. Призовава за допълнителни усилия за развиване на устойчива мрежа на обществения транспорт в Сърбия и поспециално за подобряване на системата на железопътния транспорт и вътрешния воден транспорт (коридор VII), както и пътната инфраструктура, включително бързо завършване на коридор X; подчертава значението на подобряването на връзките със съседните страни с цел улесняване на мобилността на гражданите;

63. Възлага на своя председател да предаде настоящата резолюция на Съвета, на Комисията и на правителството и парламента на Сърбия.

Доклад на КИЦ-а до ЕК

Доклад на киц-а до Европейската комисия за нарушаване на правата на българското малцинство в западните покрайнини в периода от май 2010 до октомври 2011г.

В посочения период в Западните покрайнини е наблюдавано продължение на политиката на национална асимилация на българите и са регистрирани следните по-големи националистически реакции и провокации които отразяват дискриминационното отношение на сръбските власти към българите, внасят етническо напрежение в района и застрашават демократизацията и правата на българското малцинство.

29 май 2010г.

В двора на Средно Техническо училище „Никола Тесла” в град Сурдулица е открита паметна костница в която са положени костите на 18 души, където, според официални сръбски историци, „българската окупаторска армия през Първата световна война е избила 20 000 сърби”. Костницата е построена по инициатива на Сръбската православна църква и с помощта на община Сурдулица. Едновременно с това е издадена и книга с антибългарско съдържание в която на базата на фалшифицирани исторически данни българите се квалифицират като престъпници и злодеи.

Фактът, че костницата бе построена в двора на училище в което учат и ученици от българска народност показва, че с това се цели да се предизвикат антибългарски настроения сред сърбите и българските ученици да се срамуват от това че са българи. Откриването на костницата бе придружено със съответна медийна кампания и протестна нота от страна на българското посолство в Белград. Костницата увеличи етническото напрежение между българи и сърби и предизвика редица други скандални националистически прояви.

10 октомври 2010г.

При сключването на граждански брак между Радко Стоянов от Босилеград и Анаета Иванова от София, общинските власти в Босилеград нарушават правото на бракосъчетаещите се, брачната церемония да се проведе на български език и да се използват документите написани на български език въпреки че това право е гарантирано с конституцията.

25 октомври 2010г.

Димитър Димитров – Треперски е разпитван в Областната дирекция на полицията във Врня заради това, че е слагал в двора на семейната си къща български флаг, портрети на македонски революционери и че заедно с още стотина босилеградски граждани е чествал 24 май - Ден на българската култура и на славянската писменост в черквата „Св. Троица” в с. Извор, Босилеградско.

7 ноември 2010г.

Културно-информационния център „Босилеград” в град Босилеград за пореден път проведе възпоменателна вечер по повод Деня на Западните покрайнини – ден когато сръбската армия 1920г. окупира Западните покрайнини. Гостите на възпоменателната вечер тръгнаха от София са бавени дълго на границата, а трима сред които е бил и г-н Ангел Джамбаски общински съветник в Столична община София и председател на комисията по сигурност са върнати обратно в България.

Мероприятието е проведено в затворено помещение под усилено полицейско наблюдение.

9 ноември 2010г.

Депутатът от Сръбската радикална партия Драган Стеванович прави третото пространно изказване в Народната скупщина на Сърбия в което призовава депутатите и правителството на Сърбия да си „разчистят сметките” с „пет души” - лидерите и активистите на българските организации Културно-информационен център „Босилеград” и Демократичен съюз на българите, които, според него, „застрашават суверенитета на Сърбия” и искат да „върнат Западните покрайнини в България”.

27 ноември 2010г.

Демократичния съюз на българите свиква протестен митинг в центъра на Босилеград с който иска на 91 годишнина от Ньойския договор да предупреди българската, сръбската и европейската общественост за великосръбската политика която застрашава българското малцинство с асимилация (сърбизация) и обезлюдване на района населен с българи вследствие на непоносимите условия за живот. В подкрепа на протестиращите, от София са тръгнали 600 български граждани, повечето потомци на емигранти от Западните покрайнини и привърженици на ПП АТАКА заедно с техния лидер Волен Сидеров и евродепутат Димитър Стоянов. Въпреки редовните им документи и липса на каквито и да било доказателства че ще застрашат обществения ред и сигурност, сръбските власти връщат българските граждани от границата, което предизвиква вълна от антисръбски протести пред сръбското посолство в София и по медиите.

По този повод ПП АТАКА дари на КИЦ „Босилеград” офис техника и автомобил втора употреба. Въпреки че Културно-информационния център „Босилеград” като неправителствена организация според закона е освободен от плащане на мито за внос, сръбските митнически власти отказаха да издадат решение за освобождаване от мито.

5 декември 2010г.

Сръбския вестник „Прес” в обширна статия коментира събитията от 27 ноември когато са върнати от сръбско-българската граница 600 български граждани и спекулира с проблемите застрашаващи националната идентичност и екзистенцията на българското малцинство, като се опитва да представи лидерите на българските организации като „сепаратисти” които застрашават териториалната цялост на Сърбия. Редакцията отказа да отпечати възражението което те отправят по този повод.

28 декември 2010г.

Културно-информационния център „Босилеград” и Столична община София организират коледна музикална програма по повод Коледните празници. Сръбските митнически власти са задържали изпълнителите на музикалната програма повече от три часа като са ги принудили да върнат обратно в България коледни пакетчета за деца на стойност от 70 евро.

18 февруари 2011г.

Културно-информационния център „Босилеград” организира отдаване на почит на българския национален герой Васил Левски пред неговия паметник в центъра на града. Полицията в Босилеград забранява честването. Гостите тръгнаха от България по този повод са спрени за няколко часа на границата, а в Босилеград пристигат два рейса жандармерия която блокира града. След остри реакции на българското правителство, журналисти на пет български телевизии пристигат в Босилеград и сръбската полиция се изтегля.

Забраната за честването на гибелта на Васил Левски в Босилеград, предизвиква вълна от антисръбски протести в България. На 21-22 февруари сръбския премиер Мирко Цветкович пристига на официално посещение в София където е посрещнат с граждански протести. Премиерите Бойко Борисов и Мирко Цветкович слагат цветя пред паметникът на Левски в София и заявяват, че спорът е „изчистен”.

28 февруари 2011г.

Представителите на българските организации Културно-информационен център „Босилеград“, Демократичния съюз на българите и Сдружение „Западни покрайнини“ провеждат прес-конференция в БТА. Вечерта председателят на Културно-информационния център „Босилеград“ Иван Николов и членът на Главния съвет на ДСБ Димитър Димитров на влизане в Сърбия са задържани през нощта от сръбската полиция на ГПП „Олтоманци – Рибарци“ повече от три часа на минус 15 градуса. Въпреки че Иван Николов е в неравностойно положение, сръбската полиция не се съобразила с това. След три часа на Димитър Димитров са отнети плакатите с които е протестирал на 21 февруари по повод посещението на сръбския премиер в София.

9 март 2011г.

Бившия командир на полицията в Босилеград Радомир Йойич подава оплакване до Застъпника за защита на родната равноправност г-жа Невенка Петрушич срещу главния и отговорен редактор на списание „Бюлетин“ Иван Николов и го обвинява за дискриминация по „национална принадлежност“. Причината е статия в списание „Бюлетин“ в която Николов коментира прихванат агентурен донос на Йойич и въз основа на него прави профил на полицаи-агент на сръбската държавна сигурност. В статията Йойич разпознава себе си. Застъпника Невенка Петрушич, не уважава отбраната на Николов, изразява пристрастност в полза на Йойич и налага на Николов публично да се извини на Йойич. Николов отказва да се извини и Невенка публично във в-к „Блиц“ го обвинява, че е игнорирал препоръките ѝ и е „дискриминирал Йойич по национална принадлежност“. По този начин бе оказан натиск върху свободата на словото на един журналист и критикуването на полицейската практика за намеса във всички сфери на обществения живот.

Май 2011г.

Снежана Симеонова, директор на гимназията „Св. Кирил и Методий“ е известна с борбата си обучението да се провежда на майчин български език и успява по време на директорския си мандат да открие 4 паралелки в които обучението изцяло се провежда на български език. Натискът срещу нея кулминира през април-май от страна на „синдикални представители“ които пишат клеветнически писма и оплаквания до държавни органи и институции в които я обвиняват за участие на семинари по европейски програми в България, контакти с представители на българското просветно министерство, протежиране на преподаватели завършили образованието си в България, провеждане на кандидат-студентски кампании за следване в България, правят се непрекъснати контроли и инспекции и се иска оставката ѝ от представители на общинската власт. Пред обществеността този натиск се представя като „вътрешен конфликт“ в колектива на гимназията.

25.05.2011г.

Председателката на църковното настоятелство в Босилеград адвокат Здравка Гагулска завежда частно дело срещу Иван Николов за статия в списанието „Бюлетин“ в която той зацитава позицията на свещеник Занко Станойков който е преследван от владиката Пахомий заради това, че служи на български език, и критикува Църковното настоятелство което го преследва. Делото очевидно е насочено към сплашване на редакцията на списанието и ограничаване на свободата на словото по въпроси касаещи положението и правата на българското малцинство.

01.06.2011г.

Полицията в Босилеград е образувала предварително производство срещу Иван Николов като частно лице и като отговорно лице в Културно-информационния център „Босилеград“ за организирано отбелязване на Деня на Западните покрайнини на 7 ноември 2010г. с обвинение, че не е поискал разрешение от полицията 48 часа преди провеждането на мероприятията. Разрешението не е поискано защото е проведено в затворено помещение и не представлява публично събрание което според закона трябва да се охранява от полицията. Производството явно е образувано с цел сплашване и предупреждение да не се припомня и отбелязва значителна дата от историята на българското малцинство.

22.06.2011г.

Прокуратурата във Врания отхвърля иска на Демократичния съюз на българите за завеждане на наказателно производство срещу Председателката на Църковното настоятелство в Босилеград адвокат Здравка Гагулска и свещеник Миодраг Драшко за финансови измами въпреки представените доказателства. Прокуратурата очевидно проявява пристрастност към обвинените.

17.08.2011г.

Полицията в Босилеград е образувала предварително производство срещу Драголюб Иванчов като частно лице и като отговорно лице в политическа партия Демократичен съюз на българите защото по време на протестен митинг в Босилеград на 27. 11. 2010г. не бил изтъкнал държавното знаме на Сърбия. Полицията се позовава на несъществуващият „Закон за използването на герба, знамето и химна на СФРЮ и името и образа на Президента на Републиката Йосип Броз Тито“. Производството е юридически неиздържано и вероятно има за цел да се предупредят други подобни протестни действия.

05.09.2011г.

Основния съд във Врания на първа инстанция осъжда журналиста Иван Николов за клевета по частно дело на свещеник Миодраг Драшко за критични становища срещу Сръбската православна църква и свещеник Миодраг Драшко който продава църковни гори за да си реновира къщата в която живее. Съдът проявява видима пристрастност към ищца и адвокатта му който е и Председател на църковното настоятелство и не взема предвид писмените доказателства и свидетелските показания на защитата. Делото очевидно е заведено с цел сплашване на редакцията на списанието Бюлетин.

22.09.2011г.

На международен граничен събор между селата Бобешино и Прешново български националисти запалват сръбското знаме в отговор на сръбски националистически провокации.

01-30.10.2011г.

По време на официалното преброяване на населението, е оказван натиск срещу българите в Босилеград да се декларира като сърби. Образците са били написани на сръбски език. Попълвани са с обикновени графитни моливи за да могат да се фалшифицират резултатите. Според сръбските медии, населението в Босилеград за 10 години е намаляло с 20% поради административния натиск и трудните условия за живот. За националната структура още няма данни.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

В разглеждания период в Западните покрайнини се чувства рязко увеличаване на антибългарските настроения и натиск срещу лидерите на българските организации и журналисти. Легалните искания от страна на българското малцинство да се спазват признатите му със сръбската конституция и международните документи човешки и малцинствени права, от сръбска страна се посреща като „сепаратизъм“, „присъединяване“ към България и „застрашаване на суверенитета на Сърбия“. Това предизвика и съответните националистически реакции от българска страна.

В образованието има силен натиск от страна на местната и просветната власт срещу обучението на български език. Родителите които искат децата им да се учат на български език са подложени на тежки изпитания във всекидневния си живот, а самото обучение в паралелките на български език се провежда с огромни затруднения защото Сръбското просветно министерство не разрешава внос на учебници от България и не иска да преведе сръбските учебници на български език.

Продължава икономическия спад и изолацията на района от България.

Сред младите се наблюдават силни миграционни процеси към България.

Демократизацията на политическия живот е почти невъзможна поради политическия натиск срещу медии и журналисти. Това укрепва сегашната местна власт която се ръководи от представители на консервативния великосръбски национализъм.

Богослужението се провежда само на сръбски език и Сръбската православна църква се използва за провеждане на асимилационна политика сред българите.

КИЦ „Босилеград“

Посланието на вицепрезидента г-жа Маргарита Попова

На фона на бушуващите политически страсти в Сърбия след изборите и последвалите събития в Босилеград, някак си остана в страни единственото надеждно политическо послание казано от български държавник в наша полза „Сърбия ще стане член на ЕС, обаче без решаване на вашите въпроси няма как да се случи това“. Това изявление на вицепрезидента на Р България г-жа Маргарита Попова на 15 април 2012г. в Босилеград, предизвика истерия сред някои сръбски журналисти и политици. Българите в България и чужбина единодушно приветстваха изказването, въпреки дипломатическия тон с което бе отправено. В България пак подскочиха ония които десетилетия наред мълчат пред нашата трагедия и продължават да ни приспиват със славянофилската мантра за добросъседските отношения със Сърбия по всяка цена, дори и по цената на неспазването на човешките права като основополагащи принципи на ЕС. България, като европейска страна, трябва да се бори за правата на всеки човек и всяка общност, независимо къде се намират те, не само към своите сънародници в Западните покрайнини.

В коментарите по медиите, изказването на г-жа Попова беше изтъквано, че България ще се възползва от правото си на вето за членството на Сърбия в ЕС. Това разбира се, не беше казано точно по този начин, въпреки, че всекиму е на езика да го каже точно така. И не е нещо, с което сръбските политици не са наясно. Въпросът е, дали изобщо им пука от това. Този подход е прилаган при решаването на спорове при приемането и на други държави в ЕС нпр. при приемането на Хърватия, Словения също настояваше да защити интересите си. Решаването на проблемите на българското малцинство не застрашава интересите на Сърбия, напротив, точно това работи за членството на Сърбия в ЕС. Това са правилата на играта и ако Сърбия иска да стане член на ЕС - просто трябва да ги спазва.

Защо изказването на г-жа Попова в Босилеград толкова разбуни духовете? Може би защото беше предвестник на неизбежните промени които по някакъв начин трябва да се случат. В опитите да се радикализира или смекчи нейното изказване, си пролича желанието да се избяга от същността на проблемите застрашаващи екзистенцията и националната идентичност на българите в Западните покрайнини и вместо Сърбия, България да се изкара виновна. Тоест, да се прехвърли отговорността от здравата, на болната глава.

Няколко дни след това, в отговор на спекулациите, г-жа Попова на въпрос на водещия по радио „Хоризонт“ отговори така: „...аз говоря ясно. Имам ясно изразени граждански позиции. Позиции на политик и сега на държавник, и не ми се налага да дообяснявам това, което казвам. Това, което казах в Босилеград е точно това, което цитирахте, а то е, че Сърбия ще стане член на Европейския съюз... но това ще се случи след като по пътя на европейската интеграция бъдат решени всички проблеми, които са признати като ценност и които са въздигнати в

критерий за членството. Защото това е така и защото това е вярно. България мина по този път... Европейският съюз е модерен модел, в който като основна ценност и в центъра на този модел се поставят принципите за солидарността и принципите за значимостта на човешката личност и на човешките общности. Така, че вие не можете да очаквате от мен като държавник, като политик и като вицепрезидент на Република България аз да подценявам или да не чуя, който и да е проблем на отделен българин или на българска общност чрез техните организационни структури, където и да е по света, за решаване на техните проблеми. Искам това ясно и категорично да изразя във вашия ефир и тези мои думи да стигнат до всички българи и до всички общности в целия свят.

В мое лице като политик те ще имат поддръжник, и те ще имат съмишленик, за да изградим една нова стратегия за отношение на българската държава към българските общности и българите в чужбина. Защото имаме нужда от това и аз го знам не само като убеден европейски политик, а и се убедих в това от думите, от желанията и от съкровените мечти, които с мен споделят бъл-

гарите и общностите на местата, където имах възможност досега да отида, да се срещна с тях и да разговарям. Така, че моето изказване е ясно и категорично. По пътя на европейската интеграция. Всяка личност, всяка общност и всяка държава имат шанс да решат проблеми и да може да се даде дух и живот на европейските ценности, които са част от вечните ценности за добро, за просперитет, за сигурност и за съхраняване, и за изява. Не само за съхраняване, но и за изява на националната идентичност и на националното самоопределение на всеки един индивид и личност в човешкото общество. България е пълноправен член на Европейския съюз и в рамките на Европейския съюз и за европейската интеграция на всички държави, които са поели по този път и които ние подкрепяме, трябва да е ясно, че като пълноправен член на Европейския съюз, България има право да поставя всички въпроси, които тя смята за важни. Същото се отнася и за всеки политик, за всеки държавник. Това е част от ценността на европейския проект. Всеки да може да постави въпроси, които го вълнуват, които смята че за важни за него самия, за неговата държава, за неговата общност или за другия – за човека или личността.”

Само три седмици след това изказване, на изборите в Сърбия спечелиха прогресистите и социалистите, които, меко казано, имат доста резервирана и съмнителна европейска ориентация. Това, до известна степен, обезсмисля и позицията на българската дипломация за безрезервната подкрепа на България за сръбското еврочленство. Наистина, как да подкрепиш някого за нещо когато той не го иска?

Сръбските политици говорят за еврочленството не като начин за промени и модернизирание на собствената си

държава, а като куп безсмислени и досадни условия които трябва да изпълнят, за да се приближат до еврофондовете. Сега най-важният национален проблем на Сърбия е, как да убеди, или по-точно, как да излъже Европа, че в Сърбия всичко си е по европейски, че даже сме и надевропейци - остава само да ни върнат Косово и да ни приемат час по-скоро?!

Тия балкански хитрости бяха приложени при приемането на някои недостатъчно подготвени страни за членство в ЕС и сега Европа (основно Германия и Франция) си блъска главите с последствията от това. От това надхитряне и тия половинчати решения загубиха не само държавите, но в крайна сметка и ЕС – защото в името на общността трябва да плащат сметките настанали в резултат на неподготвеното държавно и стопанско устройство на членките както е в случая с Гърция и Португалия.

Девизът издигнат по времето на управлението на Тадич „И Косово, и Европа” най-добре свидетелства за това, че сръбският политически елит не разбира нито Косово, нито Европа. Защото, ако сръбските политици умееха цивилизовано, с европейски методи да решат проблема Косово в собствените си граници – друга препоръка за членството в ЕС нямаше да им е нужна.

Фактът, че светът и Европа предпочете риска да подкрепи независимостта на Косово пред риска да отстъпи и предаде светите принципи за правата на човека, достатъчно убедително говори за това, че сръбските управници не боравят с тази материя и не могат да се справят с европейските методи за решаване на политическите проблеми.

Една държава която не се разбира със своите граждани, не може да се разбере и с Европа.

Първите няколко месеца от управлението на новото сръбско правителство ясно показват, че нещата у нас с нищо не са се променили: непризнаването на ДСБ на статус на малцинствена партия, огромните нарушения на изборите, опита на кмета Владимир Захариев да овладее гражданския сектор в лицето на КИЦ-а, аферата с автобуса на ГКПП „Рибарци”, изостряне на проблема с образованието и учебниците на български език, неразрешаването осветлението на паметника на Левски в Босилеград да се свърже с мрежата на общественото осветление, сръбизирането на името на българския светец от „Св. Иван Рилски Чудотворец” на „Преподобни Јован Рилски” – всичко това са симптоми на едно безнадеждно заболяло общество. Сърбия не бива да забравя, че след изчерпването на всички медикаменти, на Косово бе приложен най-радикалният метод – хирургическият!

Или може би сръбските политици точно това искат!

Иван Николов

Сърбия работи в

Специалния докладчик за напредъка на Сърбия за членството в Европейския съюз пред Европейския парламент, словенския евродепутат г-н Йелко Кацин от групата на Алианса на либералите и демократите за Европа, посети Сурдулица и Босилеград на 3 и 4 май т.г. В Сурдулица обиколи Техническото училище „Никола Тесла” и разгледа паметната костница на „жертвите на българския терор в Първата световна война”. В Босилеград се срещна с представителите на българския Културно-информационен център, Демократичния съюз на българите, посети Основното училище, Гимназията и Канцеларията на Националния съвет на българското национално малцинство. По този повод с него проведе разговор Александра Димитрова, журналист на радио Босилеград.

-Господин Кацин, с оглед на това, че в нашата община почти не се отбиват официални лица от вашия ранг, за нас е чест вашето пристъствие като специален пратеник за Балканите и политик като вас. Кажете ни каква е целта на вашето посещение?

-Най-напред, Сърбия не е само Белград, а аз съм задължен за цяла Сърбия. Както биха казали хърватите, трябва да се отиде и в ония краища които са на Бога зад краката, които, не искам да кажа че са спяло черво, а са напълно забравени и изоставени сами на себе си, и сами себе си упорито задушават и изпразват. До известна степен, проблемите на Сърбия, това важи за цяла Сърбия, са демографията, емиграцията, липсата на нови работни места, но тъй като Сърбия като страна и като икономика е изчерпана, единствения път към бъдещето, към поправянето на демографската картина, е отваряне на Сърбия, отваряне на сръбските региони, сръбските местни общности, включително и тези най-изолираните, за да се намери възможност вътре в Европейския съюз, в процеса на европейските интеграции, да привлечем чуждестранни инвестиции. Чуждестранните инвестиции носят нови работни места за местното население, което дава възможност за преживяване не само на заетите, но и на техните семейства което създава перспектива и за следващото поколение. Винаги има две възможности: дали ще запазим населението, което е възможно само със социална перспектива, или хората на Западните Балкани ще дават възможност за растеж на Европейския съюз с това, че ще емигрират в Европейския съюз и там ще осъществяват своето бъдеще. Но социалните последици от изпразването на части от Европейския съюз, в нашия случай на бъдещата част от Европейския съюз, са ужасяващи и затова на това нещо трябва да се сложи край. От времето когато бе убит Зоран Джинджич, Сърбия направи много в полза на собствената си вреда, така че и тази община не представлява някакво особено изключение. Може би то това при вас, как да кажа, е по-концентрирано и кулминирано по един начин, който, според мен, изисква да се застане пред огледалото и да се постави въпроса, какво всъщност ние правехме през последните десетина години и какво би трябвало да се промени в бъдеще тази нормална перспектива да стане по-добра. Аз искам да затворя този ваш въпрос с моето очакване, че и жителите на Босилеград са европейци и че и те мечтаят за европейска перспектива, но знаете ли, сутрин трябва да се събудите и трябва нещо и да направите. Само мечтите никога не донесат нещо.

-От гледна точка на специален пратеник на Балканите, как ще коментирате получаването на статуса на кандидат на Сърбия за членство в Европейския съюз и кога реално можем да очакваме началото на преговорите?

ПОЛЗА НА СОБСТВЕНАТА СИ ВРЕДА

- Аз не мога и не смея да отговоря на този въпрос, защото Сърбия се кандидатира, и тя трябва да отговори на въпроса кога тя може на себе си и на Европейския съюз да докаже, че е толкова напреднала за да може да тръгне с преговорите. Затова очаквам, че вече в понеделник (на 7 май, т.г. бел. моя) когато бъдат обявени резултатите от изборите, най-отговорните политици да се обърнат един към друг и да направят коалиция от която да бъде формирано едно силно проевропейско правителство, което да направи програма която да се съгласува и имплементира колкото се може по-бързо и колкото се може по-скоро да получи дата и да тръгне с преговорите за членство в Европейския съюз. Някои кандидати говорят за неутралност, но това са ония които сами себе си елиминираха, защото останаха в миналото вместо да тръгнат към бъдещето. Тъй като Сърбия вече е обкръжена от държави членки на Европейския съюз и кандидати и бъдещи кандидати, в този момент Сърбия вече има трима съседи които са пълноправни членове на Европейския съюз, Хърватска която ще стане такава за още някоя година, има до себе си две страни кандидати - Македония и Черна гора и има двама бъдещи кандидати - Босна и Херцеговина и Косово и сега да се мечтае за неутралност, е като Швейцария днес да мечтае да бъде извън Шенген, а отдавна е в Шенген и е част от общия пазар, част от свободното движение на хора, стоки, капитали, услуги и идеи. Значи, дошло е времето, Сърбия, вместо упорито да работи в полза на собствената си вреда, да направи нещо в полза на своето бъдеще. Значи, правителството на Сърбия трябва да отговори на въпроса какво и кога, но аз като председател на делегацията задължена и за Черна гора, дълбоко съм убеден, че Черна гора в 6-ия месец ще тръгне с преговорите, че ще отвори глава 23 – правосъдие и човешки права и ще отвори глава 24 – борба срещу организираната престъпност и корупцията. Сега когато съм тука в Босилеград, няма, няма по-важни глави за Босилеград от човешките права и свободи, правосъдието, правовата държава и борбата срещу организираната престъпност и корупцията, особено това последното.

-Кажете ни, с оглед на това че властите в Сърбия, тия сегашните преди изборите, считат, че Сърбия може за пет години да стане членка на Европейския съюз, дали тия прогнози, според вас, са реални?

-Мен не ме интересува какво те считат, аз трябва да регистрирам това, което те са направили. Сърбия винаги е била смела на думи, но винаги е била слаба в имплементирането на тия свои задължения или заклинания. Аз повече оценявам ония които не са така помпозни, но са реални и крачка по крачка напредват, от ония които митингуват и сърбуват. От това няма полза. Затова бих казал, че това правителство си е свършило работата и трябва да му се отдаде признание, защото все пак успя да изпълни условията за получаване на членство и за решението да тръгне с диалога с Прищина, за което трябваше и мъдрост и политическа смелост и това бе направено, но мисля, че тука то си свърши работата и че ще трябва да изчакаме нова коалиция, ново правителство, което, надявам се, ще бъде по-силно от сегашното и ще бъде в състояние да се докаже по-скоро. Но, самият факт, че Черна гора е отишла толкова напред, че много неща е направила, налага и нормалните очаквания, че най-голямата страна в региона с най-много

административни капацитети, с най-голяма икономика, може да го направи, най-напред заради себе си, но не само за себе си, а защото това е добре и за гражданите на тази държава, за всички нейни преки съседи, за целия регион и за Европейския съюз.

-Европейския съюз подразбира правата на малцинствата. Кои са тия европейски стандарти за спазване на правата на малцинствата, защото за тях толкова малко се знае?

-Аз бих казал, че под това се подразбира всичко, но това което е проблем тука в Босилеград е, че българите не се отнасят към българите като българи, значи, пак в полза на собствената си вреда, и аз затова искам топло да препоръчам Конституцията на Сърбия и Закона за защита на малцинствата просто тука да се прочетат и да се имплементират. Затова просто няма причина да се обвинява Белград, а трябва тук, в Босилеград да се погледне българите какво са направили за себе си, че са намалили броя на жителите какъвто е сега. Друго, трябва оперативни решения да се напечатат учебниците преведени на български език, но най-добрия аргумент да се направи такова нещо, е да се запишат цели поколения в българските паралелки. Все докато някой си мисли, че ученето или познаването на българския език, който е официален език на Европейския съюз, е вредно за бъдещето на тия млади поколения, мисля че той живее в Босилеград а не в Европейския съюз.

-А кой според вас трябва да влияе за настояването за спазването на правата на малцинствата в Сърбия – местните власти, неправителствените организации,партиите на националните малцинства?

-Аз мисля, че едно отговорно правителство, имам предвид правителството на Сърбия, трябва да прекрати този хаос който се случва на някои места какъвто е случаят тука, че тук има голяма отговорност и че просто да се игнорира такъв начин на местно (само)управление, което не е управление а самопромоция, или шарифуване, не води до нищо.

-И на края, кое е вашето мото в политиката или вашето жизнено мото?

-Моят основен въпрос е дали и колко в днешния ден съм дал принос светът да стане по-добър. И тъй като имам само един живот, и тъй като имам само мандата който са ми дали моите избиратели, аз трябва нещо да направя и за моите избиратели. И всичко което правя на Западните Балкани смятам че е в интерес и на моите избиратели, защото само напредъка, стабилността, носят нови работни места. Европейската перспектива на Западните балкани е полезна и за моята страна и за моите съграждани. Ако тука нещо тръгне в обратната посока, ако Сърбия и със Сърбия и Босилеград ни избягат в 19 век или във времето на Балканските войни, тогава ние ще бъдем първите които ще трябва да посрещнем бежанците от тия краища. Смятам, че моето историческо предизвикателство е да се опитам да пробудя това което е рационално на тия простори и че във всички тия хора има огромен потенциал който трябва да се активира в собствена полза, а не, повтарям вече трети път, в полза на собствената вреда.

Интервю: Александра Димитрова

За хипертрофираните представи на нещата

Интервю със Станимир Илчев, български депутат в Европейския парламент от Групата на алианса на либералите и демократите за Европа който придружаваше специалния пратеник за Балканите, словенския евродепутат Йелко Качин при посещението му в Босилеград на 3-4 май т.г.

Няма логика, българите да изпитват странно любопитство към една или друга сръбска партия защото имат свой собствен и то доста амбициозен дневен ред.

-Г-н Илчев, какво е чувството да се намирате не просто в границата, а отвън границата на Европейския съюз? Какво ще се промени с влизането на Сърбия в Европейския съюз от тая страна на бариерата?

-Чувството е несравнимо. Аз съм бил в много държави, и то не на един континент в света, при това в различни периоди. Така че когато се позовавам на изключително големия букет от чувства които съм изпитвал през годините, смея да твърдя, че чувството да пресечеш българосръбската граница от изток на запад и да влезеш в старите български земи, е несравнимо с нищо. Едно чувство, което предполагам са изпитали само най-добрите поети, писатели или може би музиканти и художници и да го предадат в други форми. И тайната ми надежда е, тази граница да се пресича от все повече и повече български граждани, защото, истината е, че някои от тях имат доста теоретична представа от исторически знания и предполагам, че ще изживеят нещо като катарзис, ако преминат границата на това място на което ние с моя колега Йелко Качин я преминахме и започнат да общуват с нашите сънародници от Босилеградско. А колкото до европейската перспектива на Сърбия, първо, аз подкрепям тази перспектива. Второ, чрез част от работата ми в Европейския парламент, се опитвам по-скоро да помагам на сръбските ни партньори, отколкото да ги предизвиквам. Така например, те бяха много учудени когато преди половин година, аз най-сериозно предложих да има един текст в заключителния документ на интерпарламентарната среща от Европейския парламент и делегацията на Скупщината на Сърбия, в който да се поощряват връзките между сръбите от Сърбия и Косово. На въпроса нямам ли предвид поощряване на паралелните структури, казах, че нямам изобщо предвид такава идея, структурите са си структури, но

хората трябва да общуват свободно и без препятствия помежду си. Ние, българите, свързваме по съвсем естествен път, европейската перспектива на Сърбия с решаването на два фундаментални въпроси: българо-сръбските отношения и издигането им на по високо равнище, и в контекста на българо-сръбските отношения решаване на всички проблеми които измъчват българското общество, българската общност в тези райони за които говориме. Има много митове от миналото, има много рецидиви от политически характер, има още много теми табу които сме длъжни със сръбските ни партньори да изговорим ясно и откровено, независимо че някои от тях са болезнени.

-От позицията ви на евродепутат в Европейския парламент вие сте наясно, че Сърбия трябва да изпълни определени критерии за влизане в Европейския съюз. Един от тях е наболелият напоследък в медиите въпрос с малцинствата. Колко ще продължи процеса на интеграцията на Сърбия и какво ще трябва да изпълни Сърбия по въпроса за малцинствата, дали сама-та Сърбия трябва да даде правата на малцинствата или малцинствата сами трябва да си ги поискат?

-Има една максима, че етническите, междунационалните отношения се управляват най-трудно. Но от тук пък следва извода, че трябва да се управляват без прекъсване, без паузи, активно и рационално. Ако Сърбия, нейния политически елит, нейните правителства, нейната интелектуална класа, се фокусират върху малцинствените проблеми, може да се постигне огромен напредък. Между другото, от този напредък ще зависи скоростта на интегриране на Сърбия. И общо взето, другите типове проблеми - икономически, финансови, на конкурентноспособността, на правосъдната система, те се управляват след като има национално отговорен начин, но някак си все по-професионално, докато в междуетническите отношения винаги има чувства, винаги има деликатност и тук вече проличава колко зряла е политическата система на една държава. Сръбската политическа система, от една страна, има опит, зрялост, традиция, свои собствени устои. От друга страна, поради скорошното излизане от югославската федерация, тя все още носи на гърба си остатъците от това минало. Аз лично, понякога споря с колегите си от Европейския парламент, че ако, теоретично, оставим Албания на страна, ние всъщност не се занимаваме с никакви западни Балкани, а се занимаваме с постюгославското пространство. Едно пространство което беше наситено с проблеми, наситено с дразги и специфично регулирано. Със стария тип регулация не може да се върви напред. Ние два дни сме в Босилеград и се натъкваме на тези парадокси. Как от една страна законодателството и Конституцията като основен закон на сръбската държава дава широк диапазон от права, и как от друга страна, тези права не са добре защитени в тяхната цялост, не са финансово осигурени, не са ресурсно осигурени, и много често стават жертва на местни политически колизии които, според мен се подклаждат от сръбския връх. Няма логика, българите, които и без друго не са огромна по своята численост общност, да се изживяват като своеобразни фракции, да изпитват странно любопитство изцяло към една или друга сръбска партия, докато те имат свой собствен и то доста амбициозен дневен ред. От тази гледна точка, трудно е да се прогнозира колко време

ще отнеме пълното интегриране на Сърбия в Европейския съюз, но както и колегата Йелцин изтъкна, благоприятен е факта, че съседите на Сърбия, до значителна степен са европеизирани, на първо място Румъния и България наред с и Хърватия. От тази гледна точка, сръбската политическа класа не трябва да поддържа илюзии сред своето общество, а да ги разсейва. Така обществото на Сърбия ще бъде по-подготвено за интегрирането с Европейския съюз. Ние, в България вече имаме известен опит, и трябва да ви кажа че никак не е лесно, първо да се приемат, и след това да се живее според стандартите на Европейския съюз. Ако една политическа класа не подготви своя народ за общия живот в европейския дом, тя винаги ще бъде в дълг към своя собствен народ. Още нещо искам да кажа накрая. Опитвам се като евродепутат на сръбските партньори, политици, където имам среща с тях, и на хора с други националности, не става дума когато говорим за българското малцинство, за хора които са се преселили, или за хора които са се обособили, по някакъв културен или лингвистичен принцип. Става дума за част от един народ и от една държава, останала извън пределите на тази държава, поради драматичните игри на историята. поради такова начертаване на картите поради които са останали живи части от един народ извън неговите държавни граници. Това е несравнимо с всички други видове малцинства. Трябва да правим строга разлика между етническо малцинство и национално малцинство. Етническото малцинство може да има общност с неговия етнос в дълбините на историята и никога да не е живяло заедно с основния етнос. Какъвто е случая с татари, с гагаузи, с българските турци ако щете, но българите от Босилеград, които както се казва, до вчера са живели с другите осем милиона българи, изграждали са обща българска държава, споделят общи ценности и духовни традиции. За това те трябва да бъдат обгрижвани много по-внимателно. Заявявал съм го неведнъж на сръбските колеги, че не е въпроса ние политиците да се разберем, а народите ни да имат доверие. Дори съм им казвал, буневците и власите нямат буневска или влашка държава, а българите в Босилеград имат българска държава където българският народ ще се произнесе в полза или във вреда на вашето членство. И тука е излишно да говорим, ама вие вето ли имате предвид да наложи България някой ден или не. Не, нямаме предвид вето, имаме предвид осем милиона българи да уважават сръбската държава и да я подкрепят, защото сръбската държава уважава нашите сънародници в своите пределе.

-А как ще коментирате решението на Общинската избирателна комисия, потвърдено и от Републиканската избирателна комисия да не признае статуса на единствената малцинствена партия Демократичен съюз на българите на местните избори? Това не е ли на практика неспазване на неприкосновените права на българите?

-Мисля, че това е някаква свръхзагриженост, за едва ли не, спокойствието в региона. Може би някой в Белград си мисли, че това е прелюдия към демонтаж на досегашното статукво. Според мен, това са хипертрофирани представи за нещата. Мисля, че както вие ми задавате въпроса, това е отклонение от един универсален демократичен стандарт. Между другото да се пречи на една малцинствена общност да следва своите цели и естествените направления на своя живот, не е добре за мнозинството. Обикновено в такива случаи малцинствената общност се капсулира, развива интровертно самосъзнание и в един момент то търси отдушник. Ако сръбските власти разбират това, те ще се

откажат от политиката на натиск. Аз се надявам да бъде преосмислено отношението към Демократичния съюз на българите, както и поведението към Културно-информационния център и към всеки един активист на българската общност. Това от което страдаме ние тук на Балканите, в Европа отдавна е изживяно. Там хората са много по-толерантни и то не само на книга. Аз се учудвам, когато ми се разказват епизоди от ежедневието на границата, какви проверки се правят извън всякакви правилници и изисквания, как се злоупотребява с това, че се преминава една граница. Има една цяла глава, която сръбските власти ще отворят и ще видят, че трябва да преговарят много отговорно за свободното движение на хора и капитали, но също така и за свободното движение на идеи и на информация. В днешно време да се навлиза в тая светая светих на индивида и на общностите, не е приемливо в модерна Европа и нашите сръбски колеги много скоро ще се изправят лице в лице с тази обективна истина.

-И за финал, вашето послание към гражданите на Босилеград?

-Моето послание е да бъдат сплотени, да бъдат обединени. Да намерят вътрешни сили да преодолеят естествено поникващите понякога противоречия и търкания. Заедно да си помогнат и да развият едно самосъзнание което ще ги направи по-значими. Гражданите на Босилеград трябва да увеличат своята обществено-политическа тежест в общински, регионален и в общорепубликански мащаб. От тях зависи, как другите, по-отдалечени райони на Сърбия ще почнат да гледат на тях. Не като на някакъв досаден елемент, който няма как да се реши, а като на един градивен елемент който е интегрална част от модерната сръбска държава. Ние трябва да мислим за това че тези административни граници, един ден просто ще бъдат чертички върху картата. Те ще се преминават с лекота, както днес в някои райони се преминават със 100 километра в час. Така ще стане с тази граница. От географско-икономическа гледна точка, това е един много голям регион, подобен на Родопско-беломорския. Или на Добруджанско-черноморския. Или на Черноморско-карпатския. Тук ние трябва да говорим за Босилеград, като естествено ядро на големия регион който се простира вероятно от Ниш до Кюстендил, на север до връх Ком и на юг – до македонската граница. Този регион заслужава да заживее един пълноценен икономически живот, хората да постигнат пълна еманципация, и да изпитат удоволствие от тези промени, а не както сега – тревога и мъчителни въпроси.

Интервюто взе: Александра Димитрова

ДСБ - преди и след изборите

СЪОБЩЕНИЕ ЗА МЕДИИТЕ
29.04.2012г.

Атмосферата преди изборите на 6 май в Босилеград е необичайно напрегната. Общинската изборителна комисия, в нарушение на Закона за местните избори на Р Сърбия, отказа да признае статут на малцинствена партия на Демократичния съюз на Българите въпреки че това недвусмислено се вижда от Решението за регистрация издадено от сръбското Министер-

ство за държавно управление и местно самоуправление. В момента тече процедурата по обжалването.

В Босилеград, където над 95% процента от населението са българи, Демократичния съюз на българите е единствената партия която отстоява правата и интересите на българското малцинство и е изправена срещу седем сръбски, повечето националистически партии.

Общинската изборителна комисия, която явно се влияе от действащия кмет Владимир Захариев от листата на консервативната великосръбска Демократична партия на Сърбия – д-р Воислав Кошунца, направи безпрецедентно нарушение на непризнаване на Решението издадено от правителството на Сърбия.

След три мандата кмета Владимир Захариев отново претендира по всяка цена да остане на власт и с тази цел си послужа с телефонни закани към кандидатите за общински съветници от листата на ДСБ и дори на техните близки. Изплашени от натиска, кандидатите оттегляха кандидатурите си и изборителната листа в последния момент претърпя шест изменения. Най-брутален телефонен терор бе оказан срещу жените от изборителната листа.

С непризнаване на статут на малцинствена партия Общинската изборителна комисия иска да завиши изборителния ценз за влизане в Общинската скупщина в Босилеград, който, според закона, е 3% за малцинствените партии и 5% процента за всички останали, както и да изтласка присъствието на ДСБ от Постоянния състав на Общинската изборителна комисия в Босилеград.

Освен това, действащия кмет незаконно разполага със всички общински ресурси за провеждане на собствената си партийна пропаганда и не позволява на другите участници на изборите да се представят пред гражданите на Босилеград. Единствената местна медия радио Босилеград е пряко подчинена на общината.

Кмета с предизборна цел назначи на работа в общината стотици хора на по три месеца, а в края на април „благотворително“ раздаде няколко хиляди сливови фиданки въпреки че сезона за садене на овоци отдавна е преминал.

С всичко това са запознати представителите на OSCE – Ограничена мисия за надглеждане на изборите в Сърбия Стивен Ашворт и Оливиа Шеткич.

СЪОБЩЕНИЕ ЗА МЕДИИТЕ
07.05.2012

Демократичния съюз на българите бойкотира и не признава резултатите от изборите за местна власт в Босилеград поради многобройни нарушения на изборителната процедура и административен натиск от страна на Общинската изборителна комисия и Административния съд на Р Сърбия.

В Босилеград, където над 95% от населението са българи, на единствената национална партия Демократичен съюз на българите не бе признат статут на малцинствена партия и право на участие в разширения състав на Общинската изборителна комисия в изборителните секции по места. Това бе направено умишлено с цел да не се допуснат отново да бъдат избрани представители на ДСБ в общинската скупщина където те през изминалия мандат енергично настояваха за безусловно спазване на правата на българското малцинство.

За сметка на това, почти две дузини сръбски партии които нямат никакви организационни структури в Босилеград имаха бройни представители в изборителните комисии, а на някои секции които едва наброяват стотина души, в комисииите имаше по над 50 членове. Общия им брой на територията на общината надвиши 1400. На практика това са купени гласове, защото на всеки член на комисията се плаща надница и е прието да гласуват за оня който им плаща надницата.

В Сърбия все още няма практика кметовете да си подават оставка когато се разпишат изборите, което на действащия босилеградски кмет Владимир Захариев даде възможност да злоупотребява служебното си положение и неограничено да използва общинската администрация, коли, гориво, телефони и радиото за своя изборна агитация. В навечерието на изборите той временно назначи стотина души на работа в общината като по тоя начин ги обвърза да гласуват за него. Със същата цел раздаде 8000 сливови фиданки – на всеки жител на общината по една.

Имаше сигнали от гражданите че са получавали закани по телефона ако гласуват за Демократичния съюз на българите.

Владимир Захариев е пред Демократическата партия на Сърбия на Воислав Кошунца чиято програма произлиза от великосръбската националистическа идеология и не крие своите антиевропейски, антибългарски и проруски определения. Въпреки че Босилеградска община е икономически най-изостаналата в Сърбия, което само по себе си говори че Владимир Захариев е най-некадърния кмет в Сърбия, като надежден сръбски политик той вече четвърти мандат печели кметските избори в Босилеград.

За неговата изборна победа и издевателствата срещу активистите на Демократичния съюз на българите и Културно-информационния център „Босилеград“, значително допринесе Българската държава с помощта която тя оказва на община Босилеград чрез кмета. Над 3 000 медицински интервенции оказани на Босилеградски граждани и превоз на студенти от Босилеград до София с общински автобус бяха материализирани като гласове за Владимир Захариев, въпреки че той на практика провежда антибългарска, антидемократична и асимилационна политика срещу българите.

Въпреки че Устава на община Босилеград предвижда равноправно използване на българския и сръбския език, избирателните листи за президент и парламент бяха само на сръбски език.

През изборния ден, сръбските партии (СНС, УРС, ПОПС, СРС, ДСС, СДС, СПС и ДС) в Босилеград се надпреварваха да извозват гражданите от къщи до избирателните секции, особено в околните села където преобладават възрастни и самотни семейства като по този начин ги агитираха да гласуват за тях. Самото им присъствие в Босилеград където живее изцяло етнически чисто българско население е пресметнато да подмени вота на българите.

Бяха регистрирани многобройни случаи на гласуване без лични карти, без защитени тъмни стайчки в които многобройните 50-членни комисии спокойно наблюдаваха и си записваха кой гражданин за кого гласува, имаше струпвания пред избирателните секции, носеха се мобилни телефони в тъмните стайчки а имаше и случаи на явно гласуване.

Демократичния съюз на българите като партия отстоя-

На основу члана 26, став 1, а у вези члана 45, ст. 1. и 2. Закона о политичким странкама („Службени гласник РС“, број 36/09), члана 12. Закона о министарствима („Службени гласник РС“, број 65/08 и 36/09-др.закон), члана 23, став 2. Закона о државној управи („Службени гласник РС“, бр. 79/05 и 101/07) и члана 192, став 1. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“, бр. 33/97 и 31/01), поступајући по пријави ДЕМОКРАТСКОГ САВЕЗА БУГАРА - ДЕМОКРАТИЧЕН СЪЮЗ НА БЪЛГАРИТЕ који заступа Драгољуб Иванчов из села Рајчиловци - општина Босилеград, председник ДЕМОКРАТСКОГ САВЕЗА БУГАРА - ДЕМОКРАТИЧЕН СЪЮЗ НА БЪЛГАРИТЕ за упис ДЕМОКРАТСКОГ САВЕЗА БУГАРА - ДЕМОКРАТИЧЕН СЪЮЗ НА БЪЛГАРИТЕ у Регистар политичких странака, Министарство за државну управу и локалну самоуправу доноси

РЕШЕЊЕ

1. ДЕМОКРАТСКИ САВЕЗ БУГАРА - ДЕМОКРАТИЧЕН СЪЮЗ НА БЪЛГАРИТЕ, са седиштем у Босилеграду, Маршала Тита број 15, уписује се у Регистар политичких странака, на регистарском листу број 42, као политичка странка националне мањине.

Република Србија
ОПШТИОНА БОСИЛЕГРАД
ОПШТИНСКА ИЗБОРНА КОМИСИЈА
Број 013- /2012
24.04.2012. год.
Босилеград

На основу члана 15. и чл. 40, став 7. Закона о локалним изборима («Службени гласник РС», број 129/2007, 34/2010-ОУС и 54/2011), Општинска изборна комисија, поступајући по захтеву подносиоца изборне листе Демократског савеза бугара на седници од 24.04.2012. године, доноси

ЗАКЉУЧАК

ОДБАЦУЈЕ СЕ захтев –предлог Демократског савеза бугара да му се утврди положај политичке странке националне мањине, чија је листа под називом Демократски савез бугара- Иван Николов проглашена 21. априла 2012. године, као **неблаговремен.**

ваща правата и интересите на българското национално малцинство в контекст на демократичните и европейски ценности не може да участва на избори на които партиите се състезават не със своите политически програми и идеи а с манипулации, натиск и сплашване на българите.

Демократичния съюз на българите се обръща към сръбските държавни институции, към България като държава майка, към европейските организации които

надглеждат изборите в Сърбия и към цялата европейска общественост да се солидаризират с Демократичния съюз на българите, всички заедно да настояваме за цялостна ревизия на

изборите за местна власт в Босилеград и ако установят нередности да ги анулират и разпишат отново.

Освен това, Демократичния съюз на българите призовава българското правителство да преразгледа начина по който оказва помощ на българите от Босилеград, защото тази помощ на практика се злоупотребява за утвърждаване на великосръбската политика на кмета Владимир Захариев срещу българското малцинство.

Драгољуб Иванчов

Малцинствата в Сърбия са дискриминирани

Още на 26.11.2011год. в помещенията на Черногорската партия в Нови Сад., осем малцинствени партии сред които и Демократичния съюз на българите, подписаха и изпратиха инициатива за оспорване на конституционността на разпоредбите на член 43, ал. 1. от Закон за избиране на народните представители в Скупщината на Сърбия. Оспорваната разпоредба гласи: „**Избирателната листа е утвърдена когато с подписите си я потвърдят най-малко 10 000 избиратели**”. Според представителите на малцинствените партии, тази разпоредба противоречи на действащия Закон за политическите партии който в член 8 предвижда: „**Политическа партия могат да основат най-малко 10 000 пълнолетни и правоспособни граждани на Република Сърбия**”. Член 9 от същия закон предвижда: „**Политически партии на националните малцинства могат да основат най-малко 1 000 пълнолетни и правоспособни граждани**”.

В инициативата се пояснява, че политическите партии се формират с цел да участват на избори и че за формиране на малцинствени партии е достатъчно да се подпишат 1 000 пълнолетни и правоспособни граждани, но за да могат малцинствените партии да формират избирателна листа са

необходими десет пъти повече избиратели т.е. 10 000 души. Засъздаването на други политически партии са нужни 10,000 подписи и толкова за утвърждаване на избирателен списък, което е регулирано със Закона за политическите партии. Това представлява нарушение на Чл. 3 от Конституцията на Р Сърбия, нарушение на върховенството на закона и принципа на законността, ограничаване на правата на човека и на правата на малцинствата и нарушаването на забраната за дискриминация.

Инициатива беше подписана от Черногорската партия, Демократичния съюз на българите, Съюза на буневците от Бачка, Движението за унгарска надежда, Словашката Демократическа партия, Македонската демократическа партия, Русинската демократическа партия и Гражданския съюз на унгарците.

След изтичането на предвидения от закона срок Конституционния съд не се произнесе и малцинствените партии изпратиха интервентно писмо. Ако Конституционния съд отново не се произнесе по оспорваните разпоредби, малцинствените партии ще влязоха в избори под неравноправни условия и ще се създадат предпоставки за оспорване на демократичността на изборите през май.

Живот в импровизирана демокрация

Изборът за четническия войвода Томислав Николич най-добре отразява разбиранията, народопсихологията, волята и културния модел на сръбския народ

За резултатите от изборите в Сърбия, за положението и предизвикателствата пред Сърбия и българското малцинство в Западните покрайнини, говорим с Иван Николов, председател на българския Културно-информационен център в Босилеград

-Г-н Николов, след изборите в Сърбия преговорите за формиране на правителството се проточиха. Промени ли се нещо в Сърбия и в Босилеград в сравнение с времето преди изборите?

-Не само че нищо не се е променило, нищо не се е променило и в сравнение с времето на режима на Милошевич. Тогава поне имаше надежда, че нещо може да се промени, имаше съпротива, имаше желание и борба за промени. Днес разочарованието и апатията са всеобщи. След национал-социалистът Милошевич, Сърбия си избра един демократ-националист Борис Тадич. След неговия провал тя се върна назад и избра един радикал-демократ Томислав Николич и реабилитира наследника на Милошевич социалистът Ивица Дачич. Всичките заедно, както и да си разменят местата, остават последователни привърженици на великосръбския национализъм който е фатален не само за малцинствата, но и за целия сръбски народ. Както виждате, в сръбския парламент отново се събраха същите лидери. Още по-лошо е това, че в техните ръце е концентрирана цялата законодателна, изпълнителна и съдебна власт. Прокуратурата работи на СМС, съдиите са зависими от службите за държавна сигурност и партиите които ги назначават, всички контролни механизми бяха унищожени и подчинени на центъра около кабинета на Борис Тадич. Този тоталитарен механизъм който се утвърди по времето на Тадич днес върна Сърбия далече назад във времето! 12 години след Милошевич, Сърбия отново има една също толкова неуспешна, но много по- безотговорна и несменяема власт. Въпреки безработицата, инфлацията, външния дълг който достигна 45% от вътрешния бруто-продукт и въпреки че страната е изправена пред фалит. И разбира се, въпреки че етническите проблеми се изострят още повече.

-Но това е изборът който направи сръбския народ и неговата воля не подлежи на коментиране!?

-Всичко подлежи на коментиране. Изборът за радикалния четнически войвода Томислав Николич най-добре отразява разбиранията, народопсихологията, волята и културния модел на сръбския народ. Този модел непрекъснато пресъздава своите тиранни. След Милошевич, сръбската система си отгледа „другия Милошевич“, Борис Тадич, който, разбира се, не можеше да изпълни очакването „и Косово и Европа“, просто защото едното изключва другото. В крайна сметка, резултатът бе – нито Косово, нито Европа. Сръбските граждани гласуваха срещу него, въпреки че той все пак е европейски ориентиран! Те избраха един консервативен, великосръбски националист който няма как да намери общ език с европейските политици. Сега някои се учудват, че Николич дава изявления от типа „Вуковар е сръбски град“, „В Сребреница не е имало геноцид“ и пр. Няма нищо учудващо – това е неговата политическа философия. Промени няма, но отговорността за това е изцяло на досегашните управляващи. Те не желаеха и не искаха да има промени.

-А дали сръбския народ иска промени?

-Сръбското общество е консервативно общество и то предпочита консервативни политици. Но и да искаше промени - нямаше избор. Защото, за да избираш, трябва да имаш поне две различни алтернативи на управление, поне двама различни лидери. Нямаше. Гражданите на Сърбия имаха само една възможност – да гласуват за проправителствените партии, защото единствения шанс да получат някаква работа е само в държавната администрация. Те имаха интерес да гласуват за статуквото, защото иначе рискуваха да останат и без тая държавна работа ако някой друг дойде на власт. И никой не се запита докога тази система може да издържи, всички разсъждаваха по принципа – дай каквото дадеш. Другите, опозиционни партии, които по един или друг начин са зависими от управляващата, на практика работят за нея, и то не за друго, а за да ѝ продадат гласовете си за някакви партийни или лични облаги. Не можеш да бъдеш опозиция и същевременно да си част от властта, от държавната администрация. В Сърбия няма нито една модерна опозиционна партия като контрапункт, като алтернатива - всички са част от управляващата свита. А старите, социалистически, великосръбски и консервативни партии вече не стават за опозиция – те загубиха битката си. Те не само че не могат да бъдат носители на промени и да държат напред, но даже и укрепват управляващите и дърпат назад. Тия избори потвърдиха, че властта в Сърбия, както и по времето на Милошевич, не може съществено да се промени на избори, защото тя владее и контролира избирателния процес.

-Всичките обаче са съгласни, че спасителния пояс за Сърбия е членството в Европейския съюз. След получаването на кандидатурата, дали тази власт може да изпълни условията за пълноправно членство в ЕС?

-Кандидатурата бе подарена с цел да се запази и насърчи демократичния процес в Сърбия. Тази кандидатура не бе заслужена. Още повече, тя не беше и желана от сръбските политици. Въпреки привидната им европейска реторика, на вътрешен план Сърбия не прави нищо за да се приближи до европейските изисквания за еврочленство. Сръбските политици, притиснати от огромни вътрешни проблеми са заинтересовани само да бръкнат с две ръце в еврофондовете, но не си задават въпроса колко пари Сърбия трябва да внесе в тия фондове. Никой не иска да направи реформите които биха могли да превърнат Сърбия в демократична, правова и уредена европейска държава. Всички са заинтересовани от европейския стандарт, но не и от общественото устройство, правилата и принципите които са довели до него. И не е точно, че антиевропейските настроения в Сърбия са заради загубата на Косово или Република Сръбска. Не, те са заради това, че еврочленството застрашава неограничената власт на престъпните групировки. Те са наясно, че в една европейска страна тяхното място е в затвора и затова не позволяват Сърбия да стане европейска държава защото тогава ще бъде свършено с тях! Така проблемите се трупат, подклаждат и поляка се пренасят на етнически план където вече следват една друга логика – логиката на дезинтеграцията.

- Тази логика на дезинтеграцията, за която вие често говорите, противоречи на съвременните европейски процеси – логиката на евроинтеграцията. Как си обяснявате това разминаване на Сърбия със съвременна Европа?

- Тази логика не я разбират много хора, но за самата логика това няма значение. Те не разбираха и защо Югославия се разпада, но това не попречи на нейното разпадане. Виждате, държавата е прекалено сериозно нещо и тя не може да се гради на фалшиви основи – с фалшифицирана история и

култура, с окупация на чужди територии и асимилация на чужди народи и малцинства, с някаква импровизирана демокрация и пр. Първо, съвременна Европа не е изградена с окупация на чужди територии и асимилация на чужди народи и малцинства, а със споделяне на общи демократични принципи и културни ценности. И второ, има един исторически принцип според който всички насилствено създадени държавни формирования в условия на свобода и демокрация се разпадат, както и насила разделените настояват да се обединят. Това произлиза от самата същност на демократичния процес. Примери колкото щете - от разпадането на антична Македония, Османската империя, Австроунгария, Съветския съюз, Югославия, Чехословакия, до обединението на Германия. И колкото по-дълбоко проникват демократизиращите процеси, дезинтеграцията все повече се разраства. Защото демократизацията, вечния човешки стремеж към свобода, постепенно разгражда военно-полицейския механизъм който в продължение на целия 20 век държеше в подчинение югославските народи и малцинства, но и самия сръбски народ. Ето, това е основната причина за разминаването на Сърбия със съвременна Европа. Сръбските политици не си дават сметка, че борбата за демокрация е неделима част от борбата за държавата а не обратно.

-Демократичния съюз на българите в Босилеград в последния момент излезе от изборите и претърпя катастрофална загуба. Даже не му бе признат статус на малцинствена партия поради някакъв пропуск в избирателната документация? Как си обяснявате това?

- С никакъв формален пропуск не може да се оправдае изхвърлянето на една автентична малцинствена партия от изборите и погаването на словото и духът на Конституцията и законите на Сърбия защитаващи правата на малцинствата. Целта на това премахване не бе формално-правова, а чисто политическа - да спре процеса на националното осъзнаване и да продължи асимилационната политика срещу българското малцинство. Как една малцинствена партия може да защитава малцинствените интереси, след като Общинската избирателна комисия в Босилеград отказва да ѝ признае статуса на малцинствена партия? При това този статус, черно на бяло, е признат от Министерството за държавно управление и местно самоуправление на Р Сърбия със самото Решение за регистрация! Дори и да е имало някакъв формален пропуск, в закона винаги има срок за неговата поправка. Другите две български партии в Цариброд пък участваха на изборите в коалиция със сръбски партии!? Така малцинствените партии бяха извадени от политическия живот на българското малцинство, а на тяхно място бяха доведени старите комунистически и сръбски националистически партии които уж са „опозиция“, но консервативна опозиция която още повече тегли назад, към миналото. По този начин, не само проблемите на малцинствата, но и всички други проблеми в обществото ще се усложнят още повече.

-Стреми ли се сръбското общество към интегриране на малцинствата?

-Има нещо дълбоко погрешно в начина по който малцинствата са включени в политическия живот на Сърбия. След излизането на Косово, според официалната сръбска статистика, около 15% от населението на Сърбия представляват национални малцинства. Да оставим настрана това, че тази статистика е изключително спорна! В парламента на Сърбия, депутатите които представляват малцинствата са само 4%, при това са разбити в 5 партии и коалиции! В Босилеград, където населението 98% процента е българско, всичките 31 общински съветника са българи и всичките са членове на сръбски политически партии! В Националния съвет на българското национално малцинство, който, според закона, трябва да отговаря за културата, образованието и информирането на български език, всичките му членове пак са българи, но са представители на сръбски партии! При

наличието на такива парадокси, за каква демокрация говорим? Сърбия все още живее с параноята, че малцинствата застрашават териториалната цялост на Сърбия и все повече ги изолира, вместо да ги интегрира. Законите са направени така, че да ограничават а не да привличат малцинствата в политическия живот. Със закона за политическите партии е предвидено, че малцинствена партия може да се създаде с 1000 заверени заявки за членство. А според Закона за изборите за формиране на избирателна листа на малцинствена партия за участие на парламентарни избори - 10 000 заверени заявки?! Едното изключва другото. Но Конституционния съд на Сърбия отказа да се произнесе за конституционността на тия противоречиви закони. При това, всеки който се осмели да разкритикува този модел, бива обвинен, че е националист и сепаратист и попада под удара както на „патриотичните“ националистически партии, така и под удара на тнр. „демократични“, „либерални“ и „европейски“ партии!? Никак не е чудно, че в такава обстановка проблемите със спазването на човешките и малцинствени права се задълбочават, а етническите проблеми в Сърбия все повече се изострят. С това и европейската перспектива на Сърбия се отдалечава.

-Имаше и доста спекулации за фалшифициране на избирателните списъци?

-Защо спекулации? Това бяха съвсем основателни съмнения. Никъде по света броя на избирателите не е равен на броя на жителите на една страна. В Сърбия бяха регистрирани 7 026 519 избиратели, а според предварителните резултати от преброяването на населението от есента на 2011 година в Сърбия живеят 7 120 666 жители. Ако тръгнем от тази бройка и ако от нея извадим лицата под 18 години които нямат избирателно право, а те обикновено са 15-20% от населението, тогава излиза, че в Сърбия броят на избирателите е около 6 милиона, което означава, че те в избирателните списъци са увеличени с над 1 милион. Освен това, имаше публикувани данни, че броя на населението в Сърбия (без Косово) е намалял с 300 000 души, което означава че, и броя на избирателите е намалял под 6 милиона. Нещо не е наред.

-Културно-информационния център имаше добро сътрудничество с община Босилеград по време на погаването на паметника на Левски. Защо се стигна до изострянето на отношенията?

-Паметника на Левски в Босилеград е дело на повече български организации и държавни институции. Аз винаги съм отдалвал признание на всички които участваха в това дело, включително и на кмета Захариев и най-много на Общобългарски комитет и фондация „Васил Левски“. За себе си знам, че поех отговорността и участвах в реализацията на тази идея от уважение и любов към името и делото на Левски. За Захариев се убедих, че той яхна паметника на Левски за да се представи като „велик българин“ и да влезне в българските държавни институции и ведомства и те широко му отвори вратите. Но той не направи нищо повече за идеите на Левски, даже се съмнявам, че знае нещо за тях. Той навлезе в българските държавни институции и ведомства за да може чрез тях да удари в гръб КИЦ-а – отнемайки ролята и задачите му които той сам си е завоювал. Но тук на място, той си остана ревностен сръбски кмет проводник на официалната сръбска политика. За себе си знам, че исках проблемите на здравеопазването да се решат така, че на гражданите на Босилеград да се оказва специализирана и навременна медицинска помощ в българските клиники. На практика видях, че той използва помощта на ВМА за изнудване на гласове с които спечели изборите, но от позицията на кмет не направи нищо за образованието на български език! И не само за образованието, но и за всички други неща от които зависи българщината и екзистенцията на тукашните хора. Даже отиде още по-далеч: почна да отнема ролята и задачите на КИЦ-а което е немислимо в демократичните

страни – властта да се бърка в работата на неправителствените организации!

-Как така се бърка?

-Ами ето ви един пример – кандидатстудентската кампания. От откриването на КИЦ-а винаги ние сме я водили и то твърде успешно. Реклами, анкети, консултации, кандидатстудентски курсове. И тази година проведохме курс от по 50 часа по български език и история. И изведнъж по средата на курса, той води двама преподаватели на СУ и започва паралелен двудневен курс?! След няколко дни той пуска слух, че всички желаещи да кандидатстват в България трябва да си занесат кандидатстудентските документи при кмета, иначе няма да се запишат! И кандидатстудентите и родителите му занесоха документите които той държа в кабинета си и с това изнуди комисията на МОМН да отиде в общината, където той ще „запише кандидатстудентите на университетите в България“? Това е не само намеса в работата на КИЦ-а, но е и намеса в работата на МОМН? И българските държавни служители спокойно му влизат в капана, въпреки че неговото поведение е, меко казано, странно.

- Защо странно?

-Ами защото не можеш едновременно да правиш премиера на България почетен гражданин на Босилеград и същевременно на 50 крачки от общината да гледаш как „партизанските бойци“ отбелязват „8 септември – ден на освобождение на Босилеград от българската фашистка окупация“?! И на другия ден безплатно да закараш същите тия „бойци“ във ВМА в София да се лекуват за сметка на българския данъкоплатец! А по това време КИЦ-а има висящи дела за отбелязване на Освобождението на България от Турско робство в Босилеград, на Деня на Западните покрайнини и на годишнината от Ньойския договор! Не можеш безкрайно дълго да играеш тази двойна роля – в София да се правиш на свръхбългарски, в Белград на свръхсръбски патриот, а в Босилеград да водиш война срещу КИЦ-а като доказана българска организация! Не можеш да се занимаваш с кандидатстудентската кампания и КИЦ-а и същевременно нищо да не правиш за възстановяване на обучението на български език в Босилеград. Кмета Захариев миналата година даде грамота на българския просветен министър, но тази година, под неговото „патриотично“ управление, само пет деца са се записали в българските паралелки. Не можеш да използваш България да помага на братята българи в Босилеград и едновременно с това да си проводник на великосръбската асимилационна политика срещу тях! Крайно време е българските държавни институции да преосмислят поведението си по тоя въпрос.

-Вие как мислите, защо той се държи така?

-Подозренията ми се движат в две основни посоки. Едната е, че той е част от войната която сръбските служби водят срещу КИЦ-а и един от начините е да изземеш ролята и задачите му. Другото ми предположение е, че го прави от патологичното му вече властолюбие да се разполага с абсолютно всичко в Босилеград, дори да се меси в личния живот на хората. След 12 години на власт, властта се превърна в цел и смисъл на неговия живот, той вече не може да живее без власт и не избира средства да я опази на всяка цена. Смешно и жалко е, но той ден и нощ слухти кой какво говори за него, ден и нощ прави интриги сред своите противници за да ги скара и разбие. Впрочем, той нищо друго не прави – всичко друго каквото е казал, е излъгал и всичко каквото е започнал, не е довършил. За такъв човек, КИЦ-а като единственото островче на свободното слово и на свободната мисъл е опасен и аз чувствам, че сериозно рови срещу нас.

-Вие сега сте един от най-острите критици на местната власт в Босилеград. Кой са вашите основни критически позиции?

Първо, Босилеград се намира на външната граница на

Европейския съюз, а се управлява от кметът Владимир Захариев който е издигнат от една доказано консервативна великосръбска, антиевропейска, антибългарска и проруска партия – Демократическата партия на Сърбия на д-р Воислав Кошунца. Това, от една страна, пречи на развитието на регионалното и трансграничното сътрудничество с България като европейска страна, което е предпоставка за излизане на Босилеград от сегашната икономическа криза. От друга страна, това беше сериозна пречка за диалог и успешно сътрудничество на Босилеград с досегашното демократично сръбско правителство, защото тука вече влизаме в ножицата на белградските партийни противоречия. И тази тенденция ще продължи и с новото правителство. Не случайно Босилеград не можа да усвои нищо от предприемаческите фондове на ЕС, за разлика, да речем, от съседните сръбски общини в областта – Сурдулица, Владичин Хан, Врания. И най-големия парадокс е, че българското малцинство, в 21 век, 12 години след Милошевич, се управлява от една великосръбска партия чиято програма е създадена върху постановките на великосръбската националистическа идеология, която винаги е била най-големия враг на българите! Все едно си сложил вълкът да ти пази стадото! И на чело на всичко това стои кмета Захариев който, гонен от едно странно, патологично властолюбие, вече за четвърти път манипулира изборите въпреки катастрофалните си управленски неуспехи на всички нива.

-Да, това наистина е странно. Но как така се случва, че Владимир Захариев за четвърти път печели изборите в Босилеград?

-Вече спомнах – защото успя да овладее и да подчини избирателния процес на себе си. В демократичните страни кметовете, на края на мандата си излизат и дават отчет – какво са направили, какво не са, защо не са, подават си оставките и до края на изборите не влизат в общината докато не бъдат преизбрани или не предадат властта на друг. Това се прави за да могат всичките кандидати на изборите да имат еднакви стартови позиции. В Сърбия не е така. Кметът Владимир Захариев беше действащ кмет по време на изборите, което означава, че всички общински ресурси: хора, медии, пари, коли, телефони му бяха на разположение за провеждане на неговата си предизборна кампания! Избирателната администрация представляваше една четвърт от избирателното тяло, а всичките хора ангажирани на изборите получаваха надници от общинската каса – един вид, бяха платени гласоподаватели. Кметът се разпореждаше с тях като със частна собственост и буквално не допусна на другите партии да се представят! Непосредствено преди изборите той назначи доста хора на временна работа в общината или в контролираните от общината институции и предприятия. И като назначиш един човек на работа, ти ангажираш цялата му рода да те гласува. В демократичните европейски страни това щеше да се счита за престъпление! И естествено, че той никога няма да поиска да стане част от Европа, защото там няма да получи такъв шанс и трябва да спазва други правила. И не само да ги спазва, но и да отговаря, политически и наказателно. Защото в Европа, там където има гражданско общество, е немислимо да имаш 85% безработица, да ти емигрира 20% от населението, да имаш корупция, да контролираш медиите, да нарушаваш правата на човека, да замърсяваш околната среда, с една дума, да си кмет на най-изостаналата община в Сърбия и при всичко това, редовно да печелиш изборите и то с убедително мнозинство! Това там просто е невъзможно. Както е невъзможно да се заканваш на хората, че ще ги уволниш ако се кандидатираш пред друга партия или ако гласуват за друга партия! Предизборната кампания и изборите приличаха на бит пазар, а не на благородна борба за политически програми и идеи в полза на гражданите, както би трябвало да бъде.

-А опозицията, има ли такава и тя какво прави?

Да, въпросът ви е на място. Опозицията, имам предвид

сръбските опозиционни партии в Босилеград, имаше лош човешки ресурс и именно тя го създаде и му отвори пътя към неограничена лична власт. На полето на което той управлява, с интригите и манипулациите, е излишно да се атакува. Първо, защото той на това поле е изключително силен, и второ, защото е безсмислено да сменяваш един тиранин с друг. И най-важното, целите на управляващите и на опозиционните сръбски партии към българското малцинство винаги са били едни и същи – асимилация и обезбългаряване. Единствената реална опозиция той среща в Демократическия съюз на българите и в КИЦ-а и затова прави всичко възможно да ги овладее.

-Г-н Николов, вие не сте пестили критиките си и по отношение на българската политика към българите в чужбина и особено към българите в Западните покрайнини. Кои са вашите основни критически забележки?

-Чувството за обективност винаги ме е карало първо да подчертавам доброто което България направи през последните двайсетина години за нас – в областта на образованието, културата, информирането, здравеопазването и пр. Лошото е, че част от помощта която България дава за своите сънародници в България, напоследък се злоупотребява за утвърждаване на точно тази антибългарска, антиевропейска и просръбска политика на която ние сме жертва. Само през изминалата година, според думите на кмета Владимир Захариев, във Военномедицинска академия в София, са направени над 3000 безплатни медицински интервенции на босилеградчани. Приблизително толкова колкото е получил и гласове на изборите, по системата – аз ще ти уредя преглед във Военномедицинската академия, но ти нали знаеш за кого ще гласуваш! По този начин, той с парите на българските данъкоплатци спечели изборите в Босилеград, а на практика провежда една политика която е антибългарска, утвърждавайки при това една тоталитарна лична власт превръщайки общината в частна собственост, а хората – в крепостни селяни! И то при положение, че същата тази Военномедицинска академия е изключително трудно достъпна за българските граждани. И не само това. Така както контролира демократичния процес, медиите, той иска да контролира и неправителствения сектор, отнемайки ролята и задачите на Културно-информационния център – например провеждането на кандидатстудентската кампания сред босилеградските младежи за кандидатстване на българските университети! Добре, тука няма проблем – почти всички абитуриенти от Босилеград кандидатстват и биват приети. Въпросът е, колко първолачата в Босилеград се записват да учат на български език?! Това е съществен въпрос на който кмета и член на Националния съвет на българското малцинство Владимир Захариев трябва да отговори! Не да изиграва някакъв свръхбългарски патриот в България, и същевременно да провежда антибългарска политика срещу собствения си народ като представител на великосръбската партия на д-р Кошунница?!

-Това, за което вие говорите, известно ли е на българските политици и държавници?

- Ако се интересуват от това което става тук, трябва да им е известно. Но аз се съмнявам в това. Защото една европейска страна, в никакъв случай не смее да посреща един кмет, бил той и българин, който не само че не споделя европейските ценности но и активно работи срещу тях. И въпреки това, българските държавни институции не само го посрещат, но и му дават правото да се занимава с неща с които се занимава КИЦ-а и с които като кмет, според сръбските закони, никак не смее да се занимава! Българските политици или разсъждават в други, европейски категории или изпадат в сантименталности към всички които говорят някакъв развален български. Времето тук и у вас тече с различни скорости. Пък и българската външна политика нямаше последователност в това отношение. В началото на демократичните промени и по време на войната в бивша

Югославия нашия въпрос беше поставен, а после излезе, че той не е поставен заради самите нас, а е бил използван като средство за натиск срещу Милошевич. После се стигна до онази безрезервна и безусловна подкрепа на Сърбия за членство в ЕС, без да бъдат поставени насрещни искания и за безусловно спазване на правата на българското малцинство. Сега, когато на сръбската политическа сцена се завръщат радикалните националисти и комунистите на Милошевич, аз се питам как се чувстват ония които дадоха тази безусловна подкрепа, не се ли чувстват малко отговорни за завръщането на национал-социализма в Сърбия? Дават ли си сметка, че тогава направиха грешка, не само към нас, но и към целия сръбски народ.

Какво, според вас, трябва да се направи за да се реши проблемът с българите в Западните покрайнини?

-Първо, Сърбия трябва да е наясно какво точно иска. Ако ще продължава да живее в миналото без да държи сметка, че реалностите са се променили – трябва да си понесе последиците. Ако ще става част от Европа, тогава трябва да търси европейски решения за своите малцинства. Една европейска Сърбия никак не смее да разчита на идеологическите еничари на българщината каквито са бившите комунисти и сръбските радикали, дори и на набързо пребоюдисаните „демократи“ в решаването на деликатните малцинствени проблеми. Тия проблеми са създадени именно от тях, те са част от проблемите и в никакъв случай не могат да бъдат част от решението им. Автентичните представители на малцинството, неговата независима интелигенция трябва да бъдат включени в решаването на проблема и то при един цивилизован диалог между българското и сръбското правителство. Това важи и за България. Като европейска страна, тя не може безусловно да подкрепя една страна която не спазва европейските принципи и ценности, водена от някакви застарели стереотипи за добросъседство. Добросъседство да, но не за сметка на нашите права и интереси, не за сметка на европейските принципи и ценности. Това е вредно за всички. В новите европейски реалности границите се минават със 120 км. на час и тука границата не може да се използва за разни сръбски „патриотични“ упражнения срещу беззащитното българско население. Ние имаме нужда от една прозрачна, отворена в двете посоки граница за да можем нормално и свободно да живеем и да се развиваме. Не да служим като опитни мишки в една идеологическа лаборатория в която от родители българи се раждат някакви „свръхсръбски патриоти“. Те са еднакво опасни както за самите нас, така и за цяла Сърбия. Ние имаме нужда от спазване на нашите права и интереси така както те са дефинирани с международните документи по правата на човека и с Конституцията на Сърбия. Това е предпоставка за нашето оцеляване и развитие. Това е предпоставка за изграждане на една демократична, европейска Сърбия. Това, в крайна сметка е предпоставка и за нови, стабилни и честни отношения между България и Сърбия.

Интервюто взе: Лилия Джунова

Седем причини, заради които

Председателят на Демократичната партия на Сърбия заяви, че Сърбия няма интерес да става член на Европейския съюз и за това посочи седем причини.

На представянето на книгата си: „Защо Сърбия а не Европейски съюз“ организирано от Фонда „Слободан Йованович“, Кошуница каза, че Сърбия трябва да бъде неутрална към ЕС, както е неутрална и в отношенията си към НАТО и че първата задача на новото правителство и Скупщината трябва да бъде формално обявяване на неутралност.

Кошуница каза, че Сърбия след 2 000 година е тръгнала по пътя на евроинтеграциите и предварително не е отхвърлила този път, но че „Брюксел е злоупотребил доверието което в Сърбия е съществувало към ЕС“.

„Ако Брюксел в началото на интеграциите ясно беше казал, че разчита на Сърбия без Косово, днес никой нямаше право да говори за злоупотреба на доверието“ - каза Кошуница и добави, че заставайки зад нелегалното решение за обявяване на независимостта на Косово „Брюксел наруши обещанието си, че Сърбия цяла ще влезне в ЕС.“

Като причини за невлизането на Сърбия в ЕС, Кошуница посочи Косово и отнемане на част от територията на Сърбия, и добави, че ако се съгласи с това, следва по-нататъшна дезинтеграция на страната.

Като трета причина той посочи условието на Сърбия за членство в ЕС, да подкрепи противдейтънското централистко интегриране на Република Сръбска в Босна и Херцеговина“, както и оказването на натиск да се откаже от своята военна неутралност и съответно да стане членка на НАТО.

Той е казал, че Сърбия трябва да изпълни и още едно условие и да признае „първоначалната, изворна и най-голяма вина и отговорност за войните в предишна Югославия“, сочейки, че това условие е изпълнено когато Скупщината на Сърбия е приела резолюцията с която се осъжда престъплението в Сребреница. Според него, причината за невлизането в ЕС е и това, че Сърбия е длъжна да либерализира външната си търговия без да прецени дали и кога ще стане член на ЕС и то без каквото и да е материално обезщетение.

Като седма и последна причина Кошуница посочи, че Сърбия трябва да отговори на исканията на „разни европейски институции, тела, надзиратели... бързо и безусловно да приеме таканаречените културни стандарти, модели на поведение, морални норми и ценностни системи, което ще наложи ревизия на сръбската политическа и културна история.

Кошуница каза, че начин на който да се противопостави на тия искания и изнудвания е бил консенсуса и националното единство изразено в преговорите за статуса на Косово от 2004 и 2008 година, но че по-късно се стигнало

до „кооперативно правителство“ когато „западните сили успяха да намерят в Сърбия ония на които чуждите партньори бяха по-близки от националното единство и отбраната на държавата“.

Кошуница каза, че с ЕС трябва да развиваме икономическо сътрудничество и че на политиката „Европа няма алтернатива“, алтернативата е политическата неутралност, идеята за самостоятелност и свобода към новите догми и новите силови центрове.

На представянето говориха писателят Синиша Ковачевич, професор Михаило Ломпар и от името на Фонда „Слободан Йованович“, професор Миле Савич.

Агенциите - 11.02.2012г.

И така, Воислав Кошуница (и неговия партиен член босилеградският кмет Владимир Захариев) дума

не дават да се каже за членството на Сърбия в ЕС. Сакън, да не влизаме там при тия дето ни бомбардираха (иначе за две седмици щяхме да очистим албанците от Косово и то щеше веќе векови да си остане сръбско!), а после ни го взеха и обявиха независима албанска държава Косово! Не. Ще отидем при майчица Русия, ще обявим неутралност и няма да им говорим на европейците, докато не дойдат да ни се молят и да ни се извинят.

Поведението на Кошуница прилича на поведение на нацупено дете на което са му взели любимата иг-

рачка. И докато той пресмята, че заради членството в ЕС Сърбия е загубила Косово и сръбската национална чест, няма кой да пресметне колко Сърбия е загубила само през изтеклите седем години, колкото официално продължава сръбския път към Европа. През това време само Румъния е усвоила 7,5 милиарда евро, а по същото време сръбския външен дълг надхвърли 24 милиарда евро!

И докато за Кошуница и останалите сръбски „патриоти“ може да се измисли някакво оправдание, защото те все пак трябва да си приберат паралелните институции, обществени предприятия, разни клонове на БИА и полицейски участъци от Косово, за Босилеград няма никакво оправдание. Босилеград с Косово е свързан само с малко „бойна плячка“ довлечена по тъмна доба от някои косовски „юнаци“ от български произход, които в ония времена се упражняваха в сръбски патриотизъм в опожарените албански села и над беззащитните албански жени, деца и старци. Струва ли си заради тях да бъдем заложници на антиевропейските филипки на Кошуница, „класния ръководител“ на кмета Захариев? Който от „голяма любов“ към Кошуница и въпреки презрението си към ЕС, всяка седмица стоваря на гърба на българските данъкоплатци по един рейс „нуждаещи се“ от медицинска помощ (и от

Сърбия не бива да влиза в ЕС

бит-пазара на Илиянци) негови гласоподаватели. Който при липса на други идеи и друга работа се занимава с клюки и интриги опитвайки се да вземе ролята и задачите на КИЦ-а, въпреки многото проблеми за решаване в общината.

Кошунница, който го извади от битаците и го сложи на власт и на когото той дължи всичко каквото е постигнал в живота, продължава с антиевропейските филипки и не предлага никакво решение за нищо. През това време Босилеград умира на външната граница на ЕС, не съумявайки да изкара нито едно евро от предприемаческите фондове. За разлика от съседните сръбски общини които продължават да печелят един след друг проекти по Програмата за развитие на трансграничното сътрудничество. През това време той, вероятно изпълнявайки задачи на някоя разведка на БИА, „записва студентите на българските университети“ и незаконно им събира документите и даже им урежда курс от няколко часа за кандидатстудентски подготовки по български език и история?! Всичко това става пред очите на десетки чиновници от МОН и никой не се сеща да го пита защо със същата старателност не се заложи за записване на първолаците в българските паралелки или за превеждане и печатане на учебници по български език?

Проблемът не е в ЕС. Не е и в Косово и Република Сърбска. Проблемът е, че вътрешната политика, човешките права, медиите, корупцията, правосъдието, здравеопазването, администрацията и стандарта на гражданите до значителна степен зависят от външно-политическата ориентация на Сърбия – Брюксел или Москва. Проблемът е, че ако Сърбия един ден започне преговорите с ЕС, изборите в Босилеград няма да могат да се печелят с пощипване на булки и момичета, подаряване на полуизсъхнали сливови фиданки, заплахи по телефона и назначаване на работа в общинската Дирекция за строителни площи и пътища. Тогава резултатите на изборите ще трябва да зависят от реалните управленски резултати, а не от предизборните манипулации на кръчмарските политиканти.

За тоталитарните общества е важно гражданите да живеят от днес до утре, да са отчаяни, а с отчаяните хора, както беше казал Алберт Камю, много лесно се управлява. Нihilismът е най-опасното обществено състояние. Животът се свежда на вегетиране и се обезсмисля. А човекът все пак е проект на бъдещето, той вечно се стреми напред.

Проблемът на Сърбия не е че не иска членството в ЕС. Проблемът е, че тя не иска да приеме че от 7 милиона жители, само 300 000 имат средна заплата от 330 евра, че има 40 държавни театъра, 120 музеи, над 800 излишни учили-

ща, армия, полиция, тайна полиция и администрация която вече никакво стопанство не може да издържа. Според съвременните икономисти една страна не може да има съвременно потребление ако средния потребител няма поне 1000 евро заплата за да може да работи цял ден от 9 до 17 часа. Това е същността на проблема на Сърбия. Както каза един сръбски интелектуалец няма значение дали в Сърбия ще победят ренджерите или индианците, и в двата случая става дума за див Запад. Живеем в общество на политическо унижение в което за да станеш портиер в някакво предприятие задължително трябва да си член на управляващата партия.

Националистическите филипки на Кошунница вече не могат да предложат работа на младите а това е много по-фатално за бъдещето на Сърбия, от загубата на Косово. „Ако Брюксел в началото на интеграциите ясно беше казал,

че разчита на Сърбия без Косово, днес никой нямаше право да говори за злоупотреба на доверие“ – казва Кошунница и добавя, че ако Сърбия се съгласи с това следва „... по-нататъшна дезинтеграция на страната“. Тука е прав, но Брюксел с никакви средства вече не може и не смее да задържа Косово в Сърбия по начина по който искат да го задържат сръбските политици – с насилие и нарушаване на човешките права. Защото това е право само на гражданите които живеят на Косово. А що се отнася до „по-нататъшната де-

зинтеграция на страната“ никой не би пожелал да си отиде от една страна която го уважава и в която се чувства добре. Проблемът не е, че Сърбия се дезинтегрира. Проблемът е политиката която неизбежно води към дезинтеграция и кара младите сръбски граждани мосово да напускат страната търсейки работа и възможности за реализация.

Поведението на сръбските политици, може да се сравни с поведението на младия Мехмед паша който навремето превзема Константинопол и пуска неговите войници да го ограбят, въпреки че той тогава плаща данъци които пълнят 80% от султанския бюджет. След две години той, който превзема Константинопол, губи битката при Белград защото няма пари.

Приблизително същата ситуация е и в Сърбия днес. Сърбия е една банкрутирала страна и за да се спаси тя трябва да иска пари от Международния валутен фонд. А той преди да ги даде, поставя условия за реформи които да гарантират, че дадените пари ще могат да се върнат. Тях не ги интересува Косово и сръбското юначество, а реформите на публичния сектор, правосъдието, човешките права, реформите в икономиката – с една дума всичко оноев което са фундаменталните принципи на модерните европейски страни.

Иван Николов

Международен детски Великденски фестивал – сега накъде?

Едва ли има друго културно събитие, започнало като наивна детска игра и прераснало във внушителна международна детска културна манифестация каквато днес е Международният детски Великденски фестивал. Идеята да се срещат децата от балканските страни, да се запознават и сближават, да се забавляват и същевременно възпитават във християнски принципи и ценности днес е изключително актуална на Балканите, където много трудно проникват идеите за сближаване или, както днес често ги наричаме, евроинтеграционните процеси.

Чест прави на организаторите, че по времето когато в страните от бивша Югославия се водеха ужасяващи войни, в Босилеград по повод Великденските празници събираха и радваха децата с едно традиционно Великденско състезание – надчукване с яйца.

Идеята си я бива и от гледна точка на преодоляване на етническата дистанция сред децата на Балканите, които, навяваме се, в скоро време ще станат свободни граждани на обединена Европа. Не на последно място, фестивалът си има и своите икономически измерения – през тия-три четири дни Босилеград видимо оживява и всички частни магазини и заведения отчитат значително увеличение на оборота. Медиите идващи да отразят фестивалът правят добра реклама на Босилеград която няма как да се направи по друг начин. Благодарение на фестивалът, Босилеград стана известен и си спечели много приятели и делови партньори.

От него произлезе и пътуваща фото-документална изложба „Босилеград преди и сега“ която вече обиколи няколко български града и тръгна из Македония, Молдова и Украйна и привлече вниманието и желанието на много

хора да дойдат и да се запознаят с Босилеград.

Не случайно и вицепрезидента на България г-жа Маргарита Попова пожела да дойде в Босилеград, точно по време на Великденския фестивал. Всичко това е ценен културен капитал който по един своеобразен начин работи за Босилеград. Всяка една друга община и държава, (с изключение на община Босилеград и държавата Сърбия) би се постарали максимално да използват Великденския фестивал да си правят реклама, да привличат хора, културни програми и инвестиции. Друг е въпросът, че нашите управляващи нямат слух за такива неща.

От тази гледна точка, фестивалът не само има смисъл и оправдание да се провежда, но и още повече да се omasова, развива и обогатява с нови идеи, културни програми и съдържания и общочовешки послания които да преодоляват твърдите балкански граници, ксенофобията, недоверието и подозрението с което все още се посрещат всички които идва отвън.

Това са потребностите и желанията, но какви са трудности и възможностите?

Мащабите на фестивалът отдавна надраснаха възможностите на прогресивно обедняващите босилеградчани да посрещнат и настанят участниците на фестивалът. Настаниелните капацитети на градът все повече се свиват. Увеличаващата се безработица носи бедност, егоизъм и депресивно поведение. Няма що да се лъжем, в такива драматични условия дори и посрещането на гости за Великден не е по силите на изчерпаните семейни бюджети. Скромните административни, финансови и организационни възможности на Културно-информационния център вече не са достатъчни да подготвят, организират и контролират седем-осемстотин участници и приблизително толкова гости които ежегодно напират да дойдат в Босилеград на Великден. Ентузиазмът на организатори и дарители, който все още е основния двигател на тази детска манифестация си има своите граници. Изпитанията на гранично-пропусквателния пункт „Рибарци“ при прекарването на рекламните материали, подаръците и наградите за децата – продължават и стават все по-брутални. Подозрителните погледи на полицаите и митничарите, клоките и интригите съпътстващи малките среди се пренасят на улицата и плъзват из махалите нанасяйки петна на имиджа на фестивала. Не е без значение и това, че културното, духовното и възпитателното значение на фестивалът все по-често става жертва на просташки ламтеж и хитруване за получаване на дребни подаръци и награди по всяка цена. За сметка на това посланията на богатите културни събития често остават недоразбрани и недооценени. Чест прави на младежите от горните класове на основното училище и Гимназията, че участват в провеждането на фестивалът, но практиката показва, че тази сложна и отговорна работа не е по силите им. Нуждата от ангажирани и добре обучени специалисти става все по-належаща.

Следващата година предстои юбилейният „20 международен детски великденски фестивал – Босилеград 2013г.“ Това е добър повод да се анализира и преосмисли досегашният път и да се помисли за бъдещето.

Поне дотолкова, доколкото това бъдеще принадлежи на европейските принципи и ценности, и дотолкова, доколкото Сърбия наистина се стреми към тяхното приемане и усвояване. Община Босилеград, културните министерства на Сърбия и България, програмите за развитието на трансграничното сътрудничество, са неизползваните възможности които биха могли да дадат нов тласък на Международният детски Великденски фестивал и да му придадат ново, евро-

пейска измерение.

Защото, след 20 години, неговото провеждане вече не може да бъде само въпрос на ентузиазъм, подаяние, гостолубие и добра воля на шепа хора. Ако фестивалът вече работи в полза на държавата Сърбия, общината и гражданите на Босилеград и пропагандира европейските ценности, тогава и те трябва да дадат своя принос за неговото провеждане.

Осмислянето и формулирането на досегашния Международен детски великденски фестивал в европейски проект за развитието на трансграничното сътрудничество между децата от балканските страни и то именно тук в Босилеград, е начин не само да се решат многобройните финансови и организационни проблеми с провеждането му и от тичане за събиране на дарения, да се премине към изработка, управление и реализация на един добре обоснован и разчетен европейски проект. Това ще бъде не само начин фестивалът да оцелее, но и да постигне основната си цел – не само да радва, забавлява, запознава и възпитава децата, но и да работи за това Босилеград да стане по-достойно място за живот.

Иван Николов

На „19 международен детски Великденски фестивал – Босилеград 2012г.“, участваха 738 деца от Сърбия, България, Македония и Молдова. Фестивалът официално бе открит от вицепрезидента на Р България г-жа Маргарита Попова, придружавана от представители на българското посолство в Белград и Генералното консулство на Р България в Ниш.

Победителят е 8 годишният Милован Станчев от Босилеград.

Един от финалистите бе дисквалифициран поради опит за участие с фалшиво яйце. Тази нагла постъпка хвърли неприятна сянка върху фестивала и бе осъдена от всички участници. Организаторите на фестивала се извиниха на потърпевшите деца.

Трето място си поделиха Александър Миленов на 8, и Анастасия Василова на 10 години и двете от Босилеград. Наградата за най-оригинално яйце бе присъдена на Андриан Пшеница от Молдова.

За най-хубаво боядисано яйце бе награден Неманя Живич от Ниш.

Бяха присъдени две специални награди на Моника Петреска от Битола, Р Македония както и на Олимпийския клуб Босилеград за интересно украсени яйца.

На участниците и екипа на фестивала бяха раздадени 900 фланелки с различни цветове и надпис „19 международен детски великденски фестивал – Босилеград 2012“ с емблемата на София. Бяха разделени 147 ученически раници и други награди във вид на ученически пособия, играчки и лакомства.

Децата участници на фестивала бяха настанени в Босилеградските семейства които по този начин дадоха значителен принос за провеждането на фестивала. Община Босилеград и Общинския културен център също участваха в организацията на фестивала.

На гала концерта в неделя вечерта участваха три музикални състава: „БА-БА“, D140 IV.O.XXQ и ARTLIVITUM всички от София и направиха неповторимо шоу.

На финала в понеделник кукерска група от квартал Бела вода – Пернишко събудиха гражданите на Босилеград и ги подканиха на финалните борби.

Между борбите фокусникът Маг Жиров забавляваше всички.

Благодарим на всички медии които отразиха фестивала.

На фестивала бе обявена дарителска акция за набиране на средства за възстановяване на Спасопреображенския събор – храм на българите в Украйна, град Болград който пострада в пожар през януари тази година. КИЦ „Босилеград“ призова гражданите да дадат своя прилог за възстановяване на храма.

Спонсори на фестивала бяха:

- Национален дарителски фонд „13 века България“
- СТОЛИЧЕН ОБЩИНСКИ СЪВЕТ – Постоянна комисиция за децата, младежта, спорта и туризма, Програма „спортни младежки и детски дейности“
- Фондация Българска памет
- Държавна агенция за българите в чужбина
- Власински хидроцентрали
- ТЕЦ „МАРИЦА ИЗТОК 2“ ЕАД
- „Мини Марица – изток ЕАД
- Посолство на Р България – Белград
- ГЛАВБОЛГАРСТРОЙ
- 41 НАРОДНО СЪБРАНИЕ НА Р БЪЛГАРИЯ
- Българско Национално Радио
- МИНИСТЕРСТВО НА ФИНАНСИТЕ НА Р БЪЛГАРИЯ
- ВМРО –Българско национално движение
- Национален съвет на българското национално малцинство
- Български спортен тотализатор
 - ГРИН СИТИ – София
 - Валена – Кюстендил
 - Централна ремонтна база – Перник
 - Община Перник
 - Община Благоевград
 - Община Кюстендил
 - Община Босилеград
 - „Здравље“ – Лесковац
 - „Тончевградня“
 - „Босилметал“
 - Викториягруп
 - Частни фирми и магазини от Босилеград.

КИЦ отбеляза Деня на българската просвета

Денят на българската просвета и култура и на славянската писменост тържествено бе отбелязан на 23 май т.г. в с. Извор, Босилеградско, в църквата „Св. Троица“. Организатори на тържеството бяха Културно-информационния център „Босилеград“, Основно училище „Г. Димитров“, Столична община и Национално движение Западни покрайнини.

Културната програма с водещ д-р Валентин Янев, изнесе Вокален ансамбъл „България“ при общински Културен институт Красно село, София, с диригент Валентин Бобевски който изпълни „Господи помилуй“, „Святий Боже“, „Отче наш“, „Символ на вярата“, „Тропар на Св.Св. Кирил и Методий“ „Тебе поем“, „Достойно ест“, Блажен муж“ и „Многая лета“.

Невероятната акустична среда на черквата „Св. Троица“ и майсторското изпълнение на Църковния хор оставиха невероятно изживяване сред присъстващите.

Слова за светите братя изнесоха доцент Ана Стойкова от Литературния институт при Българската академия на науките и Иван Николов, председател на КИЦ „Босилеград“. И двамата наблегнаха на великото евангелизаторско и цивилизаторско дело на светите братя което едва в днешно време, с развитието на евроинтеграционните процеси, може да се пререосмисли в цялата си философска, религиозна и морална стойност. „Този празник се чества не само от българите в България, но и от българите в чужбина, спасявайки „държавата на духа“ дори и в мрачните векове на османското владичество“ – каза Николов.

Г-жа Наталия Идакиева от Столична община представи 7-годишният Константин Константинов от София който издекламира „Аз съм българче“, а учениците от ОУ „Г. Димитров“ в Босилеград рецитираха стихотворения за Св.Св. Кирил и Методий.

КИЦ „Босилеград“ заедно с партньорите си от София, раздаде скромни награди на Мила Митрева и Александър Христов - ученици в основното училище, Сандра Стоименова - ученичка в Гимназията и Славко Спасов - учител.

Неприятно впечатление остави засиленото полицейско присъствие както и опитите на църковната власт да придаде собствено значение на празника.

Слово на Иван Николов на 23 май в Извор

Уважаеми дами и господа, скъпи гости, ученици!

Денят на българската просвета и култура и на славянската писменост е продължение на великото дело на българските първоучители – братята Кирил и Методий. От 1851 година този празник се отбелязва в Пловдив а редовното му честване започва от 1857 година и все по-тържествено се отбелязва през следващите години в Копривщица, Карлово, Калофер, Видин, Свищов, Русе, Скопие, Охрид, Битоля, Солун, Лозенград, Одрин, Тулча, София, Велес, Плевен, Стара Загора и други градове. Отбелязва се и сред българската емиграция в Румъния, Русия, Америка, сред българските студенти в чужбина дори и сред заточениците ни в Диарбекир. Масовото му възприемане е знак на бързо протичащия процес на национална консолидация и стремежа на българите към просвета и наука.

В България съществува феномен, който надали има аналогия някъде другаде в Европа и по света - българите имат една песен, която не остъпва на националния химн като внушение, сила и израз на националното чувство, „Върви, народе възродени!“

През 1980 година папа Йоан Павел II оповестява своето апостолическо писмо „Egregiae virtutis“ с което обявява Светите братя Кирил и Методий за съпокровители на Европа.

През 1985 година той издава енцикликата „Славянските апостоли“, възпоменаващи великото евангелизаторско дело на двамата братя и 1100 години от кончината на св. Методий. В нея папа Йоан Павел II препоръчва днешната християнизация на народите от третия свят да продължи по примера на Светите първоучители.

Днес денят 11/24 май се отбелязва в много държави (Русия, Украйна, Беларус, Македония, Сърбия, Черна гора, Чехия, Словакия и др.).

Италианският славист проф. Санте Грачиоти, изследвайки приноса на българите в изграждането на европейската цивилизация пише: „Който смята България за някаква нова държава (...), който е чувал Балканите да бъдат наричани само „барутен погреб на Европа“, няма как да си спомни, че България някога е била могъщо царство и действащо лице в голямата политика на средновековна Европа. Тази липса на исторически знания лишава повърхностния западен наблюдател от представата какво е България, какви са нейните дълбоки духовни структури (...) Целият православен славянски свят живее няколко века с културното наследство, създадено в голяма степен в България, като дело на българите...“

Основите на тази християнска, славянска като език, старобългарска като генезис цивилизация са положени от двамата монаси, писатели, книжовници и християнски мисионери Константин-Кирил Философ и Методий.

Старобългарският език се превръща в третият класически език на средновековна Европа. По този повод преди много години френският учен проф. Роже Бернар каза:

И КУЛТУРА И НА СЛАВЯНСКАТА ПИСМЕНОСТ

“Спасявайки делото на св.св. Кирил и Методий, България е заслужила признателността и уважението не само на славянските народи, но и на света. И това ще бъде така, докато човечеството влага истинско съдържание в думите напредък, култура и човечност...”

В мрачната епоха на османското владичество българската държава изчезва от политическата карта на Европа но остава “Държавата на духа”, както я нарече големият руски учен акад. Дмитрий Лихачов. Нейните устои са поставени от азбуката и езика на Кирил и Методий.

Днес св.св. Кирил и Методий са признати за духовни учители от целия християнски свят. През вековете те се превръщат в символ на руската култура и обществени стремежи. Светите братя са знаме на славянското възрождение и национална еманципация в Чехия и други славянски страни. Без да са популярни във Византия, под влияние на българския култ са възприети като светци от православната църква и извън славянския свят, включително в съвременна Гърция.

Великото евангелизаторско и цивилизаторско дело на светите братя все още не е довършено. Историята на Средния век и съвременния свят определено щяха да изглеждат по съвършено по-различен начин ако това дело бе се наложило.

Посещенията на Изворската черква навлизане в чужд имот

Владика Пахомий пред радио Босилеград, 24 май 2012г.

-Ваше преосвещенство ние днес отбелязваме Деня на Славянската писменост, но и Деня на българската писменост и култура. Този празник вчера бе отбелязан в Изворската черква от страна на институциите и от Основното училище. Вие днес отслужихте литургия и удостоихте с присъствието си този празник в Изворската черква. На тържеството присъстваше и хор от Буяновац. Кажете ни нещо повече за това.

Чух, че вчера е имало някакви посещения от България заедно с Културния център от Босилеград в Изворската

черква. Съжалявам, че съществува такова разделение. И преди имаше такива посещения в село Извор по повод тия светители Чирило и Методий от страна на някои отделни хора, за които смятам, че желаят да злоупотребят този свети храм в Извор и църковния олтар. Църковна община Босилеград под председателството на г-жа Здравка Гагулска са мислиха как тази черква да не се злоупотребява партийно, политически и недобронамерено. Предложиха св. Чирило и Методий да отбелязваме в Изворската черква по един достоен начин и аз благослових това. Тяхното предложение наистина беше богоугодно и пълен с църковно и духовно съзнание и искаха в този отбор за отбелязване на празника да влезнат всички институции: община Босилеград, гимназия, основното училище, Културния център и са написали едно официално писмо на всички. Всички се отзоваха, само Културния център отговори, че той не може да участва в празнуването на Чирило и Методий на 24 май поради това, че този празник в България се празнува на 11 май. Ние бяхме много изненадани, аз бях на събор и не бях тука, когато ми обадиха, че вчера са дошли да посетят черквата и аз казах пуснете хората, всеки може всеки ден да влезне в черква и да се помоли на Бога и да удовлетвори своите духовни нужди. Не е добре, че това е направено по този начин, това не е в духа на св. Чирило и Методий. Да бяха дошли на 11 май щяха и да разбера, но да дойдат на 23 а не на 24 май когато всички идваме да служим литургия в чест на светите братя, този жест не е добронамерен и ние ще опитаме да говорим и с Културно-информативния център и с хората от София, да им обясним, че този начин на навлизане в чужд имот не е добър и това не е добронамерено. Ако някой иска да дойде, трябва да се обади и ние да се подготвим да ги дочакаме като истински домакини, защото тука Църковният съвет наистина има едно домакинско поведение каквото е на председателката г-жа Здравка Гагулска и управителя на църквата Зоран Стоянов, така че ние наистина имаме едни отговорни хора които наистина имат църковно съзнание и ние трябва да им помогнем, а не да им пречим със своите постъпки. Днеска имахме и тази радост на нашата покана да се отзове и хор „св. Прохор Пчински” от Буяновац, от основното и средното училище, който е един от по-добрите хорове в нашата страна които участваха във Великденския концерт който проведе негово светейшество господин Ириней на Коларчевия университет, така че ще е вредно, този вечерашен жест да развали днешното тържество, защото плана на Църковния съвет е бил да събере учениците от други места и от Босилеград и деня на тези славянски просветители да се отбележи по един наистина всеславянски начин, не сръбски, не македонски, не български, не руски, но всеславянски начин, защото те са били такива и сега не трябва да се присвояват, не трябва тяхната мисия да се срива и понижава, ако трябва да ги поемем да се срива и да е славянски народ, а не всеславянски. И пак подчертавам, че светите братя не са проповядвали на тия пространства защото тия пространства вече са били християнски, а са проповядвали на тогавашните пространства на Чехословакия и Полша.

Намесата в подготвителните

Културно-информационния център „Босилеград“ (КИЦ), изразява протест и огорчение от това, че приемането на молбите на кандидат-студентите от Босилеград по Постановление № 103/93 на Р България бе проведено в кабинета на кмета на Босилеград Владимир Захариев в присъствието на служители на Министерството на образованието и Държавната агенция за българите в чужбина.

Въпреки че КИЦ-а в Босилеград от откриването си до сега е носител на кандидатстудентските кампании по Постановление № 103, редовно провежда подготвителни курсове по задължителните кандидатстудентски изпити по Български език и История и ежедневно дава консултации на кандидатстудентите, в последния момент бе променен графика на кандидатската кампания утвърден от министъра на образованието на Р България Сергей Игнатов и приемането на документите на кандидатстудентите вместо в КИЦ-а бе проведено в кабинета на кмета.

С това бе нанесен сериозен удар на КИЦ-а. Ние считаме, че това е продължение на великосръбската политика на отнемане и ограничаване на ролята и задачите на КИЦ-а в която, за съжаление, са замесени и представители на български държавни институции и ведомства. Документите на кандидат-студентите от Босилеград са били събрани в кабинета на кмета още на 19 юни т.г. с обяснението, че той „ще ги запише“ с което е изнудил кандидат-студентите и комисията изпратена от МОМН и ДАБЧ на Република България да приеме неговите условия и да отиде в общината.

Имайки предвид, че Владимир Захариев е издигнат като кмет на Босилеград от партията на д-р Воислав Кошуница чиято програма е изградена върху идеологията на консервативния великосръбски национализъм и известна със своите антиевропейски, антибългарски и проруски определения, КИЦ „Босилеград“ недоумява, как е възможно Министерството на образованието, младежта и науката и Държавната агенция за българите в чужбина като държавни органи на европейска България, да снемат доверието си от Българския КИЦ и да дадат пълно доверие и подкрепа на антибългарската политика на кмета Захариев, която може би най-добре си личи от факта, че тази учебна година само петима родители в Босилеград са имали смелостта да заявят, че искат децата им да се учат на български език!

Със законите на Р Сърбия едва ли е разрешено на кмета Захариев да провежда кандидатстудентски кампании в България, особено когато на дневен ред има много по-важни въпроси: безработица, инфраструктура, здравеопазване, културно-историческо наследство, нарушаване на правата и интересите на българското малцинство и пр. За разлика от него, КИЦ-а все още отговаря пред сръбските съдилища за българските културни прояви по повод Деня на Западните покрайнини и 3 март.

С оглед на това, че МОМН и ДАБЧ не отговориха на писмата на КИЦ-а с които искахме обяснение, очакваме българската общественост да настоява за отговор на въпроса: Защо МОМН и ДАБЧ снеха доверието си и предадоха Българския КИЦ като доказана българска патриотична организация и дадоха доверие на сръбския кмет Владимир Захариев като носител и проводник на великосръбската асимилационна политика срещу българското малцинство в Западните покрайнини, утвърждавайки по този начин още повече неговите политически позиции в борбата му за отнемане на ролята и задачите на българския КИЦ?

Председател: Иван Николов

До Министерството на образованието на Р България

До Министър Сергей Игнатов

До Министерството на външните работи Министър Николай Младенов

До вицепремиер и Министър на финансите отговарящ за българите в чужбина

Министър Симеон Дянков

Държавна агенция за българите в чужбина

Председател г-н Росен Иванов

Обръщам се към Вас от името на българския Културно информационен център „Босилеград“ като Ви информирам за следното.

Припомням Ви, че нашия център съществува от 1998 год., и е открит с помощта на българската държава с цел да съхранява, тачи и разпространява българската култура и просвета сред българите в Р. Сърбия, съгласно националните и европейските ценности.

Въпреки изпитанията, досега успешно сме се справяли с тази мисия организирайки десетки културни мероприятия от типа на литературни вечери, художествени и фотодокументални изложби, концерти, екскурзии, промоции на български книги и филми, зимни и летни почивки, курсове по английски и подготвителни курсове по български език и литература и Българска история за кандидат студенти които се записват в българските ВУЗ-ове по 103 ПМС.

Емблемата на нашия център е Детския Великденски фестивал (тази година 19 поред), списанието „Бюлетин“ и изграждането на паметника на Васил Левски в Босилеград.

Всички тези прояви сме реализирали с помощта на българската държава и родолюбиви българи от България и света.

През последните няколко години, сме подложени на усилена подривна дейност на кмета на община Босилеград г-н Владимир Захариев който се опитва да дублира и отнема ролята и задачите на КИЦ-а отвоювани и доказани през времето. За съжаление, за тази си цел, той представяйки се като българин патриот, среща привърженици и сред българските институции.

Институциите които посещава в България му вярват и надявам се искрено съчувстват към „искрените“ му намерения с цел да „опазят“ българското от асимилационната политика на Р Сърбия. Такава негова дейност всеки нормален българин ще подържи, но за съжаление действията на кмета Захариев нито са добронамерени, нито са патриотически, а дълбоко антибългарски и родоотстъпнически, с цел да укрепва политическите си позиции в Демократическата партия на Сърбия на д-р Воислав Кошуница известна със своите великосръбски, антиевропейски, антибългарски и проруски позиции неведнъж афиширани в сръбските медии.

КИЦ „Босилеград“ години наред организира подготвителни курсове за кандидат студентите от Босилеград по български език и литература и българска история по проект финансиран от Дружеството за българо-германско приятелство в град Дармщат.

Резултатите винаги бяха отлични с много висока приемственост на кандидат-студентите. По същия начин постъпихме и тази година. Ангажирахме двама учители

Кандидат-студентските курсове

по български език и литература и история от Класическата гимназия за древни езици и култури от София г-жа Анета Иванова и г-н Митко Делев които да проведат по 50 учебни часа. Към момента курса е в заключителна фаза.

На 15 юни от учениците от подготовителните курсове разбрахме, че кмета г-н Захариев с помощта на Министерството на образованието на Р България организира паралелен курс по български език и история. На учения час, в залата на общинският Културен дом в Босилеград, на срещата отиват и г-н Радко Стоянчов работник на КИЦ-а, учителите г-жа Анета Иванова и г-н Митко Делев, кмета г-н Захариев, кандидат студентите и преподавателите от СУ „Климент Охридски“ Георги Колев и Кирил Господинов.

След краткото хвалебствено слово на кмета г-н Захариев как той и община Босилеград водят грижа за образованието на съгражданите, е представил преподавателите по история и български език и че през почивните дни (15.06-17.06) ще „подготвят“ кандидат-студентите.

Г-н Радко Стоянчов от името на КИЦ-а, е запознал присъстващите и преподавателите от СУ, че българския Културно-информационен център вече е поел грижата за съответните курсове и те вече са в напреднала фаза. Преподавателите г-н Колев и г-н Господинов се почувствали неловко и се извинили за неудобната ситуация. Г-н Стоянчов е поканил преподавателите Господинов и Колев в КИЦ-а. На срещата проблемът подробно е обсъден и г-н Колев е обещал, че ще напише докладна до Министъра на образованието.

Освен това, кмета г-н Захариев е превозвал кандидат-студентите в София, в Държавната агенция за българите в чужбина където са подавали молби за удостоверения за български произход които са съставна част от документацията за кандидатстване по Постановление 103. На 19 юни е поканил кандидат-студентите от Босилеград да им раздаде готовите удостоверения и им е казал документите за кандидатстване по Постановление 103 да предадат в общината същия ден! Имайки предвид, че на сайта на Министерството на образованието бе направена промяна в графика, че подаването на документите ще се проведе в КИЦ и „в общината“, ние имаме сериозно основание да смятаме, че Министерството на образованието на Р България е на страната на кмета. В момента сред кандидат-студентите има сериозно недоумение къде точно да предадат документите за кандидатстване – в КИЦ-а или в общината. Моля този въпрос да бъде изяснен, защото не е ясно къде точно ще се подават документите.

Ние смятаме, че критерият за отношението на българската държава към кмета г-н Захариев, трябва да бъде неговото отношение към възстановяването на българския език в училищата в Босилеград, служебната употреба на езика и писмото, защитата на българското културно-историческо наследство, борбата за отваряне на границата за свободно движение на хора, стоки, идеи и капитали през границата и решаването на други многобройни проблеми на общината които са на дневен ред, а не намесата в работата на Българския Културно-информационен център.

*С уважение,
Председател: Иван Николов*

ОТВОРЕНО ПИСМО

До Министъра на МОМН – С. Игнатов, копие до: Външния Министър на Р България – Н. Младенов, ректора на СУ „Св. Климент Охридски“ – Ив. Илчев, българските медии

От Анета Иванова – Радко Стоянчова,

Възпитаник на СУ „Св. Климент Охридски“, спец. Българска филология, възпитаник на Първия випуск на Националната гимназия за древни езици и култури /НГДЕК/ „Константин Кирил Философ“, учител по български език и литература в НГДЕК „Константин Кирил Философ“, преподавател по български език и литература в Западните покрайнини, Босилеград – Р Сърбия на кандидат-студентите по 103-то Постановление на Министерски съвет.

Уважаеми Господин Министър,

От създаването на Българския Културно-информационен център /КИЦ/ в Босилеград през 1998г. с помощта на българската държава, под егидата на Външно Министерство на Р България – като патриотично гнездо и закрила на българското малцинство в Сърбия – този център, между другото, организира и безплатни курсове по български език и литература и по българска история за кандидатстване на босилеградските гимназисти в българските ВУЗ-ове по 103-то ПМС.

От четири години аз вода курса по български език и литература със 100%-ова успеваемост на кандидат-студентите в приема им по 103 ПМС.

Вие, били ли сте в Босилеград, Г-н Министър?

Знаете ли действителното положение на безправие, страх и зависимост от сръбската асимилационна политика, в което се намира малцинството от наши сънародници, останали в границите на сръбската държава по отдавна невалидния според Международното право Ньойски договор?

Знаете ли под каква заплаха осъществява своята родолюбива дейност Българският Културно-информационен център?

Когато получавате почетния документ за гражданин на Босилеград от кмета Владимир Захариев, знаехте ли кой Ви го дава?

Когато наградихте с почетния знак на МОМН Владимир Захариев, знаехте ли кого награждавате?

Без образование, продавач на ракия и дрехи, преди да стане кмет, Владимир Захариев вече четвърти мандат „управлява“ градчето, издигнат от ДСС – Сръбската демократическа партия на д-р Войислав Кошуница. Ала-българските дейности, с които мимикира кметът Владимир Захариев, му осигуряват видимо оправдание пред българската държава за грижа над българското малцинство, но всъщност „грижата“ е срещу нашите сънародници, грижа за осигуряване на нови и нови години власт над тях за пълно претопяване и сърбизиране.

Тук никой не говори явно за потисничество, защото хората губят работата си, сигурността и живота си от страх пред могъщия сръбски кмет, който ги поздравява по тоталитарен маниер и с дебел смях с възгласа: „Има ли ви-и-

и-и? Гордеете ли се, че СЪМ българини?”, осуетява всеки български празник и разбива българската идея!

Кметът на Босилеград не може да се справя с обществените задачи, с икономиката на западащото градче и затова се обръща към сектор, най-добре разработен от Българския Културно-информационен център – образованието и културата. И опитвайки се да иземе функциите на Центъра и да минимизира значението му, си приписва несвойствена за невеж човек и антибългарин българска дейност. Ако искаше да направи нещо реално добро за образованието на български език, имал е много възможности през годините – да възстанови обучението на българчетата по майчин език в училището, както е било до 1987г.

Изпращам Ви като приложение моя доклад за образованието на български език в Босилеградския край, съставен на базата на отговорни проучвания и конкретни факти и представен на Втората национална конференция Западни Покрайнини, София, 4-5 юни 2011г.

Кметът Владимир Захариев има подкрепата на официален Белград да „крепи” „етнически мир” в Босилеград /!какъв етнически мир при 100%-ово българско население!/. За тази „подкрепа” му се отпускат средства от бюджета на Сърбия не за да възстановява икономиката на града, а да „купува” социален мир, като трудоустроява за определено време чрез ротация кадри. Това е малък пример за несигурността на живота в Босилеград /Трудовите договори кметът сключва с хората от 3 до 6 месеца и така циклично подменя човек след човек./

При положение, че Българският Културно-информационен център осигурява 50 учебни часа по български език и литература и 50 учебни часа по българска история за кандидат-студентите от Босилеград по 103 ПМС всяка година и приемът се реализира 100% успешно, помислете, разсъдете защо е нужно кметът да се обръща към Вас и към СУ за преподаватели, които тази година за първи път дойдоха за два дни, на 15 юни, да „подготвят” кандидат-студентите, които аз и колега ми от НГДЕК Митко Делев подготвяме с години за посочения брой часове /2X50/.

Вие не знаете истината за този край и за властта на кмета.

Логично е да се помисли защо за 12-годишен мандат кметът Захариев не е потърсил помощ от България за кандидат-студентски курс, а след 12 години успешно водене на този курс от Българския Културно-информационен център се опитва да игнорира дейността на Центъра и да я подменя със свои „заслуги”!

Логично е да се помисли защо върши това сега, след като 12 години унищожава образованието по български език в Босилеградското училище!!

Нима Вие и Вашият екип, Господин Министър, не знаете, когато сте разрешили да се командироваат преподаватели от СУ, че от години в Босилеград се води организиран от Българския КИЦ курс по български език, литература и история и че тази година курсът вече е започнал! Нима не се поинтересувахте защо кметът Захариев Ви иска тази „услуга”, при положение, че е разработено и традиционно утвърдено значимо образователно дело от Българския КИЦ? Делото на невежия властник Захариев изглежда като политическа мимикрия, основано на чл.22 от Хартата на основните права в Европа – за уважение към културно, религиозно и езиково разнообразие!! Но Вие как четете този текст, Господин Министър, и как разчитате подхода на сръбския кмет към българското малцинство в Босилеград и единственото за това малцинство закрилно българско огнище на образование, култура и българска сваят!?

Идеята да се помага на българското малцинство през общината в Босилеград, без знанието и одобрението на Българския Културно-информационен център, е порочна и антибългарска. А непознаването на действителното положение на нашите сънародници, останали отвъд границата по един несправедлив и отдавна невалиден според

Международното право Ньойски договор, не е оправдание, а лично престъпление на всеки един от нас пред нашите предци и собствената съвест.

Доскоро и аз не можех да си представя как е възможно чрез курс по български език и българска история да се провежда сърбизация – сурова, унищожителна. Това е страшно и трудно обяснимо. Но блости от яснота, когато се види ПОРЕДНИЯТ ОПИТ на сръбските власти ДА ИГНОРИРАТ ДЕЙНОСТТА на ЕДИНСТВЕНАТА БЪЛГАРСКА ИНСТИТУЦИЯ – ПРОСВЕТНОТО КУЛТУРНО ОГНИЩЕ НА БЪЛГАРСКАТА ПАМЕТ И БЪЛГАРСКОТО ДНЕС – Българския Културно-информационен център в Босилеград.

В срещата на 15 юни т.г., организирана от кмета на община Босилеград, Захариев, между кандидат-студентите и двамата преподаватели от СУ по български език и българска история – Георги Колев и Кирил Господинов, отидохме „непоканени” аз, колега историк Митко Делев и Радко Стоянчов от Българския КИЦ. Бяхме разбрали, че учениците ни са отклонени от нашия курс чрез персонални заплахи към родителите /може би това се нарича: „препоръки”, не зная!/. След 10 минути бяхме „поканени” от кмета да напуснем, като с удар по масата той заяви: „От догодина вече няма да има курс по български език от КИЦ” и със запъване, изпаднал в явно бездумие от ярост, оплитайки се, добави: „... нито от общината... само от СУ” /!!!/

Питаме се, попитайте се – за какво става дума, кой ще го организира? – та нали сега той – общината чрез Вас и СУ го прави, удряйки по българската дейност на Българския КИЦ?!

Помощник на кмета Захариев, който беше с него на срещата – Стефан Стойков презрително, с явно чувство за надмощие ми заяви: „Ние идваме направо от Бойко Борисов, госпожо!”

Много ме досрамя, Господин Министър! А Вас?

Чрез привидно добро дело, основано на непознаване на действителните обстоятелства, чрез разлюбяване на забравената българска струна – Западните Покрайнини – може лесно да се излага и компрометира българската държава и правителство.

Съчетанието на добронамереност и незнание за същността на проблеми, натрупани от години, не води до добри резултати. Добронамереност, съчетана с невежество, не може да изпълни задачата на своята природа – да реализира доброто дело на практика.

Непознаването на действителното положение не може да има за оправдание добронамереността.

Господин Министър, Вашето добро намерение да помогнете на босилеградските българи, осигурявайки курс по български език и литература и българска история за прием в българските ВУЗ-ове, не зачитайки единствената българска културно-просветна институция в Босилеград, по същество, без да знаете, се оказва помощ и подкрепа на властта на босилеградския кмет Вл. Захариев за контрол и подчинение на българското малцинство. Да, изглежда напълно парадоксално, но това е, понеже не знаете, че Вл. Захариев изпълнява най-суровите директиви на сръбските правителства – за претопяване на българското население, като иззема /изглежда с подкрепата на български министри!/. патриотичната българска функция на Българския Културно-информационен център в Босилеград и си приписва грижа за българското население с цел отново и отново да бъде кмет на градчето, а то означава да се продължава сръбската политика на сърбизация на българското малцинство.

Няма лошо, че днес България граничи със Сърбия.

Страшно ще бъде, когато България граничи със сърби – БИВШИ ПОТОМЦИ на Отечеството ни.

С дълбоко съпричастие и чувство на отговорност към съдбата на нашите български сънародници в Босилеград

Анета Иванова - Радко Стоянчова

Половината от царибродските гимназисти се образуват на български

Снежана Симеонова

Това дава надежда за оцеляване. Сърбия стана кандидат-членка за ЕС, което я задължава да спазва нашите права, а това буди надежда, че застарелите методи ще бъдат част от миналото, казва за Frognews.bg Снежана Симеонова.

- Г-жо Симеонова, бихте ли се представили за читателите на Frognews.bg?

- Казвам се Снежана Симеонова, родена съм в Цариброд. Основно и средно училище съм завършила в Цариброд, а българска филология – в СУ “Св. Климент Охридски” през 1982 г. Семейна съм, имам две деца, дъщеря Ива и син Борис. Те са най-голямото щастие и радост в моя живот. Пред мен и съпруга ми сериозната задача е да им подсигурим добро бъдеще, условия да завършат висше образование. Другата любов и болка е съдбата на царибродчани. Полагам усилия да бъде полезна в областта, в която съм компетентна – в образованието.

- Вие сте директор на българско училище в Западните покрайнини, т.е. в регион в който формално има признато българско малцинство. С какви трудности се срещате ежедневно, отстоявайки правото на това училище да съществува?

- Трудностите са много, но се борим: тези, с които се срещат всички училища или „бялата чума”, поради която броят на децата намалява; трудно приложимите закони, касаещи правата на малцинствата в страната, в която живеем; бавният процес на осъзнаване, причина за който са страховете от предишните времена; дълготното отсъствие на държавата - майка поради отношенията между двете държави в миналото. Съдбата ни е била такава, да живеем в чужда държава. Всеки наш съгражданин има своята си история на раздялата и своя съдба след прокарване на границата. Реално, не е възможно изведнъж да се промени съзнанието на хората. Трябва време. Често слушам критики и обвинения, отправени по адрес на народа, на гражданите в Цариброд. Но, за да разбереш някого, трябва да си бил в положението, в което той се е намирал или се намира и добре да си запознат с фактите – тогава със сигурност би разбрал съдбата на местните хора. Всеки се бори по различен начин за оцеляване. Най-лесно е човек да съди, да бъде опозиция и да критикува.

- Как тогава отстояваме правата си?

- С търпение и упоритост. Търсим правата си, които ни се полагат според законите, касаещи малцинствата, но, както казах, те са често пъти или неприложими или тежко приложими.

- Правят ли ви спънки сръбските власти?

- Трудно е понякога човек да разграничи кой стои зад определени постъпки и с каква цел се вършат. Имахме проблеми, но смятам, че те ще бъдат минало. Причините за това приписвам на бившия кмет, който не искаше да сътрудничи с нас от гимназията, не подкрепяше дейността ни, не идваше на тържествата ни, дори пренебрегна юбилея - 120 години Царибродска гимназия, но, слава богу, подаде си оставката. Настоящият кмет дава повод за оптимизъм,

подкрепя финансово проектите, в които участва гимназията и изобщо дейността ни; председателят на Националния съвет на българите – също и това успокои обстановката, в която работим. Посещенията на общинската инспекторка вече не са толкова чести. Министерството на просветата на Сърбия разреши работата на българските паралелки с брой ученици под законовия минимум. Тази година получихме съгласие за 2 български паралелки, както и да използваме учебници от България в редовния учебен процес. Сърбия стана кандидат-членка за ЕС, което също я задължава да спазва нашите права. Всичко това буди надежда, че демократичните процеси отварят път на други отношения и че застарелите методи ще бъдат част от миналото.

- Колко ученици учат в училището, колко са часовете по български език, достатъчни ли са?

- Към момента в училището се учат 316 ученици, разпределени в 15 паралелки, от които 6 са български. Във всичките 15 паралелки се изучава български, в сръбските 2 часа седмично, в българските – 4. Въпрос на избор. Часовете по български език са малко, но всеки има право да избере образование на майчин, български език. Това право предоставя възможност на учениците всички предмети да се учат на български. От 2009/2010 година до днес 70 ученици се образуват на майчин език. Планираме за следващата година да запишем още две български паралелки и около 30 ученици. Ако планът ни се осъществи, ще имаме 16 паралелки, от които 8 ще бъдат български, 8 сръбски и броят на учениците в българските паралелки ще бъде около сто. Ако направим анализ, от общо 316 ученици 200 са от Цариброд и ако стотина се образуват на български, резултатът е, че половината от царибродските ученици се образуват на български, което дава надежда за оцеляване. Ако имаше образование на български в основното училище (което не е факт), щяхме по-лесно да намираме ученици за българските паралелки.

- А усещате ли опората на българската държава?

- Ще говоря за сферата, в която работя – образованието. Най-доброто, което направи държавата България за своята диаспора, е постановление 103. Благодарение на него и царибродчани могат да продължат традицията в общината: децата ни да завършват висше образование, магистратура и докторантура. Децата са нашето бъдеще, а това постановление подсигурира и на най-бедните шанс да се учат. Без образование днешните млади нямат бъдеще. Подкрепата на България имаме чрез учебници. МОНМ подари 699 учебника от Р България за нашите ученици през 2011. МОНМ организира и частично финансира курсове и семинари за българите от диаспората, Държавната агенция за българите в чужбина винаги присъства на наши празници и тържества, включва наши ученици в конкурси, съдействия ни за контакти, прави дарения на училището. Посолството и Консулството или ни приветстват с поздравителен адрес или присъстват на нашите тържества. С методическа помощ, свързана с конкретната ни работа, в много случаи свързана с конкретни специалисти, са откликвали винаги Шуменският университет (ДИПКУ – Варна), Великотърновският и Софийският университет, както и други институции. От тази учебна година документите за следване в България ще се подават в нашето училище, приемните изпити за следване в България също ще се провеждат в нашето училище. Това е голяма финансова помощ за родителите, а за децата – преодоляване на стреса и напрежението. Има още неща, но говоря за най-важните.

- От какво изпитвате най-остра нужда във Вашата работа?

- От провеждане на опреснителни курсове по български език, за да се подобри качеството на преподаването; от речници (преводни): сръбско-български/българско-сръбски, българско-английски/английско-български, българско-френски/френско-български, българско-руски/руско-български, латинско-български/българско-латински, правописни, правоговорни, тематични, синонимни, фразеологични и други; от видеоматериали по национална география, история, музика, изобразително изкуство; от електронни речници и материали; от учебници за 12 клас; от подкрепа от Р България за учениците, завършили средно образование на български език: при балообработването за кандидатстване в българско висше училище да имат един вид бонус от определен брой точки, което ще бъде и мотив на бъдещите поколения да се записват в българските паралелки в нашето училище.

- Обръща ли Ви внимание неправителственият сектор в България. Какъв е Вашият опит с него?

- Ние имаме сътрудничество с Фондация „Българска памет“, която от 2009 година включва ученици от българските паралелки в конкурси за есе, чиито финалисти присъстват на образователно-развлекателните семинари във Варна, а наградените от тях имат възможността да пътуват в Брюксел и да посещават европейските институции. Тази година програмата на Фондацията се проведе под покровителството на Президентството на Р България. Финалистите имаха привилегията да пътуват с президентския самолет, в компанията на вицепрезидента госпожа Маргарита Попова. Президентът Росен Плевнелиев организира прием за финалистите, които посетиха Брюксел и за техните ръководители. Това беше голяма чест и уважение. На пролетния семинар във Варна, организиран от ФБП лично премиерът дойде да приветства участниците в семинара. Такъв вид сътрудничество между НПО и държавния сектор е сътрудничество, което може да предостави шанс на младите от диаспората за много нови прояви и път към интегриране с държавата майка и европейските ценности. Специални благодарности отправям към председателя на Фондация „Българска памет“, господин Врабевски и на неговият екип, който винаги е с нас и подкрепя много наши дейности.

- В навечерието на 24 май получавате специално отличие от Института за български език. В известна степен Вашата работа може да се окаже и като апостолска. Как се чувства един рицар на словото в 21 век, какви са неговите съвременни оръжия?

- Чувствам се развълнувана. Това е голямо признание и още едно потвърждение, че държавата майка не е безразлична към нас и че уважава нашите усилия за оцеляване. Благодаря на експертите от кабинета на господин Дянков, които са ме предложили за награда, благодаря на гласувалите за мен членове на Института за български език. Радост е да гледате млади хора, които уважават себе си, езика и корените си. Това е пътят към съхранение на нашата идентичност. Това е най-голямата награда за нас, които работим за каузата за съхраняване на българската ни идентичност. Трогната съм. Човешко чувство е да се радваш, когато получаваш признание, но то принадлежи на всички нас, които се борим за себе си, за своето оцеляване. Аз съм само една от екипа преподаватели, които работят за тази кауза чрез съвременните средства за връщане на ценностите, на вярата, на духовното, което ражда и въздига словото.

frognews.bg
интервю на Ана Кочева

Афера

Летуването като лечение със слънце и вдишването на йодни пари срещу белодробни заболявания и бронхити, в никакъв случай не може да се нарече „случаен превоз на пътници с туристическа цел от сръбска територия към България“!

Съгласно вече установената практика, КИЦ „Босилеград“ тази година организира две 10-дневни летни почивки в България – едната за 60 души срещу заплащане в хотел „Асарел“ в Китен от 23. 07. до 02. 08., и другата от 02. 08. до 11. 08. за 50 души от които 30 ученици от Босилеград спонсорирани от Народното събрание на Р България.

В Босилеград няма лицензирана автотранспортна фирма за международен пътнически превоз която да покрива и международните изисквания за превоз на деца. Сръбските фирми от вътрешността на страната предлагат превоз на много по-високи цени и КИЦ-а прие офертата на фирмата „Автобусен транспорт в страната и чужбина ЕДИ – Дупница“.

На 22. 07. 2012г. в 18 00 часа, шофьорът на автобуса от тази фирма е бил спрял на ГПП „Рибарци – Олтоманци“ и въпреки че е показал всички необходими документи и е обяснил, че отива в Босилеград по предоставен от КИЦ-а списък на пътници, сръбския митничар Иван Анастасов (от български произход) му е обяснил, че не може да влезне в Сърбия с празен автобус и да се върне в България пълен с пътници. При това не му е обяснил по разпоредбите на кой закон е постъпил по този начин, не му е дал и никаква служебна бележка.

Шофьорът е върнал автобуса на българска територия и ни се обади в КИЦ-а. Бяхме принудени да закараме пътниците с микробуси до ГПП „Рибарци – Олтоманци“, където те преминаха пеша и на българска територия се качиха в българския автобус и отпътуваха за Китен.

С оглед на това, че в групите почти всички бяха българи, а имаше и хора с българско гражданство, информираме Генералното консулство и българското Посолство в Белград за случилото се, след което Генералния консул в Ниш е попитал сръбската митница в Градини откъдето го информирали: „Няма пречка автобус от чужда държава да премине границата празен за взимане на пътници от Сърбия при условия, че има всички необходими пътни документи и е технически изправен. Следва да се представи пътен лист с маршрута, както и списък на пътниците, които ще пътуват с него“.

С писмо № 242 от 27. 07., Генералното консулство на Р България осведомява сръбското Управление на митницата в Ниш, че на 01. 08. през ГПП „Рибарци – Олтоманци“ ще преминат група деца придружавани от възрастни лица на почивка в Равда под егидата на Народното събрание на Р България, с автобус на фирма „Автобусен превоз в страната и чужбина ЕДИ – Дупница“ и моли за тяхното безпрепятствено пропускане.

До момента на тръгването на 01. 08. не бе получен отговор на това писмо. На 31. 07. следобед попитахме по телефона шефа на митнически контрол на ГПП „Рибарци – Олтоманци“ и получихме отговор, че българският автобус няма да бъде пропуснат на сръбска територия за да вземе летовниците от Босилеград.

На 01. 08. групата летовници от Босилеград до Равда (основно деца) се придвижва по същия начин – с автобус на сръбска фирма до ГПП „Рибарци – Олтоманци“ откъдето ги пое автобус на фирмата „ЕДИ“ от Дупница и ги закара

„автобусигейт“

в Равда. На връщане автобуса прибра първата група летовници от Китен и на 02.08. сутринта отново не бе допуснат да влезне на сръбска територия, след което летовниците слязоха на ГПП „Олтоманци – Рибарци“ и след минаването на граница пеша, бяха поети от автобус на сръбска фирма до Босилеград. На 11.08. т.г. предстои по същия начин да се завърне втората група летовници от Равда.

Имайки предвид неубедителните и противоречиви обяснения на сръбските държавни органи, фактът, че КИЦ „Босилеград“ досега многократно е ползвал услугите на български автобусни фирми за подобни мероприятия, както и обстоятелствата в които живее българското население край границата, КИЦ „Босилеград“ смята, че отношението на сръбските митнически власти е провокативно с цел оказване на натиск срещу КИЦ-а и българското население в Босилеград.

Неразбираемо е, как една страна която се кандидатира за членство в ЕС може по такъв брутален начин да се отнася към своите граждани които, освен всички други трудности и проблеми, нямат редовен автобусен превоз който да ги свързва не само с България, но даже и със Сърбия и Македония.

КИЦ „Босилеград“ за пореден път информира българската общественост и българските държавни институции за изключително трудните условия в които живее българското население в Западните покрайнини и призовава българското Правителство да се застъпи пред сръбските власти за по-човешко и толерантно отношение към българските организации и българското население край границата.

В епилог в Българските медии се развихри медиен скандал по този случай. Бе отправен и въпрос към Министерството на външните работи.

От Министерствата на транспорта на Сърбия и България са отговорили, че съгласно чл. 6 от действащата Спогодба между правителството на Република България и съюзното правителството на Съюзна Република Югославия за международни автомобилни превози на пътници и товари от 2003 г., български автобуси или сръбски автобуси нямат право да осъществяват случаен превоз на пътници с туристическа цел от сръбска територия към България, като обратното се отнася и за сръбски превозвачи.

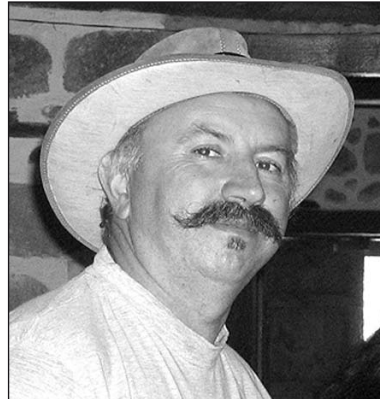
Спогодбата допуска по изключение подобни превози само след поискано и получено от компетентните власти на двете страни разрешение.

За тази Спогодба никой не беше чувал до момента. Не е спорно че трябва да се спазва. Но малтретирането на пътниците, сред които е имало и малки деца, инвалиди и възрастни хора, да минават границата пеша с тежки куфари съвсем не е човешка и хуманна постъпка на каквото и да се основава тя.

Въпросът е, дали тази Спогодба все още е действаща защото е подписана с бившата СРЮ или просто е използвана за да се излезе от положението? Въпросът е също така дали България като членка на ЕС може все още да стои зад такава спогодба която очевидно противоречи на европейските принципи за свободно движение на хора. И освен това, **летуването като лечение със слънце и вдишването на йодни пари срещу белодробни заболявания и бронхити**, в никакъв случай не може да се нарече „случаен превоз на пътници с туристическа цел от сръбска територия към България“!

Иван Николов

Вижданията на един Западнопокрайнинец

... за България, Западните покрайнини, Сърбия и Европейския съюз.

1.Задавал ли си е някой в България въпроса: „Защо Западните покрайнини са най-бедната и изоставаща в икономически план, с намаляващо население, част от Сърбия?“

От научна гледна точка основните условия за развитието на един регион са: добро географско положение, благоприятен климат, природни ресурси, специалисти. Босилеград може да се сравнява по природни дадености с който и да е швейцарски кантон, има умерено-континентален климат, богата почва, гори, води, руди. Босилеград /т.е българското малцинство/ е давал процентно най-голям брой специалисти от всички области на науката в цяла бивша Югославия /според официалната югославска статистика от 60-те години на миналия век/. Западните покрайнини принадлежат географски и исторически към България.

В изграждането на българската народност, държава и българската нация, населението на Западните покрайнини е участвало равноправно наред с останалите шопи, мизийци, тракийци, родопчани, македонци, добруджанци и др.

2.Сърбия има два начина да завладее, усвои и интегрира българското население след Ньойския договор.

1/ Интеграция чрез инвестиции и издигането на жизнения стандарт /подобно на отношението на Западна към Източна Германия/, така че да се „получат“ едни доволни хора – сърби – пълноценни и щастливи граждани.
2/ Интеграция чрез репресии и създаване на непоносими условия за живот: обедняване, игнориране, потискане, заплахи, отнемане на майчин език в училищата и вероизповеданието, в администрацията, медиите, правосъдието, унищожаване на здравеопазването, висока смъртност, застаряващо население, прогонване на младите: много малък процент – във вътрешността на Сърбия и огромен процент – в България, за което „помага“ и кметът на Босилеград. Въпреки че образованието на български език в основното училище и Гимназията се унищожават по време на целия му 12-годишен мандат, българчетата все още избират да продължат обучението си в България. Сърбия избира втория начин – на унищожение и обезлюдяване на изконните български земи от български народ. (Да напомним, че амбицията на Велика Сърбия в миналото и днес е да овладее цяла Западна България, включително и София!)

3.В България никой не може да си обясни защо в Босилеград хората (българското малцинство) се оплакват

от управлението, щом ги управлява кмет, който е един от тях – българин.

Той е 100%-ов българин по произход и 100%-ов сърбин по политическа ориентация, маша на сръбската власт, инструмент на сръбските служби и сръбската държава за насилствена сърбизация. Флиртува с българското правителство, използва невежеството на управляващите в България или техни специални интереси, раздава почетни знаци и така се приближава и успешно употребява българското правителство, за да унищожи българския Културно-информационен център, както многократно е признавал в прав текст пред „местните“.

4. Някой политик в България познава ли политическата биография (кариера!) на босилеградския кмет Владимир Захариев?

От 2001г. до днес той е кмет на Босилеград. След изборите на 06.05.2012г. започна 13-тата му година на власт – 4-ти кметски мандат. По време на втория му кметски мандат той едновременно е и депутат в Сръбската скупщина като представител на партията на д-р Войслав Коцуница -Демократическа партия на Сърбия. За 4 години престой в сръбския парламент босилеградският кмет и депутат **никога веднъж не е взел отношение по никакъв въпрос!** Обясненията за това могат да бъдат само три: 1/ не умее да се изразява адекватно и интелигентно, 2/ не разбира от това, което работи, 3/ не му разрешават да говори. По българските медии обаче сръбският българин се разпищолва. С прост и нахален език на необразован човек, фамилиарничи с българските журналисти и политици, флиртува с българските институции и с по-слабоволеви и неосведомени български министри. На босилеградска територия им осигурява лов, ракия, гощавки, лаф моабети... раздава им отличия и получава незаслужени отличия от тях.

5. Знае ли някой в България докога е валиден Ньойският договор, по който Западните покрайнини са дадени на тогавашната Държава на словенци, хървати и сърби?

Според Международното право този договор е отдавна невалиден, понеже Държавата на словенци, хървати и сърби не само че не съществува, но и се е трансформирала 7 пъти в 7 различни държави. Като някогашна част от тях, днес, например Словения, може да предяви претенции под формата на кондоминиум (съвместно управление) да управлява Западните покрайнини. На този въпрос словенският евродепутат и наблюдател за присъединяването на Сърбия към Европейския съюз Йелко Качин отговори така: „Ако България поиска това не виждам причината, защо ние да не я подкрепим!“ Качин допълва: „След убийството на Зоран Джинджич Сърбия работи срещу себе си.“ А по повод на босилеградския кмет заявява: „Аз нямам време да се срещам с такива хора – ретроградни, които са проводници на ретроградна политика.“

6. Нужни ли са българските културно-информационни центрове (КИЦ-ове) в Босилеград и Цариград на България и каква, според Родината, е тяхната роля за опазване на българската идентичност в Сърбия?

Българските КИЦ-ове преди всичко, обединяват независимата критическа интелигенция на българите в Западните покрайнини. Те са партньори, помощници на Посолството, Консулството, Държавната агенция за българите в чужбина, Българската православна църква и различните министерства и институции в България. Много специфични и отговорни са дейностите на КИЦ-овете, свързани с българската идея по места. Ако българските КИЦ-ове са нужни на България, те трябва да се финансират достойно според българския стандарт,

да се поддържат, подкрепят и с тях да се партнира равносложно.

Добре е на КИЦ-овете да им се предоставят част от дейностите на Консулствата и Посолството в Белград, както и на ДАБЧ, и да не се позволява на босилеградския кмет да отнема част от най-разработените дейности на българския КИЦ, каквито са образованието и културата, и то с помощта на българските институции, само под претекст, че той „е българин“ и е „легитимно избран“! Без знанието и одобрението на българския КИЦ в Босилеград кметът **не може да си позволява никакви български дейности.**

7. Какъв е статутът на българското малцинство в Сърбия?

Има два вида малцинства: Миграционното е изоставило своята територия, напуснало я е и се е установило на чужда територия (като например българите в Бесарабия). Другото е като българското малцинство в Западните покрайнини – живее на своя територия, не се е местило, не е бягало, но по стечение на историческите обстоятелства неговата територия е преминала в границите на чужда държава. **Европа обръща повече внимание на редките видове животни и билки, отколкото Сърбия на своите малцинства.** Едно от тези малцинства е българското, което е част от народа на България – една от държавите, равноправни членки на Европейския съюз. Българското малцинство в Сърбия е: сръбски граждани, не малка част от които са и български граждани – равноправни на всички български граждани в границите на Р България. Сърбия потиска и „наказва“ своите граждани, които са и български граждани. А България не защитава тези свои граждани, които са извън нейните предели **не по своя воля.** Българската държава никога не е имала национална стратегия по отношение на своите граждани извън територията си и особено към принудително откъснатите българи, населяващи изконни български територии.

8. Как България да обърне внимание на Западните покрайнини?

След като България не се грижи за своите граждани извън пределите си (поради незнание, поради нехайство, поради безсилие, поради липса на готовност или възможност, или поради други причини), българите от Западните покрайнини ще бъдат принудени да се обърнат до Европейския съюз за това действително унищително и унищожително положение. Тогава Европейският съюз, съгласно високите хуманни ценности, които отстоява, трябва да предприеме спасителни но и наказателни мерки, като например тази: да спре членството на Сърбия за неопределено време и да спре финансовите си субсидии за България за определено време.

Радко Стоянчов

ГКПП Банкя-Петачинци – а защо не и ГКПП Извор-Трекляно?

Кметът на Трън Станислав Николов и местните жители от двете страни на границата упорито настояват пред българското и сръбското правителство да бъде открит гранично-пропускателен пункт край с. Петачинци. Това искане датира от преди 19 години. Най-напред е поставено от Дружеството на бежанците и потомците им от Трънско и после от дружество „Западни покрайнини“. В молба от 4 август 1993 г. местните жители се обръщат за съдействие към тогавашния български премиер, към министрите на външните работи и на финансите.

Искането остава неудовлетворено по икономически съображения.

Откриването на контролно-пропускателен пункт в района на местността „Дерекула“ би способствало за цялостна реинтеграция към България не само на българите от бившата Трънска околия, но и от българските села от бившата Царибродска околия - Врабча, Горна Невля, Долна Невля, Скръвеница, Борово, Драговита, Поганово и др.

По силата на Ньойския договор от 1919 г., 277,9 км. км от Трънско остават в бивша Югославия или 20 села. Ньойската граница разделя някои от тези села на две части - Петачинци, Стрезимировци, Врабча. След 1920г. в тази част на границата е съществувал локален граничен пункт „Дъсчен кладенец“, обслужвал местните селяни, обработващи земята си от двете страни на границата.

Сега връзката се осъществява чрез ГКПП - Стрезимировци. Другите 10 села в Бабушница засега са без пряка връзка.

Ако се изгради ГКПП Банкя-Петачинци пътят до тези села ще се съкрати с над 100 км, а разстоянието до най-отдалечените села от Трън ще бъде само 15-20 км.

През 1993 г. е подписан протокол от общинските ръководства на Трън, Бабушница и Димитровград за разкриване на ГКПП Банкя-Петачинци.

На 27 юни 2007 г. е подписана спогодба между правителствата на България и Сърбия за откриване на ГКПП Петачинци-Банкя. В документа не е фиксиран срок, а ангажиментът не е изпълнен и до днес.

Ако бъде посторен, този пункт би осигурил преки контакти на българското население от двете страни на границата, което може да доведе до реинтеграция на нашите сънародници и да активизира и търговският стокообмен между граничните общини.

Пунктът би се използвал и за преминаване на туристи, които да разглеждат природните и църковни забележителности от двете страни на границата, и с оглед на близостта на София постепенно да превърне района в оживена туристическа дестинация.

Скептично настроените преброяват малкото останали възрастни хора в района и се питат кому ли вече е нужен този пункт? А всъщност, точно този пункт е предпоставка по тия места да могат да живеят хора!

В Резолюцията на Европейския парламент от 29 март 2012 г. относно процеса на европейска интеграция на Сърбия в т. 52 се препоръчва на сръбските управници: „Насърчава органите на властта да предприемат по-нататъшни стъпки и да отворят граничните региони към съседни страни с цел улесняване на търговските и икономическите връзки; подчертава значението на откриване на терминал за търговски камиони и стоки на граничния пункт Рибарци-Олтоманци с цел **подобряване на местното икономическо развитие**“.

При първото си опознавателно посещение в Босилеград, генералният консул на Р България в Ниш, г-н Атанас Кръстин, който иначе е бил български консул в Мюнхен, сравнявайки отношенията между Германия и Франция през вековете и днес, по времето на европейските интеграции, каза, че германско-френската граница сега е „издупчена“ от такива ГКПП-та които дават неограничени възмож-

ности за развитие на регионалното сътрудничество на местно ниво и то даже без пряка намеса на централните власти. Колкото и утопично да звучи с оглед на сегашната политическа ситуация, бъдещето несъмнено отива натам. Ето защо е важно, освен статуса на ГКПП „Рибарци-Олтоманци“ навреме да се наележат и проектират най-необходимите ГКПП по сръбско-българската граница според европейската практика.

След Петачинци, следващото най-често споменавано ГКПП е на „Славчето“ при с. Извор, Босилеградско. С него би се възстановила пряката връзка между общините Босилеград и Трекляно и би се съклил пътят от Босилеград до София с още трийсетина километра. Възможностите за регионалното сътрудничество, всекидневните контакти и туризма значително биха се подобрили което е също предпоставка за оживяване на района. Трансграничното сътрудничество, опазването на Краището като екологично чист (евро) регион, оживяване на традиционните занимания каквито са овощарството, животновъдството, дърводобив – всичко това може да се случи ако „черната граница“ се превърне в една истински европейска граница.

За разлика обаче от Трън, Цариброд и Бабушница които постигнаха споразумение за ГКПП Петачинци-Банкя и преди 5 години успяха да я вкарат в Спогодбата между двете правителства, идеята за ГКПП на „Славчето“ все още е само една политикантска тема която се обсъжда на чашка и нищо съществено не се прави по въпроса.

Кметовете на Босилеград и Трекляно може и да са си говорили за такъв пункт по време на събора на Славчето в паузите между два танца, но едва ли някой от тях се е обърнал с конкретни искания към Правителствата на двете държави и едва ли някой е тръгнал да огледа местността и да сметне колко пари трябва за такъв пункт. Без това, без конкретен, икономически оправдан и издържан от всяка страна проект за такъв ГКПП, Европа няма да даде пари, а пък и двете държави само от там могат да ги вземат.

Ето защо е необходимо веднага, не днес, а вчера, този проблем да се постави на дневен ред на общинските съвети в Босилеград и Трекляно, да се вземат решения и да се отправят искания към Правителствата на Сърбия и България. Дотогава кметовете на общините Босилеград и Трекляно, колкото и да са им скромни възможностите, можеха леко да започнат да подготвят терена. Например, в Босилеград можеше да се трасира пътя, да се решат проблемите с частните имоти до с. Извор за да се поизместят селските плетища и разшири пътя толкова, колкото е необходимо за да се посрещне един ден новия ГКПП без проблеми и пречки.

Само това да беше свършил, кметът Владимир Захариев щеше да остане запомнен в историята на Босилеград с нещо добро. За съжаление, като послушен активист на антиевропейската, антибългарска и проруска партия на д-р Вислав Кошуняца, той прекара четири години в сръбския парламент без да каже една дума за нуждите на Босилеград, а останалите кметски години му минаха да подскача на хорото по селските събори, да слухти кой какво ще каже за него, да се рови и занимава с нещо което никак не му е работа – фолклорни фестивали, мачове, кандидатстудентски кампании и изпити в България, придобиване на българско гражданство, спортни състезания и пр. В нормалните страни с такива работи се занимават неправителствените организации и дружества.

И докато той се занимава с нещо което не му е работа а „опозицията“ гледа как да му се приближи за да кльвне някоя трохица от общинския бюджет – времето ни минава в самооплакане. А можехме да свършим толкова много работа въпреки лошите управници и да подготвим нещата за времето което все някога ще дойде след тях.

Иван Николов

Българо-руско братство от 1921 до 1926 година

От историята на Долна Любата.

През 1921г. около 60 000 руснаци са емигрирали в Кралството на сърбите, хърватите и словенците. Те избягали от родината си Русия след победата на Октомврийската болшевишка (комунистическа) революция от 1917г. От емигрантите 75% били хора с висше, полувисше или средно образование, и само 3% били неграмотни. Между ония, които са завършили най-високи училища бил и командантът на Бялата гвардия барон и генерал Пьотр Николаевич Врангел (1878-1928).

Той продължил да командва на онези свои части, които били ангажирани в Сърбия за изграждане на пътища и други обекти.

Командването във Враня било задължено за частите на Кубанската казашка дивизия, която изграждала стратегически важния път от Враня през Бесна кобила, по долината на Любатска река до Босилеград и към границата с България. Това командване е функционирало докато и последния метър от пътя не бил завършен. За вътрешната дисциплина били задължени руските офицери, командвани от Врангел. Всички руски офицери, подофицери и редници са получавали заплати.

Врангеловата армия, имала задача да просече шосето Босилеград – Долна Любата – Горна Любата – Бесна кобила – Крива фея – Вранска баня. Това шосе открило нови перспективи за нашия планинец. В синора на Долна Любата били настанени около 5000 работници които усърдно изграждали новия път. Някои от тях квартирували в селските къщи, но повечето си от тях направили си землянки в пространството от Две реки до Купеница.

В състава на Врангеловата армия имало и превъзходни интелектуалци: инженери, икономисти, висши офицери, артисти, музиканти, учители, лекари, свещени лица и др. За изграждането на пътя по долината на Любатска река руснаците приемали на работа и местни хора срещу скромни заплати. Мнозина нашенци с волски коли транспортирали камъни, греди и друг строителен материал.

В селото били открити няколко кръчми, лавки (магазини), месарница, ковачница, дърводелска работилница... Местните селяни получили възможност да продават на работниците и чиновниците земеделската си продукция по значително по-високи отпреди цени.

Петгодишното руско присъствие се отразило на долнолюбатани и в културно отношение: подражавайки на руснаците, селяните започнали да се обличат по-добре, да носят каскети изработвани от терзиите, вместо стари-

те капи, и подковани обуца вместо свински опинци, взели да си поръчват при терзиите якета и други тогава модерни дрехи. Някои селяни даже научили да говорят на руски. Пеели се руски народни песни, играли се популярни руски танци. Руснаците имали своя хлебопекарница и кухня, но някои се хранили и в квартирата си. Руснаците били умни и работливи, но и отчаяни задето били принудени да напуснат родината си и сънародниците си. Утешавали се, че все пак са останали живи и са получили възможност да си

изкарват поминъка и да помагат на братския народ. В това отношение много сърдечните и приятелски връзки с населението на Долна Любата и останалите села в долината на Любатска река са облекчавали мъките им. Долнолюбатани се отнасяли към тях с разбиране като към истински братя, защото и те тогава тъгували за родината си – майка България и били принудени да живеят под чужда власт. Идването на белогвардейците значително подобрило положението в селото, и то не само в материално отношение. Руснаците имали свой лекар, който много допринесъл за подобрене на здравословното състояние на населението. Отивал с фелдшера по махалите и помагал на стари и млади. Най-старите хора и до днес разказват за добрините на доктор Любецки и фелдшер Гаврил. Тук бил и учителят Виктор. Той учителствал в Долна Любата една година. „Много обичаше учениците, а с благородното си сърце беше истински образец за трудолюбие, по-

Строителите на моста в местността Язвинице

стоянство и честност” – разказваха неговите ученици дядо Милан и Славчо Янков.

В Долна Любата руснаците имали оркестър, хор и театрална група. В местността Прудиче в центъра на селото си направили сцена (бина) на която изпълнявали своите културно-забавни програми, в които задължително включвали руски народни песни и танци, стихотворения от известни руски поети, черковни хорова песни и пр. Предвождани от своя свещеник, също руснак, те масово отивали в долнолюбатската черква, не само на християнските празници, но и всяка неделя. Долнолюбатани също почнали масово да посещават техните културни мероприятия и почнали да ги канят на своите: събори, сватби, религиозни обреди. Така се изградило неразривно приятелство между хората от двата славянски народа. Някои руснаци се оженили за тукашни моми и останали да живеят тука. Например машинния инженер Коста Цикунов се оженил за Мара М. Милошова, тогава най-хубавата мома в Долна Любата. Той е живял с нея до края на живота си. Пре-

селил се в град Крагуевац и там е починал. Не са имали деца и са осиновили Марица, дъщеря на брата на Мара, Асен. Развил се голямо дружелюбие и взаимно подпомагане и долнолюбатани се поотпуснали, защото вече имало пазар за земеделската им продукция (картофи, зеле, боб, чушки, мляко, сирене, добитък). Станали и по-културни и по-добре облечени, подобрили си семейното положение и напреднали в духовно отношение. Започнали да строят двуетажни къщи и да ги обзавеждат със съвременни мебели. Заживели по-уютно.

За съжаление, прекъснали се вековните търговски връзки с българските пазарни центрове: Кюстендил, Дупница, София и други български градове – все до Солун и Цариград. В това тежко положение руснаците станали и покровители на долнолюбатани. Нашите хора за пръв път видели на сцената как се играе казачок в руски народни носии. Тясно свързвали обичаите и празниците, народните обреди по православния календар, раждането, кръщавките, венчавките и сватбите, погребенията, ярванията и суеверията – радост и тъги, мъки и неволи – разказваше църковния певец Стойне Радойков, Йовче М. Атов, Илия Милованов, Асен М. Милошов и други хора от това време. Разказвали си народни приказки, легенди, предания, пословици, поговорки и гатанки. Руския хор и оркестър редовно пеел и свирел в черквата на празниците. Долнолюбатската черква им била много подходяща, понеже била в средишна в Любатския район и в нея идвали много хора от съседните села на литургии и събори. Покрай българските, за кратко заживели и руските песни.

Сред руските офицери имало много образовани хора с различни професии: лекари, инженери, учители, актьори, певци, музиканти... За познатия лекар Любецки Станислав М. Атов разказваше: „За него нямаше препяствия. Лекуваше и помагаше на деца и на стари – на всички нуждаещи се. В нашия край тогава нямаше друг лекар и затова хората искаха помощ от него. Той никога не отказваше, отиваше да помогне и по сняг и по дъжд, по виелици и по бури, денем и нощем и в най-отдалечените махали. Нищо не го спираше, винаги беше готов да тръгне с лекарската си чанта, придружаван от фелдшера Гаврил. Лекуваше, но от бедните селяни не взимаше пари. Затова хората му викаха: „майка доктор“. Лекуваше и ония които бяха тежко ранени от четниците на Коста Печанац през 1917 година в Горна и Долна Любата. Лекуваше и моя невръстен брат когото тежко раниха сръбските зверове. В домовете на болните внасяше вяра, че ще се изцерят” – спомняше си събеседника ми.

За учителя Виктор ми разказа Славчо Янков: „Сръбските власти възложиха обучението в училищата да се провежда на сръбски език и ни провъзгласяваха за сърби, а Виктор ни преподаваше на български и руски език. Разказваше ни детски приказки, пословици и поговорки“. Учителите Александър Ленгарски и Владимир Лафитски (последния бил от Ясна Поляна) останали в Босилеград и след 1926г. „Те бяха учители в гражданското училище до 1941. Бяха добри педагози и човеколюбци – обичаха нашия народ и му помагаша” – разказваше Евдокия Янкова, по баща Найденова, която им била ученичка в Босилеград.

През това време в Д. Любата за поп бил назначен някой си Митич от с. Жбевац, Вранско. Неговия син Ратко Митич, преподавател, разказвал следното на Драган Мирчев, преподавател от с. Топли Дол: „Баща ми е бил поп в Долна Любата. Разказвал ми е, че тогава всички свещеници българи били уволнени и в Босилеградско

били изпратени попове сърби за да посърбят българското население в този „приновен край“. Проповедите в църквите на всички села били на сръбски, а поповете получили „домовник” – книга с 800 страници в която записвали всички сведения за селяните. Техните лични, бащини и фамилни имена били преправяни на сръбски и задължително на –ич. Белите руски емигранти-интелектуалци му пречили в тая работа, но сетне им било възложено да не се месят в провеждането на асимилацията на българското население...”

Един от белогвардейците се казвал Илия Моргунов (1898-1928), обущар по професия. Произхождал от богато земеделско семейство от Кубанския край, баща му се казвал Иван, а майка му Нина. Оженил се за Стоянка Дойчинова от с. Гложие. Неговата дъщеря Нина живее и сега в Босилеград, а синът ѝ Димитър Моргунов живее в Скопие.

Белогвардейците повдигнали голям паметник на планината Бесна Кобила – там където е минавала границата между България и Сърбия до 1920г. На голяма плоча, закачена на паметника, написали:

**КУБАНСКАЯ
Казачья дивизия
БРАТЯМ
КАЗАКАМ
УМЕРШИМ НА ЧУЖБИИ
в 1921 – 1926г.**

За съжаление, мраморната плоча с надписа вече не съществува (свалена или унищожена от вандали), но изписаните върху нея думи остават да живеят в съзнанието на българското население от Босилеградско. Хората с благодарност си спомнят за строителите на пътя, белогвардейците. Просечения път край Любатска река остава да бъде вечен спомен за братята руси. Благодарим им за великото дело, во веки веков!

Дължината на пътя през Долна Любата е 7 километра. Построени са 8 моста от 1921 до 1926г. Шосето, това велико дело и до днес е с руския си калдъръм - някои в тази държава очевидно смятат, че през изминалите над 85 години не сме заслужили да бъде покрит с асфалтова настилка.

(откъс от книгата „Долна Любата”, авторът)
Александър Младенов

Истината за Ньойския договор

32. и ще познаете истината и истината ще ви направи свободни.

Евангелие от Йоан, глава 8, стих 32

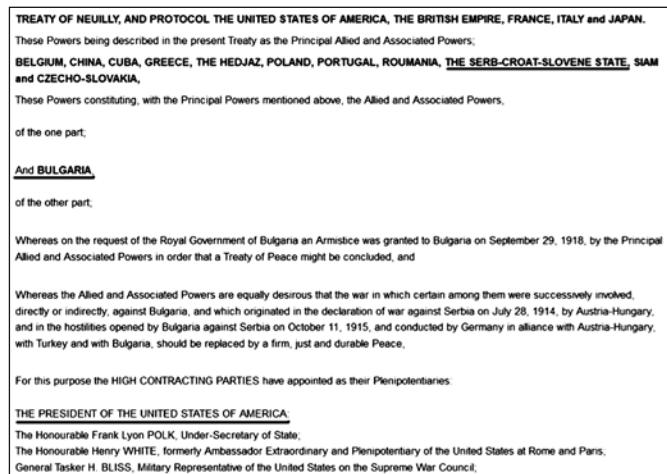
Ангел Пелтеков

На пръв поглед изглежда, че за Първата Световна война и Ньойския договор е казано всичко и едва ли има какво да се добави. В България битуват мнението, че Западните покрайнини са дадени на Сръбско Хърватско Словенското Кралство / СХСК / и в частност за тази „монархия“ се използва като синоним и днешната Република Сърбия.

Но при едно внимателно прочитане на Ньойския договор, особено след разпадането на утопичния проект – южни славяни, читателят достига до Истината.

Въпросът, който трябва да си зададем в началото е – с кого Царство България е подписала Ньойския договор?

Отговор получаваме веднага, като отворим страниците на Договора.

Виждаме част от държавите, с които Царство България подписва Ньойския договор. Подписваме със **Сръбско-Хърватско-Словенската Държава /СХСД/!**

СХСД, не е монархия / Кралство /. Самото име „държава“ / англ. State /, е твърде различно от „Кралство“ / англ. Kingdom /.

Съгласно член 27, към Ньойския договор е прикрепена карта с новите граници на България. От тази карта виждаме, че на запад България граничи със Сръбско-Хърватско-Словенската Държава, т.е. с Югославия /и не граничи със Сръбско Хърватско Словенското Кралство, както се опитват да ни заблудят сръбските историци/. Следователно, според страните – победителки и страните победени във Световната война, Сръбско-Хърватско-Словенската Държава е Пиемонт на Южните Славяни. А Сърбия е само една малка част от Южно-славянство!

Коя е Сръбско-Хърватско-Словенската Държава / по късно наречена и Югославия / – Пиемонтът на Южните Славяни и кога се е образувала? За да отговорим на този въпрос ще проследим някои събития от Първата Световна война.

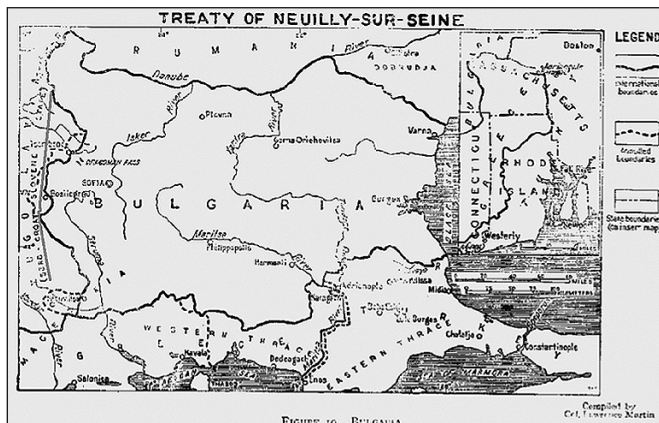

FIGURE 16. BULGARIA

Съгласно Ньойския договор, България граничи на Запад със Сръбско Хърватско Словенската ДЪРЖАВА, по-късно наречена Югославия

1. Декларацията от Корфу, на 20 юли 1917 г.

Как сръбите стигнаха до гръцкия остров Корфу?

Царство България се включва на страната на Тройния съюз. Това предполага и водене на съвместни бойни действия с Австро-Унгария.

В началото на ноември 1915 г. българската армия започва своята прочута Косовска операция. Сърбия решава с остатъка от войската си да се изтегли в Албания. Българските авиатори забелязват голямото струпване на войски и обози по пътя към Албания. Нашата армия светкавично пробива отбраната към Косово, за да обкръжи и унищожи цялата сръбска армия. Но лошото време и умората от едномесечните боеве, способстват около 110 000 сръбски войници и офицери да се спасят чрез бягане в Дурас – Албания, които са превозени с параходи на Антантата до остров Корфу. 190 000 обаче се предават в плен или загиват в боеве при Гниляне, Липлян, Призрен и Прищина за сръбския крал, с цел да се забавят българите. Пленен е кралския обоз, включително личните автомобили и кралската каляска.

На 28 ноември 1915 Вардарска Македония е свободна, а Сърбия завладяна от българските войски и войските на съюзниците. Това е целта на България – освобождение на поробените си македонски братя от сръбско робство.

В положение на пълно отчаяние, сръбските политици се заемат да запазят по всякакъв начин държавата си. Виждат, че не могат да изпълнят Нишката декларация от септември 1914 г., в която приемат като военна цел на Сърбия освобожданието на Хърватия и Словения. Една година след войната, Сърбия е военно опозорена. Малка част от армията ѝ съществува само благодарение на решаващата помощ на параходите от Антантата.

Тогава издигат отново идеята за държавата на южното славянство, но този път на основата на двойната политическа игра. В този тежък за Сърбия момент, сръбските политици виждат южни славяни в границите на Австро – Унгария. Подписването на подобни предварителни намерения за създаване на Южно-славянска държава с представител от противоположния военен блок, вече ще даде възможност на Сърбия да формира държава независимо от крайния победител в Световната война. Т.е. Сърбия е едновременно и с Антантата и с Тройния съюз. Вече може със сигурност да се твърди, че тази двойствена политическа игра направи

Сърбия първата победителка в Първата Световна война. Следователно, Декларацията от Корфу почива на два мита – митът, че хърватите са единомишленици със сърбите и митът, че Словенците желаят да станат монархия под властта на сръбските крале!

Какво е записано в Декларацията от Корфу? Най-важните моменти от Декларацията са следните:

1) **Държавата на Сърбите, Хърватите и Словенците, известни и с името си южни славяни или югославяни, ще бъде свободно, независимо Кралство с единствена територия и единствено гражданство. Тя ще бъде конституционна, демократична и парламентарна монархия на чело с Династията на Караджорджевичите, която с идеите и чувствата си даде доказателства, че е неделима от народа и че издига над всичко народната свобода и воля.**

2) **Тази държава ще се нарича Кралство на Сърби, Хървати и Словенци. Владетелят: Крал на Сърби Хървати и Словенци.**

От първите два члена на Декларацията разбираме, че:

1. Държавата на Сърбите, Хърватите и Словенците ще носи името Югославия;

2. Югославия ще бъде парламентарна монархия начело с династията на Караджорджевичите;

3. „Монархът“ ще се нарича Крал на Сърби, Хървати и Словенци.

Тук е важно да се отбележи, че Крал „не се нарича“, а трябва да бъде коронован от свещеник с висш духовен сан. До подписването на Ньойския договор Сръбската църква няма Патриаршеско достойнство, а и Папата не е короновал никого от династията на Караджорджевич в Крал на Сърби, Хървати и Словенци. Следователно, Кралят на Сърбите, Хърватите и Словенците е Самозванец.

12) **Избирателното право за избиране на народни представители в Народното Представителство, както и избирателното право за общините и другите управителни единици е еднакво и общо и ще се провежда непосредствено и с тайно гласуване по общините.**

От точка 12 на декларацията разбираме, че представителните органи на новата монархия ще се избират с тайно гласуване.

13) **Конституцията която след сключването на мира ще се гласува от Конституционната Скупщина, избрана въз основа на общо и еднакво, непосредствено и тайно право на глас, ще бъде основа на целия държавен живот, източник и опора на всички власти и права и по нея ще се урежда целокупният държавен живот.**

Точка 13 е най-важната. От нея разбираме, че представителните органи на властта, които се явяват основа на целия държавен живот, ще бъдат формирани след сключването на мирен договор. Това предполага, че едва след подписването на мирен договор, новообразуваната държава ще има представителни органи.

„Конституцията ще даде на народа възможност да развива своята особена енергия в самоуправителните единици, отбелязани със своите природни, социални и икономически особености.

Конституцията ще се приеме изцяло в Конституционната скупщина с квалифицирано мнозинство.

И Конституцията и другите закони, които ще гласува Конституционната скупщина, ще влезнат в сила когато Кралят ги санкционира”.

Важен момент е, че според декларацията от Корфу – Конституцията ще се приеме с **квалифицирано мнозинство**.

Отбелязваме, че всички Конституции, които Кралство Сърбия подписва от този момент до момента, когато прес-

тава да съществува / т.е. до 1947 г. /, няма такава Конституция, която да е приета с квалифицирано мнозинство!

И накрая, в съвременните сръбски източници намираме, че Д-р Анте Трумбич – подписалия Декларацията от Корфу е с твърде много правомощия, написани непосредствено след подписа му /вижте снимката в ляво /.

Това е поредната измама, с която Сърбия „редактира“ историята. Всичко, което е добавено след подписа на Анте Трумбич е измама! Подписващият гарантира само това, което е пред подписа му.

Истината е, че Декларацията от Корфу **не е подписана** от представители на **СЛОВЕНЦИТЕ**, а Анте Трумбич подписва в качеството си председател на Югославски комитет – това е емигрантски комитет в Париж, което не ангажира никакви държавни институции. Следователно, Декларацията няма необходимата легитимност от представители на Южните славяни.

За сърбите, Корфската декларация е като онтология на СХСК. Всъщност, Декларацията няма подпис на нито един словенец, нито на представителни органи на Хърватия и Словения. Това я свежда до едно просто удостоверяване на някакви факти за сведение.

Тако уједињени народ Срба, Хрвата и Словенаца састављао би државу, која би бројала око 12 милиона држављана. Она би била гаранција народне независности и свестраног народног културног напретка, јак бедем против германског надирања, неразлучни савезници свих оних културних народа и држава, које су истакле принцип права и слободе народа и принцип међународне правде, и достојан члан нове међународне заједнице.

Дано у Корфу 7/20 јула 1917. године.

Председник Југословенског Одбора.

Др. АНТЕ ТРУМБИЧ с. р.

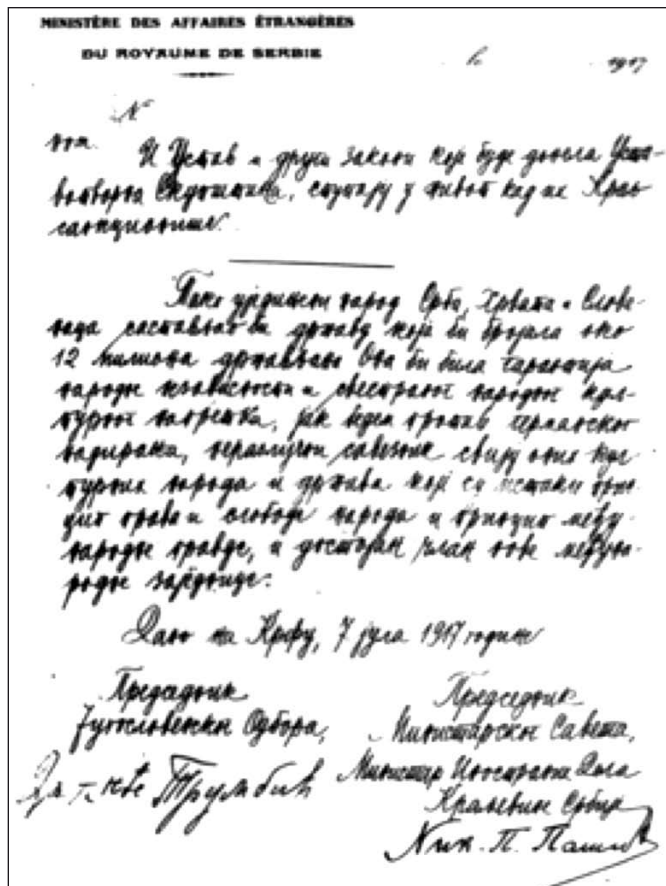
адвокат, посланик и вођа Хрватске Народне Странке на Далматинском Сабору, пређашњи председник општине -града Сплита, пређашњи посланик за варош Задар у аустријском парламенту.

Председник Министарског Савета,

Министар Иностранних Дела
Краљевине Србије.

НИК. П. ПАШИЋ с. р.

Фалшификатът с „правомощията“ на А. Трумбич

Фотокопие от оригинала

2. Държавата на Словенци Хървати и Сърби.

На 29 октомври на 1918 г. в Загреб се образува Националният съвет на словенци, хървати и сърби, за да се създаде независима държава в южнославянските области на Австро-Унгария, наречена Държавата на Словенци, Хървати и Сърби. Тази нова държава юридически все още няма територия, понеже Австро – Унгария още не е сключила мирни договори и територията ѝ в по това време е непокътната. Съществуват обаче органите на управление на Държавата СХС. Националният съвет е оглавяван от словенския политик Антон Корошец. Негови заместници са Светозар Прибичевич и д-р Анте Павелич, зъболекар от Загреб.

Страната фактически се състои от части на бившата Австро-Унгария, чието мнозинството са предимно словенци, хървати и сърби.

По-долу се вижда, че държавата на южните славяни – Югославия е другото име на Държавата СХС.

Прокламация на Държавата на словенци, хървати и сърби /Югославия/ на Конгреса на площад в Люблияна, 29 октомври 1918 г.

3. Декларация от Женева, 9 ноември 1918 г.

Женевската Декларация от 9 ноември е възлова за създаването на Сръбско-Хърватско-Словенската Държава. Подписано е споразумение между представители на сръбското правителство и на Националният съвет в Загреб. Съгласно споразумението /станало известно като Женевска декларация / е образувана нова държава – Държава на сърби, хървати и словенци. На Черна гора е дадена възможност да реши дали да се присъедини към новата Държава. Установено е, че Конституцията на новите държавни институции предписват Общото събрание да се избира с равно, пряко и тайно гласуване.

„Представителите на Правителството на Кралство Сърбия и политическите групи в Скупщината, Представители на Югославския комитет в Лондон, събрани в Женева, градчето на свободата, са щастливи че могат единодушно, тържествено и пред цял свят да констатира своето обединение в Държавата на Сърби, Хървати и Словенци“.

Сръбско Хърватско Словенската Държава /СХСД/ е Държавата, с която Царство България подписва Ньойския договор!

Тази държава е призната от всички Държави - победителки в Първата Световна война /самото Кралство Сърбия абдикира от подписа си на по-късен етап/, а всички победени държави са задължени по договора да я признаят!

Конкретно, Царство България е ЗАДЪЛЖЕНО с член 36 от Ньойския договор да признае Сръбско Хърватско Словенската Държава и да предаде Западните покрайнини точно на СХС Държава.

PART II. POLITICAL CLAUSES.

SECTION I.

SERB-CROAT-SLOVENE STATE. ARTICLE 36.

Bulgaria, in conformity with the action already taken by the Allied and Associated Powers, recognises the Serb-Croat-Slovene State.

ARTICLE 37.

Bulgaria renounces in favour of the Serb-Croat-Slovene State all rights and title over the territories of the Bulgarian Monarchy situated outside the frontiers of Bulgaria as laid down in Article 27, Part II (Frontiers of Bulgaria), and recognised by the present Treaty, or by any Treaties concluded for the purpose of completing the present settlement, as forming part of the Serb-Croat-Slovene State.

Член 36.

България, в съответствие с вече предприетите мерки от страна на съюзническите и сдружените сили, **признава пълната независимост на Сръбско Хърватско Словенската Държава.**

Член 37.

България се отказва в полза на Сръбското Хърватско Словенската Държава от всички права и право на собственост върху териториите на българската монархия, намиращи се извън границите на България, предвидени в член 27, част II (границите на България), и признати от настоящия договор или от всички договори, сключени за целите на приключване на настоящето споразумение, тъй като съставляват част на Сръбско Хърватско Словенска Държава.

В член 37 разбираме, че Западните български покрайнини са дадени на Сръбско Хърватско Словенската Държава.

Женева декларация од 9. nov. 1918.

DEKLARACIJA.

„Zajedničkim naporom savezničkih naroda i Sjedinjenih Država Severne Amerike, snagom naroda Srba, Hrvata i Slovenaca, slomljene su na bojniim poljima i na moru sve nasilne prepreke njegovom ujedinjenju. Predstavnici Vlade Kraljevine Srbije i skupštinskih političkih grupa, predstavnici Narodnog Veća u Zagrebu, predstavnici Jugoslovenskog Odbora u Londonu, skupljeni u Zenevi, varoši slobode, sretni su što mogu jednodušno svečano i pred celim svetom konstatovati svoje ujedinjenje u državu Srba, Hrvata i Slovenaca. Narod Crne Gore, kome je otvoren naš bratski zagrljaj, nesumnjivo će pohitati da pozdravi i pridruži se ovom delu, koje je od uvek bilo njegov najviši ideal.“

Današnjim danom i ovim aktom nova država se pojavljuje i prikazuje kao jedna nedeljiva državna celina i član društva slobodnih naroda. Nema više granica koje su nas razdvajale.

U svima spoljnim manifestacijama prava, snage i volje, tu državnu zajednicu predstavljaće zajedničko ministarstvo Srba, Hrvata i Slovenaca, preko redovnih organa, za to stvoreno kao i ovaj akt u duhu istoga. Sastav te vlade objavljen je. Naknadno će se objaviti dalji delokrug njenog rada, jer su potpunim međusobnim priznanjem svih nacionalnih faktora i organa, konstatovanom jednodušnošću u pogledu njihovih ciljeva i metoda rada, uravnati putovi kojima će se kretati javni, opšti, zajednički poslovi nove države.

Vlada Kraljevine Srbije i Narodno Veće u Zagrebu produžice otpravljati poslove svaki u svom unutrašnjem pravnom i teritorialnom delokrugu na redovan način kakav gde postoji, dok Velika Skupština ujedinjenih Srba, Hrvata i Slovenaca (Konstituanta), izabrana opštim, jednakim, neposrednim i tajnim glasanjem svih građana, ustavom ne propiše definitivno ustrojstvo države. Taj ustav će biti osnova celom državnom životu, izvor i utoka svih vlasti i prava, i po njemu će se, u demokratskom duhu, uredjivati ceo državni život.

Granice državne prema susednim državama povući će se po načelu prava narodnosti i prava samoopredeljenja svakog naroda. U nesalomljivom pouzdanju i veri našeg naroda u svoje pravo, u principima pravde proklamovanim od naših Saveznika, primljenim javnom savešću celog prosvetčenog sveta — leži jamstvo to.

В Женевската декларация четем още:

„На днешния ден и с този акт новата държава се появява...” ”ДСХС е създадена на 9 ноември 1918 г. с Женевската декларация „...и се представя като една неделима държавна цялост и член на обществото на свободните народи. Няма ги вече границите които ни разделяха.”

„Във всички външни манифестации на правото, силата и волята тази държавна общност ще бъде представявана от **общо министерство на сърбите, хърватите и словенците**, чрез редовни органи създадени за това в духът на този акт. **Състава на това правителство е обявен.** Допълнително ще се обявят по-нататъшните компетенции на неговата работа, защото са напълно взаимно признати всички национални фактори и органи, констатирано е единодушие за целите и методите на работа, разчистени пътищата по които ще се движат публичните, общи работи на новата държава.”

Тук разбираме кои са атрибутите на Държавата – Общо министерство на Сърби, Хървати и Словенци, Правителството е с вече обявен състав. Забележете нещо важно – Сръбско Хърватско Словенската Държава има вече обявено Правителство:

„Правителството на Кралство Сърбия и Народното Вече в Загреб ще продължат да вършат делата всеки в своя вътрешен правен и териториален обхват по редовен път какъвто е установен по места докато **Голямата Скупщина на обединените сърби, хървати и словенци**

(Конституанта) избрана с общо, еднакво, непосредствено и тайно гласуване на всички граждани, с конституция ще се разпише дефинитивното устройство на държавата. Тази конституция ще бъде основа на целия държавен живот, извор и опора на властта и правото и по него, в демократичен дух, ще се урежда целия държавен живот.

Великата Скупщина на единните сърби хървати и словенци ще се избира чрез общо, равно, пряко и тайно гласуване от всички граждани.”

Каква демагогия, каква великосръбска измама! Не бих искал да съм на мястото на Хърватите и Словенците. Само след три години, те ще разберат измамните на великосръбските шовинисти.

Предвиденото демократично „Общо, равно, пряко и тайно гласуване за всички граждани” – няма да има. Сърбите подготвят „великосръбска демокрация”. Намеренията им се разбират по-късно, когато е приета Видовденската Конституция.

В нея е отнето правото да избират на повече от половината избиратели, а да бъдат избирани – още повече /с условие кандидатите да са над 30 години и да говорят и пишат на роден език/. Ето как Видовденската Конституция – член 70 и 72, отнема правата на всички жени /жените нямат право на глас – член 70/, на всички бивши поданици на Царство България /с условие да са живели най-малко 10 години в Кралството СХС/, включително и на македонските българи, на всички служители в армията и т.н.

Голямата Скупщина на обединените сърби, хървати и словенци (Конституанта) избрана с общо, еднакво, непосредствено и тайно гласуване на всички граждани, с конституция ще разпише дефинитивното устройство на държавата. Кралят изобщо не е съгласен Голямата скупщина да определи новото устройство на Държавата, т.е. новата държава да стане Република. Тогава „Бугараша” Никола Пашич / както наричат сърбите Пашич, понеже е етнически българин - майка му е от Видин, а баща му от Габрово; Баща му умира и майка му се жени повторно за сърбин, който го осиновява и му дава фамилията си Пашич/ си навлича гнева на Краля. Свален е от поста Министър Председател и в резултат подписва всички Версайски договори /включително и Ньойския договор / в качеството си на „Бивш Министър Председател” .

Устав	21
<p>На сваких 40.000 становника бира се по један посланик. Ако вишак становника у једној изборној јединици буде већи од 25.000, бираће се и за тај остатак један посланик.</p> <p>Народна Скупштина бира се на 4 године. Ближе одредбе о изборима прописале се законом.</p> <p>Чл. 70. — Право бирачко има сваки држављанин по рођењу или прирођењу, ако је навршио 21 годину.</p> <p><u>Официри, активни и у недејству, као и подофицири и војници под заставом, не могу вршити бирачко право, ни бити бирани.</u></p> <p><u>Закон ће решити о женском праву гласа.</u></p> <p>Чл. 71. — Привремено губе бирачко право:</p> <p>1) који су осуђени на робију (тамницу), док се не поврате у права; 2) који су осуђени на губитак грађанске части, за време док траје та казна; 3) који су под стечајством; и 4) који су под старатељством.</p> <p>Чл. 72. — За посланика у Народној Скупштини може бити изабран само онај, који има бирачко право, без обзира је ли уведен у бирачки списак. Од сваког се посланика траже ови услови:</p> <p>1) да је држављанин по рођењу или прирођењу Краљевине Срба, Хрвата и Словенаца. Прирођени држављанин, ако није народности сръско-хрватско-словеначке, мора бити настањен најмање десет година, рачунајући од дана прирођења; 2) да је навршио 30 година; и 3) да говори и пише народним језиком.</p> <p>Народни посланици не могу бити у исто време државни лиферанти или државни предузимачи.</p>	

Видовденската Конституция

HIS MAJESTY THE KING OF THE SERBS, THE CROATS, AND THE SLOVENES:

Mr. Nicolas P. PACHITCH, formerly President of the Council of Ministers.

Mr. Ante TRUMBACUTIC, Minister for Foreign Affairs.

Mr. IVAN ZOLGER, Doctor of Law.

HIS MAJESTY THE KING OF SIAM.

His Highness Prince CHAROON, Envoy Extraordinary and Minister Plenipotentiary of H.M. the King of Siam at Paris.

THE PRESIDENT OF THE CZECHO-SLOVAK REPUBLIC:

Mr. Eduard BENES, Minister for Foreign Affairs.

Mr. Stephen OSUSKY, Envoy Extraordinary and Minister Plenipotentiary of the Czechoslovak Republic at London.

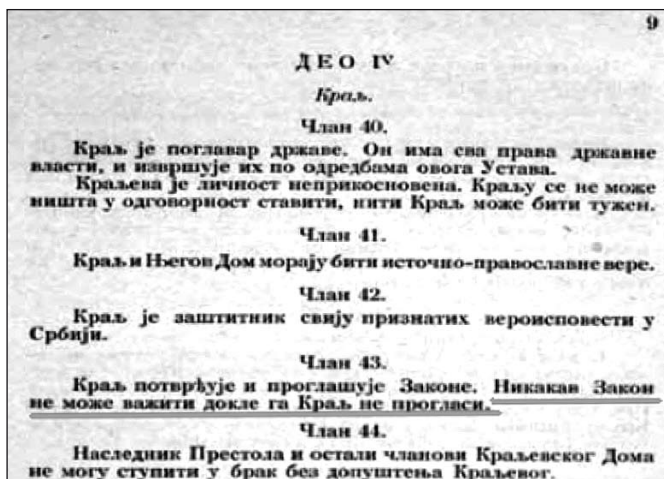
BULGARIA.

Mr. Alexander STAMBOULSKI, President of the Council of Ministers, Minister of War.

WHO, having communicated their full powers, found in good and due form, have AGREED AS FOLLOWS

From the coming into force of the present Treaty the state of war will terminate.

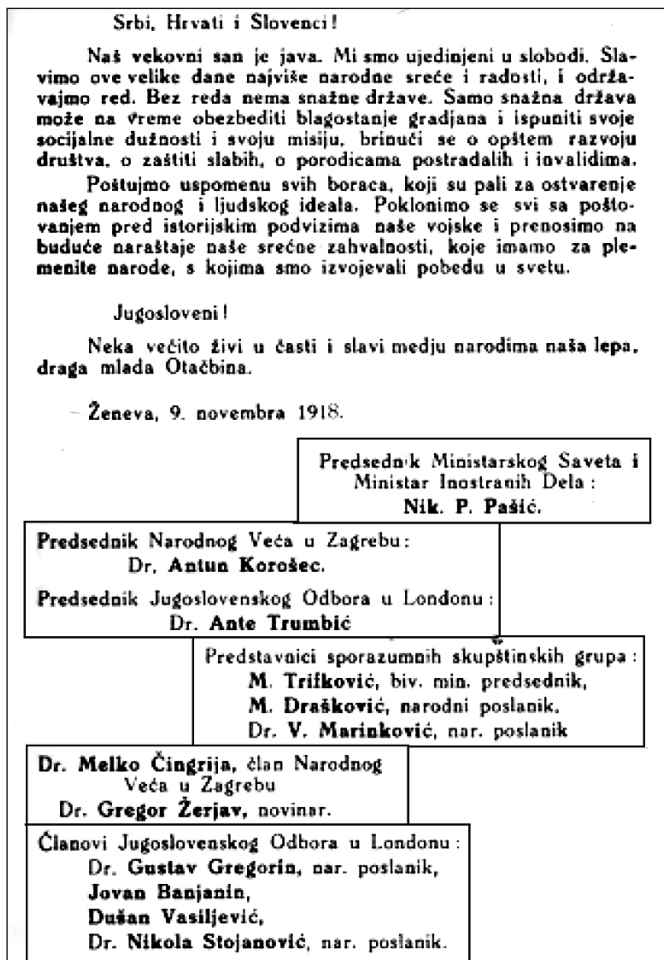
Сръбският крал не приема Женевската декларация, поради страх от едно бъдещо републиканско управление. Женевската декларация не е призната от краля и регента Александър. Кралят се позовава на член 43 от Конституцията от 1903 г. на Кралство Сърбия /никакъв закон не важи, докато не е одобрен от Краля/ и той отхвърля на по-късен етап Женевската декларация.

Конституцията от 1903 г. - член 43

Женевската Декларация е подписана от всички етноси желаещи да образуват Държава на сърби, хървати и словенци.

Четем в края на декларацията:

„Югославяни!

Нека вечно живее с чест и слава между народите нашето хубаво, скъпо, младо Отечество.

Женева, 9 ноември 1918

Председател на Министерския съвет и Министър на външните работи:

Ник. П. Пашич

Председател на Народното Вече в Загреб:
Др. Антон Корошец

Председател на Югославския съвет в Лондон:
Др. Анте Трумбич

Представители на договорните скупщински групи:
М. Трифкович, бивши мин. Председател,
М. Драшкович, народен представител,
Др. В. Маринкович, нар. представител
Др. Мелко Чингрия, член на Народното Вече в Загреб
Др. Грегор Жеряв, журналист.

Членове на Югославския съвет в Лондон:
Др. Густав Грегориан, нар. представител,
Йован Банянин,
Душан Василевич,
Др. Никола Стоянович, нар. представител

Тук виждаме подписите на законни представители на Кралство Сърбия облечени във власт – Министър Председател и Министър на външните работи, народни представители.

В последствие Държавата на Сърби Хървати и Словенци е призната от всички държави победителки /Кралство Сърбия, едностранно абдикира от подписа на Правителството си/ и победени в Първата Световна война включително и Обществото на народите. Това прави Държавата на Сърби Хървати и Словенци напълно легитимна в международно отношение.

Най-важният извод до тук е, че Кралят на Сърбия НЕ ПРИЗНАВА ДЪРЖАВАТА НА СЪРБИ ХЪРВАТИ И СЛОВЕНЦИ!

Държавата на Сърбите Хърватите и Словенците е Първата, Единствената и Истинската Югославия, която е създадена с подписите на всички Южни славяни – Пиемонта на Южните славяни.

В допълнение, във картата на Ньойския договор е потвърдено, че точно Югославия е другото име на Сръбско-Хърватско-Словенската Държава. Това е признато от Великите сили победителки и победени страни в Първата Световна Война, а какво си мислят Сърбите – това е друг въпрос.

4. Обединение или Паралелни държави?

Исклучително интересен въпрос. Сръбските историци, игнорират съществуването на Държавата на Сърби Хървати и Словенци / след като не е призната от сръбския крал .../, не се съобразяват с подписите на собственото си Правителство в Женевската декларация. Поддържат хипотезата, че Националният съвет в Загреб на 25 ноември 1918 г. решава, Австро – Унгарските области да се обединят със Сърбия в нова монархия. На първи декември 1918 г. се твърди, че се появява Кралство на Сърби, Хървати и Словенци.

На 1 декември 1918 г. само с промяна на името на Кралство Сърбия в Сръбско Хърватско Словенско Кралство и Черна гора става член на това кралство. Държавата на Сърбите Хърватите и Словенците не влиза в това обединение и съответно не подписва никакви документи. Става само договорка за бъдещо обединение между Монархията и Републиканската структура. Това по-късно е пояснено в „Договор между Главните съюзни и сдружени сили и Сръбско Хърватско Словенската Държава”, сключен в Сен Жермен ан Ле, на 10 септември 1919 г.

За България е важно, че Държавата Сръбско Хърватско Словенска /ДСХС/ е призната от Държавите

победителки и победи. Всички Версайски договори на мира / включително и Ньойския договор/ са сключени с тази Държава на Сърбите Хърватите и Словенците. В нито един Договор с победените държави дори не е упоменато за съществуване на Кралство на Сърби, Хървати и Словенци.

Следователно, след гражданската война в края на 20 век в остатъчна Югославия, Западните Български покрайнини принадлежат на правопримниците на Държавата на Сърбите Хърватите и Словенците – това са Хърватия и Словения, а не на правопримника на Кралство Сърбия, защото Кралство Сърбия никога не потвърди съществуването на Сръбско Хърватско Словенската Държава.

Историята ни показва и изключително любопитни неща. Интересно е да разберем - дали и след 1 декември 1918 г. е съществувала Държава на Сърби Хървати и Словенци /ДСХС/ въпреки, че сръбските историци не допускат такава хипотеза?

За да сме напълно независими при отговора на този въпрос ще проследим факти, които не зависят от политическата конюнктура нито в днешно време, нито в периода 1918 – 1921 г.

4.1. Пощенски марки и картички от периода 1918 – 1921 г.

Веригар /Verigar/ е първата пощенска марка, издадено в Словения след разпадането на Австро-Унгарската монархия в края на Първата световна война. Печатната серия е проектирана в края на 1918 в Любляна по време на съществуване на ДЪРЖАВАТА Словенци, Хървати и Сърби, и издадена на 3

януари 1919 г. Според Сръбските историци, пощенската марка е издадена след създаването на Кралство на сърби, хървати и словенци.

Дизайнът е създаден от художникът Иван Вавротич, включва съкратеното име на държавата на словенци, хървати и сърби, написани на кирилица и латиница ("Държава СХС" - "Država SHS") и един образ, който представлява човек скъсал веригите на робството и се намира в предната част на изгряващото слънце.

Трябва да отбележим, че цената на пощенската марка е 15 Халера / не е в динари/.

Интересно е, че през 1919 г. се появяват още пощенски марки от Държавата СХС, въпреки, че според сръбските историци такава държава вече не трябва да съществува.

Стойността на пощенските марки е в крони и халери / не в динари/. А името на Държавата е Държава СХС – точно тази държава, с която Царство България сключва Ньойския договор.

Още по-интересно е, че се появяват и пощенски марки дори и през 1921 г. от Държавата СХС, като цената е в крони, а не е в динари. Тук припомняме, че в Австро-Унгария в 1892 г. е въведена паричната единица 1 крона = 100 халера. След разпада на Австро-Унгария кроната и халера се наследява от Австрия /до 1924 г./ и Чехословакия /от 1921 до 1939; от 1945 до 1992 г./.

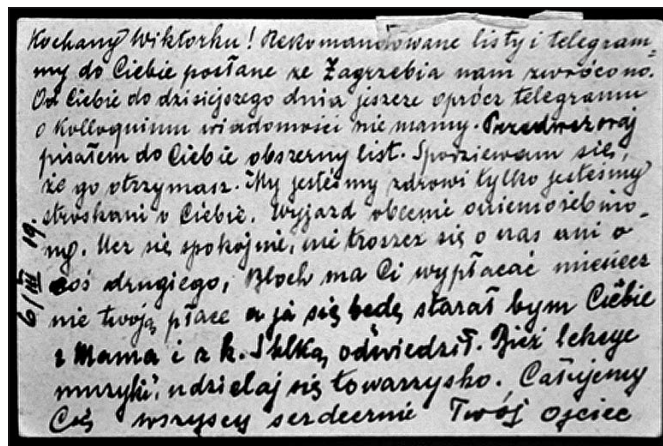

Пощенски марки на Държава СХС с номинал от 5 крони и печат от април 1921 год. /само два месеца преди приемането на Видовденската Конституция/

Държавата СХС е издала множество пощенски марки. Босна и Херцеговина поставят надписи на съществуващи пощенски марки с името на новата Държава СХС / на латиница и Кирилица/ и с парична единица /халер – крона/

Това е пощенски плик с писмо и печат на гр. Бихач от 1919 г. и надпис "Država SHS, Bosna i Hercegovina"

Писмото е с дата от 6 март 1919 г. и се предлага за продажба в Ebay

А най-интересното е, че паралелно / в 1921 г. след подписването на Ньойския Договор / съществуват и пощенски марки на Кралство Сърби Хървати Словенци, които пък са със стойност в динари. Ето крал Петър на пощенска марка с надпис Кралство на Сърби Хървати Словенци от 1921 г.

4.2. Разделението съществува дори и след Видовденската Конституция

До 1922 г. Кралство СХС продължава да бъде разделено според предвоенното разделение на Австро-Унгария и бившите самостоятелни балкански държави Сърбия и Черна гора. Това се дължи преди всичко на несъгласието на Сърбия да признае краха на новата Конституция, приета с Обикновено мнозинство, а не с квалифицирано мнозинство, както е според Договорката в Корфу, с налагане на силови методи в политиката. Дори са съществували различни валути в двете държави.

Няма никакво съмнение, че съществуват паралелно две държави. ЦАРСТВО България подписва Ньойския договор с Държавата на Сърби Хървати Словенци /ДСХС/. КРАЛСТВОТО на Сърби Хървати и Словенци **НЕ Е ЮРИДИЧЕСКИЯ СУБЕКТ, ПОДПИСВАЩ ДОГОВОРА В НЪОЙ!**

5. Кога се появява Държавата СХС в международни взаимоотношения?

5.1 На тези въпрос получаваме отговор от Версайския договор.

На 28 юни 1919 г. в огледалната зала на Версайския дворец е подписан мирният договор с Германия, известен като Версайски мирен договор.

Германия се отказва от колониите си и се задължава да уважава суверенитета на Австрия. В текста на договора срещаме Сърбско-Хърватско-Словенската **ДЪРЖАВА**, като една от подписващите договора.

Friedensvertrag von Versailles	
vom 28. Juni 1919	
Die Vereinigten Staaten von Amerika, das Britische Reich, Frankreich, Italien und Japan, die in dem gegenseitigen Verträge als die alliierten und assoziierten Hauptmächte bezeichnet sind,	
Belgien, Bolivien, Brasilien, China, Cuba, Ecuador, Griechenland, Guatemala, Haiti, Hedschas, Honduras, Liberia, Nicaragua, Panama, Peru, Polen, Portugal, Rumänien, <u>der serbisch-kroatisch-slovenische Staat</u> , Siam, die Tschecho-Slowakeit und Uruguay,	
die hier mit den obenbezeichneten Hauptmächten die alliierten und assoziierten Mächte bilden,	
einerseits	
und <u>Deutschland</u>	
andererseits,	

Следователно, независимо какво казват днешните сръбски източници, Държавата СХС съществува юридически на международната сцена на 28 юни 1919 г. И това е признато не само от победителките в Първата Световна война, но и от победените страни.

Победителките и победените страни в Първата Световна война **НЕ СА СКЛЮЧИЛИ ДОГОВОРИ С МОНАРХИЯТА - КРАЛСТВО НА СЪРБИ ХЪРВАТИ И СЛОВЕНЦИ**, а със Сърбско Хърватско и Словенската Държава.

5.2. А сега да отворим Сен Жерменския договор сключен между Австрия и победителите в Първата световна война.

Договорът е втория по ред от Версайската система от договори. Изработен е от Парижката мирна конференция и е подписан на 10 септември 1919 г. в парижкото предградие Сен Жермен ан Ле.

TREATY OF PEACE BETWEEN THE ALLIED AND ASSOCIATED POWERS AND AUSTRIA	
THE UNITED STATES OF AMERICA, THE BRITISH EMPIRE, FRANCE, ITALY AND JAPAN, these Powers being described in the present Treaty as the Principal Allied and Associated Powers;	
BELGIUM, CHINA, CUBA, GREECE, NICARAGUA, PANAMA, POLAND, PORTUGAL, ROUMANIA, <u>THE SERB-CROAT-SLOVENE STATE</u> , SIAM and CZECHO-SLOVAKIA, these Powers constituting, with the Principal Powers mentioned above, the Allied and Associated Powers, of the one part;	
And <u>AUSTRIA</u> , of the other part;	

В самият договор четем следното за територията и начина на създаване на ДЪРЖАВАТА СХС:

SECTION II	
SERB-CROAT-SLOVENE STATE	
Article 46	
Austria, in conformity with the action already taken by the Allied and Associated Powers, recognises the complete independence of the Serb-Croat-Slovene State.	
Article 47	
Austria renounces, so far as she is concerned, in favour of the Serb-Croat-Slovene State all rights and title over the territories of the former Austro-Hungarian Monarchy situated outside the frontiers of Austria as laid down in Article 27, Part II (Frontiers of Austria) and recognised by the present Treaty, or by any treaties concluded for the purpose of completing the present settlement, as forming part of the Serb-Croat-Slovene State.	
Article 48	
A Commission consisting of seven members, five nominated by the Principal Allied and Associated Powers, one by the Serb-Croat-Slovene State, and one by Austria, shall be constituted within fifteen days from the coming into force of the present Treaty, to trace on the spot the frontier line described in Article 27.4, Part II (Frontiers of Austria).	
The decisions of the Commission will be taken by a majority and shall be binding on the parties concerned.	
Article 49	
The inhabitants of the Klagenfurt area will be called upon, to the extent stated below, to indicate by a vote the State to which they wish the territory to belong.	
The boundaries of the Klagenfurt area are as follows:	
From point 871, about 10 kilometres to the east-north-east of Villach, southwards to a point on the Drave about 2 kilometres above St Martin, a line running approximately from north to south to be fixed on the ground;	

СРЪБСКО-ХЪРВАТСКО-СЛОВЕНСКАТА ДЪРЖАВА

Член 46

Австрия, в съответствие с вече предприетите мерки от страна на съюзническите и сдружените сили, признава пълната независимост на Сърбско-хърватско-словенската Държава.

Член 47

Австрия се отказва, доколкото тя е засегната, в полза на Сърбско-Хърватско-Словенската Държава от всички права и право на собственост върху териториите на бившата Австро-Унгарска монархия, намиращи се извън границите на Австрия, както е предвидено в член 27, част II (границите на Австрия) и признати от настоящия договор, или от всички договори, сключени за целите на приключване на настоящото споразумение, тъй като съставляват част от Сърбско-Хърватско-Словенската Държава.

От тук разбираме, че част от територия, която придобива Сърбско-Хърватско Словенската Държава става по силата на договора от Сен Жермен от 10 септември 1919 г.

1.3. Договорът от Трианон

С Мирния договор от Трианон се налагат условия на победената в Първата световна война Унгария. Договорът е наречен така на името на двореца Трианон във Версай, където формално, на 4 юни 1920 г. се слага край на войната. Подписват го 16-те държави победителки, от една страна, и Унгария, от друга.

Treaty of Trianon, and Protocol	
THE UNITED STATES OF AMERICA, THE BRITISH EMPIRE, FRANCE, ITALY AND JAPAN, These Powers being described in the present Treaty as the Principal Allied and Associated Powers, BELGIUM, CHINA, CUBA, GREECE, NICARAGUA, PANAMA, POLAND, PORTUGAL, ROUMANIA, <u>THE SERB-CROAT-SLOVENE STATE</u> , SIAM, and CZECHO-SLOVAKIA,	
These Powers constituting with the Principal Powers mentioned above the Allied and Associated Powers,	
of the one part:	
<u>AND HUNGARY,</u>	
of the other part:	

Членове 46, 47 от Сен Жерменския договор са аналогични на членове 41, 42 от Трианонския договор. Само името на Австрия е заменено с името Унгария.

СРЪБСКО-ХЪРВАТСКО-СЛОВЕНСКАТА ДЪРЖАВА

Член 41

Унгария, в съответствие с вече предприетите мерки от страна на съюзническите и сдружените сили, признава пълната независимост на Сърбско-хърватско-словенската Държава.

Член 42

Унгария се отказва, доколкото тя е засегната, в полза на Сърбско-Хърватско-Словенската Държава от всички права и право на собственост върху териториите на бивша-

та Австро-Унгарската монархия, намиращи се извън границите на Унгария, както е предвидено в член 27, част II (границите на Унгария) и признати от настоящия договор, или от всички договори, сключени за целите на приключване на настоящото споразумение, тъй като съставляват част от Сръбско-Хърватско-Словенското Държава.

Следователно, не само България, но и Унгария и Австрия могат да претендират за територията си, останала в Сърбия. Държавите – победителки изобщо не сключват договори с Кралството на Сърби Хървати и Словенци!

Всички версайски договори са сключени със Сръбско Хърватско Словенската Държава. Ако в периода 1918 до 1921 г НЕ Е СЪЩЕСТВУВАЛА СРЪБСКО ХЪРВАТ-СКО СЛОВЕНСКА ДЪРЖАВА /както твърдят сръбските историци/, ТО Е ТВЪРДЕ ИНТЕРЕСНО ДА РАЗБЕРЕМ С КОГО Е СКЛЮЧИЛО ЦАРСТВО БЪЛГАРИЯ НЪОЙ-СКИЯ ДОГОВОР.

А Западните Български Покрайнини следва да са предадени на несъществуваща държава. НЕ Е ЛИ ВЕЧЕ ВРЕМЕ ДА УТОЧНИМ ТОЗИ ВЪПРОС НА МЕЖДУНАРОДЕН АРБИТРАЖ?

6. Допълнителни проекти от Версайските договори.

6.1. Плебисцитът в Каринтия.

След падането на Австро-Унгарската империя, новосъздадената Държава на Сърби, Хървати и Словенци поиска плебисцит на територията си с цел да се обединят всички славяни в една държава. На Парижката мирна конференция бе решено, че хората, живеещи в Каринтия, следва да вземат решение за бъдещето си на референдум. Така че, Каринтия

е разделена на две части: южната част, която е обявена за зона А, с преобладаващо славянско население и северната част на зона Б, в която славяните са малцинство.

На 10 октомври 1920 референдум се провежда в зона А. **Австрийски пропаганден плакат за плебисцита в Каринтия.**

Плакатът е срещу гласуването за обединение с Държавата СХС

Резултатът на плебисцита проведен на 10 октомври 1920 г., е 22,025 гласа / 59,1% от общия брой гласове / в полза на присъединяване към Австрия и 15 279 / и 40,9% в полза на анексирането от Държавата на сърби, хървати и словенци.

Така австрийските славяни вземат единствено правилното решение – отказ от обединение със сърбите.

Благодарение на този резултат, референдумът в Зона Б не е извършен.

И Австрия и Държавата СХС отпечатват пощенски марки, посветени на референдума от 10 октомври 1920 г.. Австрия подпечатва окончателните си пощенски марки / с печат Kärnten Abstimmung - Каринтия Референдум /, докато Държавата СХС подпечатва пощенски марки, използвани при услуга за доставка на вестници.

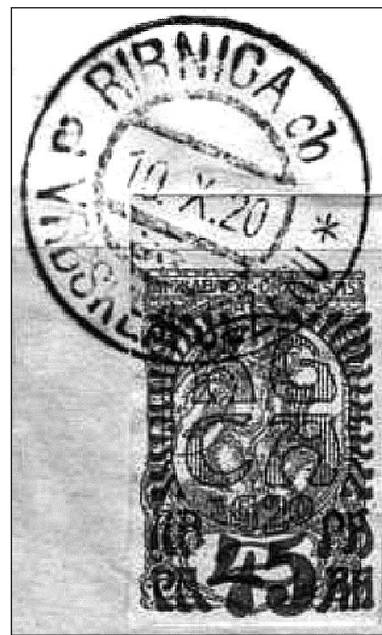

И ето какво отпечатва Държавата СХС / тази, с която сме сключили преди година Ньойския договор /, а не Кралство СХС. Люблянската дирекция на пощата пуска серия плебисцитни марки с абривиатура „KGCA“ / Koroško Glasovalna Sona A — Каринтийска зона гласуване А/. Забележете, че печатът е с дата 10. X. 1920 год. Напечатано е на Кирилица и на латиница „Држава СХС“, а годината на отпечатване е 1920 – много ясно е изписана!

Следователно, след 27 ноември 1919 г. Съществува Държава СХС и тази държава е различна от Сръбско Хърватско Словенското Кралство и от Кралство Сърбия!

6.2. Договорът от Рапало 1920 г.

Договорът е подписан на 12 ноември 1920 г. в Рапало, до Генуа, Италия. Проблемът с Далмация възниква в края на Първата световна война, когато Австро-Унгарската империя е капитулирала, а Италия изявява претенции към териториите ѝ, договорени в Пакта от Лондон – 1915 г. Според този таен пакт, подписан в Лондон на 26 април 1915 г. от Кралство Италия и Антантата, в случай на победа в края на Първата световна война, Италия е трябвало да получи няколко териториални придобивки, включително Северна Далмация и особено Задар, Шибеник и островите на Дал-

мация /с изключение на Кърк и Раб/. На Парижката мирна конференция, италианците са настоявали, че ще преговарят само с военновременните си съюзници Сърбия и Черна гора, а **не с победените врагове**, включени в делегацията на новата Държава на Сърби, Хървати и Словенци.

Карта по Тайния договор от Лондон 1915 г.

В частност, италианската делегация е разгневена от факта, че трима от членовете на делегацията на Държавата СХС са депутати от бившата Австро-Унгария. Това са двамата хървати Анте Трумбич, Йосип Смодлака и словенеца Отокар Рибарц, а словенеца Иван Золгер е бивш министър във военновременния австрийски кабинет.

Тези територии имат етнически смесено население, словенците и хърватите, съставляващи над половината от населението на региона. Следователно, Пактът е обезсилен с Версайския договор под натиска на президента Удроу се осуетяват италиански вземания от Северна Далмация. Целта на Договора от Рапало е да се намери компромис, след празнотата, създадена от не прилагането на пакта от Лондон 1915 г..

TREATY BETWEEN THE KINGDOM OF ITALY AND THE KINGDOM OF THE SERBS, CROATS AND SLOVENES SIGNED AT RAPALLO, NOVEMBER 12, 1920

The KINGDOM OF ITALY and the KINGDOM OF THE SERBS, CROATS AND SLOVENES, being desirous of establishing mutual relations of sincere friendship and cordiality for the common good of both peoples;

The KINGDOM OF ITALY, recognising that the formation of the neighbouring State constitutes the achievement of one of the most noble objects for which Italy fought:

HIS MAJESTY THE KING OF ITALY has appointed as his Plenipotentiaries:
Cavaliere Giovanni GIOLITTI, President of the Council of Ministers and Minister of the Interior;
Count Carlo SFORZA, Minister for Foreign Affairs; and
Professor Ivanoe BONOMI, Minister for War; and

HIS MAJESTY THE KING OF THE SERBS, CROATS AND SLOVENES has appointed as his Plenipotentiaries:
M. Milenko R. VESNITCH, President of the Council of Ministers;
Dr. Ante TRUMBIC, Minister for Foreign Affairs; and
M. Costa STOJANOVITCH, Minister of Finance;

Исканията на Италия, че не признава Държавата СХС са взети под внимание. Както виждаме от титулната страница на Договора от Рапало - на 12 ноември 1920 г. само месец след Плебисцита в Каринтия /без в този интервал от

време да се случи някакво обединение между Държавата СХС и Кралството СХС /, се подписва Договора с Кралство Италия и второто паралелно съществуващо обединение - Кралство СХС.

Тук разбираме, че в рамките на един месец подписват две различни страни. Първата е светската Държава на СХС, която подписва с Австрия и Монархията - Кралство на Сърби, Хървати и Словенци, която подписва с Кралство Италия.

7. „Съединението”.

Според сръбската история, народите на Южните славяни се съединяват в една държава - Кралство на Сърби, Хървати и Словенци на 1 декември 1918 г. представители на Националния съвет на Държавата СХС / Държавата на Сърби Хървати и Словенци/ - 28 души, решават да се обединят със Кралство Сърбия в Държава на Сърби Хървати и Словенци.

Това, което се случва на 1 декември 1918 г е, че се създава Сръбско Хърватско Словенско Кралство от Сърбия и Черна гора която се включва в това кралство.

На 1 декември 1918 г. НЕ Е ПОДПИСАН НИКАКЪВ ДОКУМЕНТ за създаване на Кралство на Сърби Хървати и Словенци на обща държава между Сърбия и Държавата СХС. Единствено на 01.12. 1918 г. се осъществява договаряне, според изискванията на Великите сили за обединение на двете държави.

Важно е да се каже, че сръбския регент и престолонаследник в този ден /според сръбските историци/ обявява „обединение” между Словенско-Хърватско-Сръбската Държава /СлХСД/, а не със Сръбско Хърватско Словенската държава, създадена на 9 ноември 1918 г., тази, с която България е сключила Ньойския договор и Сръбско Хърватско Словенското Кралство /СХСК/. Забележете, че в музея на град Белград е използвана абривиатурата Държава СХС /без да е посочено дали е СрХСД –непризнатата от Краля – или СлХСД/.

Всичко това е измама, защото регента и краля не признават Сръбско-Хърватско-Словенската Държава /СрХСД/. Повече от ясно е, че СрХСК се обединява със Словенско Хърватско Сръбската Държава, която престава да съществува с акта от Женевската Конференция, подписан от Председател на Министерския съвет и Министър на външните работи Ник. П. Пашич.

Ето какво четем в превод от сръбски език /според сръбските историци/ :

„Участниците в това важно събитие бяха регента

Александър Караджорджевич със своята свита, от една страна, и Националният съвет на Държавата СХС, от друга. Делегация на Националният съвет / Националното Вече / от 28 члена, в съгласие с представителите на сръбското правителство прие декларация за начина, по който ще се извърши Обединението. Тук е важно да се отбележи, че в аббревиатурата СХС, НЕ Е ПОСОЧЕНО ДАЛИ Е СРХС-Държава /непризнатата държава от кралство Сърбия/ или СЛХСДържава.

Разбираме, че двата субекта участващи в „обединението“ според сръбските историци са Народното Вече с 28 члена и Караджорджевич със свитата си.

Ако видим същата тази снимка от същия музей, но в преводът ѝ на английски език, ще разберем диаметрално противоположни неща. Дори не е необходимо човек да знае английски, за да разбере, че на 1 декември 1918 г се случват едновременно събития, които са противоположни и лъжливи.

BELGRADE CITY MUSEUM
70 centuries' history of the City

Home > Collections > Belgrade history 1918-1941 > ACT OF UNIFICATION INTO THE STATE OF SERBS, CROATS AND SLOVENES

ACT OF UNIFICATION INTO THE STATE OF SERBS, CROATS AND SLOVENES
1 December 1918
Photograph
17.5 x 11.5 cm
D/1 650

The ceremony of the signing of the act on unification of all Yugoslav nations into one joint state, the Kingdom of Serbs, Croats and Slovenes, took place in the Kramanović family house, in Kralja Milana Street immediately after the end of the war; the house was used as Regent Alexander Karađorđević's temporary private residence. The act of unification was preceded by a historical process having roots in the past and in the aspiration of ethnically kindred peoples towards liberation and the creation of their joint state. In this process Serbia was without doubt the most important factor of unification. The actors of this important event were Regent Alexander Karađorđević with his entourage, on the one hand, and the National Council of the Kingdom of Serbs, Croats and Slovenes (SRSS), on the other. A delegation of the National Council comprised of 28 members, in agreement with the representatives of the Serbian Government, defined the manner of the proclamation of unification by way of the so-called address of the National Council and the Regent's proclamation of unification in response to the address.

В заглавието от снимката четем:

ACT OF UNIFICATION INTO THE STATE OF SERBS, CROATS AND SLOVENES = Акт на **съединение в Държава на Сърби Хървати и Словенци**.

Тук се разбира, че ДСРХС е призната от Сръбското Кралство и Кралството се съединява, като част от тази държава.

Но в първото изречение, точно обратното - act on unification of all Yugoslav nations into one joint state, the Kingdom of Serbs, Croats and Slovenes, = церемонията по подписването на акта на обединението на всички югославски народи **в една обща държава, Кралство на сърби, хървати и словенци**.

Тук едва ли може да получим разумен отговор, дали се е образувало република или монархия след „Обединението“. Но каквото и да се е образувало, то няма обяснение как след „Обединението“, Версайските договори се сключват с Държава СРХС, а договорът от Рапало се сключва със СХС Кралство???

Но изненадите са още:

Докато на първата снимка – „Участниците в това важно събитие бяха регента Александър Караджорджевич със своята свита, от една страна, и **Националният съвет Националното Вече Държавата СХС, от друга.**“

То на втората снимка пише друго – „Актьорите на това важно събитие са Регента Александър Караджорджевич с неговото обкръжение, от една страна, и **Националният съвет / Националното Вече/ на Кралство на сърби, хър-**

вати и словенци (СХС), от друга.“

Тук действително става дума за висше „актьоро-историческо изкуство“.

На сръбски **Националното Вече е към Държавата СХС**, а на английски език – **Националното Вече е към Кралство СХС**.

Това е измамата, на която почива сърбошовинизма. Виждаме как сърбите лъжат, за да си запазят земите взети с измами и мошеничества през Първата Световна война.

Т.е. Сърбия има една История за вътрешно-сръбско ползване и друга История за пред несръбските народи.

Това е понято, защото Сърбия ще трябва да върне всички земи дадени ѝ с Ньойския /респ. Парижкия договор/ след гражданската война от 1990 г., на Република Хърватска и Република Словения.

С кого са решили да се обединят /или обединили/ сърбите – дали със СРХС Държава или със СЛХСДържава, за България сега е без значение, защото Царство България НЕ Е СКЛЮЧВАЛА ДОГОВОР с Кралство на Сърби Хървати и Словенци, нито със Кралство Сърбия, нито със Словенско Хърватско Сръбската Държава. Царство България сключва Ньойския договор с Държавата СХС, другото име на която е Югославия и това е записано в Ньойския договор. **Следователно, Западните Български покрайнини от остатъчна Югославия принадлежат на наследниците на Държавата СХС – Република Хърватска и Република Словения.**

Хърватите дори дадоха жертви в т.нар. „Кървав четвъртък“ на 5 декември 1918 г., в резултат на несъгласието си с „обединението“ със СХС Кралство.

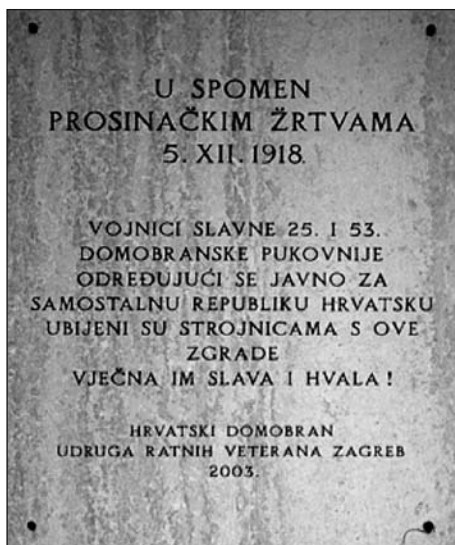
В Загреб на 2 Декември 1918. вечерта идва новината, че в Белград е създадено СХСК. Много малък брой поддръжници на етническият сърбин Светлозар Прибичевич, се опитват да организират честване, но не успяват. Опитите за честване продължават и на 5 декември. Хърватите са свободолюбив народ и отказват да участват в този цирк. Гражданите на Загреб разбират, че в новата държава ще са хора „втора ръка“ и граждани започва да приичдат на площад Бан Йелачич и да аплодират Република Хърватия.

Хърватски протест на Кървавия четвъртък

След обяд на същия ден, новият шеф на полицията в Загреб, Грда Анджелинович, разпорежда да се открие картен огън от три тежки 8-мм картечници, без жалост, без милост и без предупреждение срещу хърватите. Площадът Йелачич е обявен в хърватска кръв.

Това е „посланието“, с което велокосръбските шовинисти определиха мястото на хърватите в новата държава. Убити са - Славко Шкуканец, Сент Мартони, Мирослав

Паметна плоча на жертвите от площад Йелачич 5. XII. 1918 г.

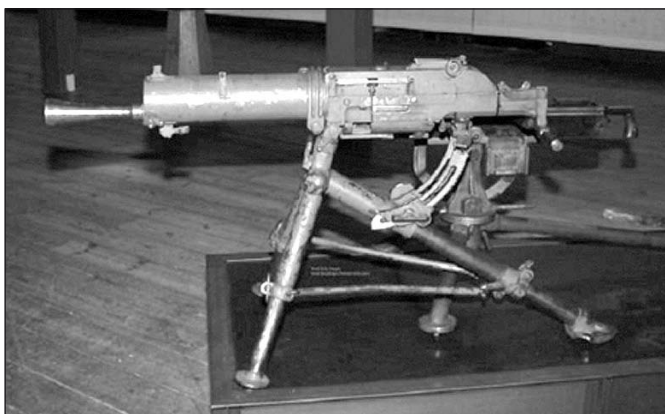
армия.

Въвежда се военно положение, забраняват се публични събирания, Сръбската армия окупира Хърватска и пр.

Сръбските окупатори на площад Бан Йелачич

Хърватите са първите жертви на югославски национализъм, т.е. на “борбата срещу хърватския национализъм” ...

8-мм армейска картечница, с която се е стреляло срещу протестиращите хървати

„Моите задължения бяха да започна и сега съм горд с кървавите си ръце” – това са встъпителните думи на убиеца Грда Будислав Анджелинович пред Белградската

Скупщина от 26 април 1921 г.

На парламентарните избори партията на Радич получава 50 места в парламента. Преди първото заседание на масов митинг в Загреб са присъствали 100 000 участници, а ръководството на партията и Степан Радич приемат решение за неучастие в парламентарните дискусии, докато не се регулират разногласията със Сърбия по въпросите на големите правомощия на краля и по отношение на правителството в Белград. След още един арест и освобождаване, Степан Радич е убит в парламента от сръбския „парламентарист” Рачич. След извършване на престъплението, убиецът заявява: “Аз се изпълних своя дълг... Да живее Велика Сърбия!”

Само тези думи са достатъчни да се заключи, че скрити зад маската на южното славянство, сърбите желаят да подчинят славяните на Великосръбските си интереси.

На 8 март 1919 г. Централният комитет на Хърватската народна селска партия издава резолюция, в която четем:

„Хърватските граждани не признават т.нар. Кралство на Сърби, Хървати и словенци под властта на династията на Караджорджевичите, тъй като кралството не е провъзгласено от Хърватския Събор и е основано без съгласието на хърватския народ.”

Пълният текст на изявлението е преведен на френски език и е разпространено в чуждестранната преса. Тази резолюция е причина сърбите да вкарат великия Степан Радич и сподвижниците му в затвора до февруари 1920 г.

Следи от атентата на П. Рачич срещу Хърватската селска партия

8. Смях от Сръбската история.

Изключително интересни факти четем от „Нова история српског народа” обхващаща събитията до края на 20 век, от сръбския историк Душан Т. Батакович. От писанията на г-н Батакович разбираме, че Русия не е поддържала Сръбската Влада и в резултат на това Сърбия е приела предложения от хърватите начин на съединение в Република. Тук припомням на историка, че в Русия от 1917 г. е в ход т. нар. Велика Октомврийска Социалистическа Революция и практически Русия е в Гражданска война до 1922 г. А точно през 1918 г. държава Русия вече не съществува, а е образувана Руска Съветска Федеративна Социалистическа Република. Срамно е за един историк да ни заблуждава чрез толкова плоски лъжи. Как да помогне на Сръбската влада една държава, която вече не съществува?

Сега искам внимателно да следите мисълта на Батакович, за да разберете как Сърбошовинистите ни тласкат

към най-голямата измама в най-новата история на Сърбия. Четем:

„През октомври 1918 г. в Загреб е провъзгласена Държава на Словенци Хървати и Сърби /СЛХСД/ на јужнославянските територии на Австро-Унгарија.”

Великите сили не одобриле молбата на Народното Вече да се признаат како Правителство на СЛХСД, докато към тях не се присъедини сръбското правителство како легитимен партньор за преговори.”

От следващото изречение започва Голямата ИСТОРИЧЕСКА ИЗМАМА:

„В началото на ноември 1918 г. в Женева, представителите на сръбското правителство, југославскиот съвет и Народното Вече подписаха декларација, **КОЈТО УТВЪРДИ ДОГОВОРАТ ОТ КОРФУ**, да се регулира Државната организација с Учредително събрание. Предвидено е да има две држави /внимание!!!/ (**СЪРБИЈА И ДРЖАВАТА НА СЛОВЕНЦИ ХЪРВАТИ И СЪРБИ**), които доброволно се обврзват како равноправни членове.”

Измамата 1. Женевската декларација е подписана от многу повеќе представители - Председател на Министерскиот съвет и Министер на външните работи на Кралство Сърбия, Председател на Народното вече в Загреб, Председател на Југославскиот съвет в Лондон, Представители на договорните скупщински групи, Членове на Југославскиот съвет в Лондон.

Измама 2. Декларацијата „Утврди Договора от Корфу”.

Нищо подобно. В Корфу учествува само един хърватин и сръбската Скупщина. А в Женева – всички заинтересовани страни. В Корфу има договорка за создавање на монархија – СХСК. А в Женева, Е ОБЈАВЕНО СЪЗДАВАЊЕТО НА Републиканска структура, С КОНКРЕТНО ПРАВИТЕЛСТВО И ВЕЛИКА СКУПЩИНА. В Женевската декларација израз „Сръбско Хърватско Словенско Кралство” не съществува.

Измама 3. „Предвидено е да има две држави (Сърбия и СЛОВЕНСКО ХЪРВАТСКО СРЪБСКАТА ДРЖАВА).” Тоа е великата измама!

В Женевската декларација, држава с име каквото споменава г-н Батакович – Словенско Хърватско Сръбска Држава – НЕ СЪЩЕСТВУВА. Великосръбската измама се состои в тврдењето, че „СЛОВЕНСКО ХЪРВАТСКО СРЪБСКАТА ДРЖАВА /СЛХСД/ И „СРЪБСКО ХЪРВАТСКО СЛОВЕНСКАТА ДРЖАВА

/СрХСД/ СА ИМЕНА НА ЕДНА И СЪЩА ДРЖАВНА СТРУКТУРА.

Нищо подобно! СЛХСД с создадена на 29 ноември 1918 г., с подписите само на Хърватия и Словенија и **ОБЕДИНЯВА САМО НАРОДИТЕ ОТ ДРЖАВАТА ХЪРВАТИ И ДРЖАВАТА СЛОВЕНИЈА. СЛХСД НЕ Е ПРИЗНАТА ОТ НИКОЈА ДРЖАВА И Е ПРОСЪЩЕСТВУВАЛА ПОМАЛКО ОТ ДВА МЕСЕЦА.**

СрХСД е создадена с Женевската Декларација от 9 ноември 1918 г. с подписите на Кралство Сърбия, СЛХСД, Југославскиот Комитет в Лондон и **ОБЕДИНЯВА НАРОДИТЕ ОТ Хърватия и Словенија, како е поканена и Черна Гора.**

Другото име на СрХСД е Југославија. СрХСД е Пиемонт на Јужните славјани.

СрХСД е призната от всички држави победителки и победени в Първата Световна Война /с изключение на Сръбското Кралство/. С ТАЗИ ДРЖАВА /СрХСД/ – СА ПОДПИСАНИ ВСИЧКИ ВЕРСАЙСКИ ДОГОВОРИ, ВКЛУЧИТЕЛНО И Ньойскиот договор.

Женевска декларација

Српска влада је, без подршке Русије, била под притиском савезника и унутрашних несугласица да прихвати хрватски и словеначки образац уједињења. У октобру 1918. у Загребу прогласена је Држава Словенаца Хрвата и Срба на југословенским просторима Аустро-Угарске. Велике силе одговориле су одречно на молбу Народного вијећа да буде признато како влада Државе СХС, док их је српска влада прихватила како легитимне партнере у преговорима. Почетком новембра 1918. у Женеви, представници српске владе, Југословенског одбора и Народного вијећа усвојили су декларацију којом је био потврђен договор с Крфа да се државно устројство има уредити у Уставотворној скупштини. До њеног сазивања било је предвиђено постојање две државе (Србије и државе Словенаца Хрвата и Срба) које се доброволно удружују у заједницу као њене равноправне чланице. Црној Гори је остављено да сама одлучи хоће ли се придружити новој држави.

Женевски документ је успоставно дуалистичко решење уједињења и посредно нагестиво федерално уређење будуће државе. Решење из Женевске декларације било је презето из аустро-угарске нагодбе из 1867. Под утицајем хрватских захтева, али и интегралног југословенства српске опозиције, Пашић је био приморан да попусти. Споразум, меѓутим, није прихваћен ни у Загребу, где му се успротивно Светозар Прибићевић, вој Срба из Аустро-Угарске, ни на Крфу где су га одбацили и регент Александар и чланови српске владе.

Пашић је с великим олакшањем прихватио одбацивање Женевске декларације. Он је настојао да пре стварања заједничке државе обезбеди претходно уједињење српских земаља: да прво створи »велику Србију«, да, како се једном изразио, кочићима омећи српску територију и да је затим, као неспоран српски простор уведе у заједничку југословенску државу. У том правцу кртало се и расположење највећег броја Срба ван Србије. Најпре је 25. новембра Велика народна скупштина прогласила безусловно сједињење Војводине (Банат, Бачка и Барања) са Србијом, а Срем

Смехории от историјата на Батакович

Тврдењето, че през ноември 1918 г. в Женева, Југославскиот комитет и Народниот съвет са подписали декларација е ИЗМАМА В НАЙ-ЧИСТИЈА СИ ВИД. Женевската декларација е подписана от Министер Председателя на Кралство Сърбия - Никола Пашич, Председателя на Националниот Съвет /Народното Вече/ в Загреб - Д-р Антон Корошец, Председателя на Југославска комитет в Лондон - Д-р Анте Трумбич, Сръбски представителна парламентарна група по Договора, членове на југославскиот комитет в Лондон. Тоа е видно от подписите в края на Женевската декларација.

Тврдењето, че Споразумението не е прието дори в Загреб, зашто му се противопоставил Светозар Прибићевић е измамно. Не случајно **сръбскиот историк „Гълчува” Женевската декларација, без да даде препис от оригинала.** Припомняме, че Светозар Прибићевић не е етнически хърватин, а е етнически СЪРБИН с Австро-Угарско поданство.

Любопитен е фактът, че г-н Батакович, стига до извода – в Женева са создадени две држави /макар, че и двете држави са съществувале преди Женевското споразумение/. Но дори и така да е, то Западните покрајини не е са дадени според Ньойскиот договор на Сърбия, а на Државата СХС.

В Декларацијата от Женева јасно е записано, че се создава Држава на Сърби, Хървати и Словенци.

„*Представници Владе Кралјевине Србије и скупштинских политичких група, представници Народного Већа у Загребу, представници Југословенског Одбора у Лондону, скупљени у Женеви, varоши слободe, sретни су што могу једнодушно свећано и пред celim svetom konstatovati svoje ујединjenje у државу Srba, Hrvata i Slovenaca.*”

„*Današnjim danom i ovim aktom nova država se pojavljuje i prikazuje kao jedna nedeljiva državna celina i član društva slobodnih naroda. Nema više granica koje su nas razdvajale.*”

На този ден / 9 ноември 1918 г. / и с този акт / Женевската декларация/ се създава нова държава на Сърби Хървати и Словенци /ДСХС/.

Ако Пашич не е бил наясно какво подписва, едва ли е проблем на България. Но изглежда, че и Представителите на Сръбската Скупщина също не се били на ясно какво подписват / според г-н Батакович /. Явно „батака” /според г-н Батакович / с подписването на Женевската декларация от страна на Кралство Сърбия е обхванал всички сърби.

Да разгледаме и как според Батакович Държавата СХС се „превърща в монархия” Кралство СХС? Отговор намираме на стр. 285 от „Нова историја српског народа”

Признавање југословенске државе

Прва меѓународна признања југословенске државе дошла су од малих земаља Норвешке (26. јануара 1919), Грчке (крајем фебруара) и Швајцарске (почетком марта). Меѓу великим силама, Сједињене Државе су прве признале Краљевину СХС (7. фебруара 1919). На Конференцији мира у Паризу, меѓутим, представници великих сила су југословенску делегацију упорно називали српском, да би, тек од краја маја 1919, Генерални секретаријат Конференције акта почео да адресира на «српско-хрватско-словеначку делегацију». признање од стране В. Британије уследило је 1. јуна, а четири дана касније и од Француске. Први пут је име «Државе Срба, Хрвата и Словенаца» унето у мировни уговор са Немачком (28. јун 1919). Укупна површина Краљевине СХС била је 247.500 км².

Границе нове државе

На Конференцији мира у Паризу, Србију је (будући да је Југославија призната неколико месеци касније), заступао Пашич. Савезници су, после признања мањих европских држава почетком 1919, нешто касније признали нову југословенску краљевину. Разграничење са Аустријом извршено мировним уговором у Сен Жермену (10. септембар 1919), са Бугарском уговором у Нејин (27. март 1919), са Мађарском уговором у Тријанону (4. јун 1920), а плебисцитом у октобру 1920. Корушка се изјаснила за останац у Аустрији. Разграничење са савезничком силом Италијом, којим су Истра и део далматинске обале с острвима упркос жељама југословенске владе остали ван Краљевине СХС извршено је уговором у Рапалу 12. новембра 1920.

Фалшификацијата от

„Нова историја српског народа”- стр. 285

Разбираме, че Великите сили признали Кралство СХС. Но е тврде интересно, че не са използвали в мирния договор с Германия, името на „Кралство СХС”, която германците да признаат, а са използвали името „Държава СХС”, която би трябвало вече да не съществува /според Батакович/ ???

Забележете, че Батакович, НЕ СЕ ПОЗОВАВА НА ДОКУМЕНТ ЗА ПРИЗНАВАНЕ /защото такъв няма/, а използва собствените си думи „за доказателство”. Това е сигурен признак за измама.

След това разбираме, че Югославия /която всъщност е другото име на Държавата СХС, според картата в Ньойския договор/, се нарича Сърбия и е призната **НЯКОЛКО МЕСЕЦА ПО-КЪСНО** и от България. Но най-чудното е, че за да може България да признае в рамките на **НЯКОЛКО МЕСЕЦА СЛЕД 1 ДЕКЕМВРИ 1918 г. КРАЛСТВОТО СХС**, сръбските историци най-безцеремонно **ПРОМЕНЯТ ДАТАТА НА ПОДПИСВАНЕ НА НЪОЙСКИЯ ДОГОВОР**, от 27 ноември 1919 г. на по-ранна дата – 27 МАРТ 1919 г. /Вижте тази измама в текста

по-горе!/. Това не е печатна грешка, защото в предното изречение е казано, че „признаването” е станало „няколко месеца по-късно”. Всъщност Ньойският договор е подписан след една година /без три дни/, а не няколко месеца по-късно. И въпреки измамата – в Ньойският договор **НЯМА ЗАПИСАНА ДЪРЖАВА С ИМЕ „СРЪБСКО-ХЪРВАТСКО-СЛОВЕНСКО КРАЛСТВО”**. Това е факт, който може да се провери от всеки – повтарям, в Ньойският договор няма израз „Сръбско-Хърватско-Словенско Кралство”. **Няма нито един действаш държавник от СХСК, който да е подписал Ньойския договор. И няма нито един етнически сърбин, който да е подписал Ньойският договор.**

Подписалите Ньойският договор са - Иван Золдер - словенец, Анте Трумбич – Хърватин, Никола Пашич /подписал Женевското споразумение/ – етнически българин и подписва в качеството си на БИВШ министър председател /т.е. на обикновен поданик, а не държавник на монаршията/. Т.е. няма действаш държавник от страна на Сръбско Хърватско Словенското Кралство нито поканен, нито подписал Ньойския договор.

А Пашич и Трумбич са подписали и Женевското споразумение.

9. Признаване на Сръбско Хърватско Словенската Държава.

Въпреки твърденията на Сърбия, че на 1 декември 1918 г. се е обединила с Държавата СХС, подобно нещо не се е случило.

И това е написано в прав текст в „Договор между Главните съюзни и сдружени сили и Сръбско Хърватско Словенската Държава [Договор за югославските малцинства]”, сключен в Сен Жермен ан Ле, на 10 септември 1919 г.

1. Договорът е сключен между главните сили САЩ, Британската империя, Франция, Италия и Япония, със **СРЪБСКО ХЪРВАТСКО СЛОВЕНСКАТА ДЪРЖАВА /СрХСД/**.

2. На 10 септември 1919 г. според този договор, Сърбия се съгласява, че още не се е обединила със Сръбско Хърватско Словенската Държава. Т.Е. **НА ТОЗИ ДЕН ВСЕ ОЩЕ Е СЪЩЕСТВУВАЛА РЕПУБЛИКАНСКАТА СТРУКТУРА СрХСД**, а не монархическата структура СХСК.

„**КАТО ИМАТ ПРЕДВИД, че сръбски, хърватски и словенски народи на бившиата Австро-Унгарската монархия със собствената си свободна воля, решени да се обединят със Сърбия в постоянен съюз с цел за формиране на една суверенна независима държава под името Кралство на сърби, хървати и словенци.**”

Сръбско Хърватско Словенските народи са всички останали народи от Австро-Унгария /без Хърватска и Словения понеже те са вече правен субект обединени в СрХСД/, които още не са се включили в СтХСД / като Войводина – провъзгласила присъединяването си към Сърбия през 1918 г., Босна и Херцеговина, Черна гора, която по време на Първата Световна Война е окупирана от Австро-Унгария и пр.

Забележете, че въпреки Договорите с Австрия и Германия до 10 септември 1919 г. вече подписани, все още се говори за две отделни държави, които не са се обединили – Държава СХС и Кралство СХС.

Treaty between the Principal Allied and Associated Powers and the Serb-Croat-Slovene State (Yugoslav Minorities Treaty) (St. Germain-en-Laye, 10 September 1919) Entry into force generally: 16 July 1920 AUSTRALIAN TREATY SERIES 1920 No. 14 (c) Commonwealth of Australia 1999
TREATY BETWEEN THE PRINCIPAL ALLIED AND ASSOCIATED POWERS AND THE SERB-CROAT-SLOVENE STATE THE UNITED STATES OF AMERICA, THE BRITISH EMPIRE, FRANCE, ITALY AND JAPAN, the Principal allied and Associated Powers, on the one hand; And THE SERB-CROAT-SLOVENE STATE, on the other hand; WHEREAS since the commencement of the year 1913 extensive territories have been added to the Kingdom of Serbia, and WHEREAS the Serb, Croat and Slovene peoples of the former Austro-Hungarian Monarchy have of their own free will determined to unite with Serbia in a permanent union for the purpose of forming a single sovereign independent State under the title of the Kingdom of the Serbs, Croats and Slovenes, and WHEREAS the Prince Regent of Serbia and the Serbian Government have agreed to this union, and in consequence the Kingdom of the Serbs, Croats and Slovenes has been constituted and has assumed sovereignty over the territories inhabited by these peoples, and WHEREAS it is necessary to regulate certain matters of international concern arising out of the said additions of territory and of this union, and WHEREAS it is desired to free Serbia from certain obligations which she undertook by the Treaty of Berlin of 1878 to certain Powers and to substitute for them obligations to the League of Nations, and WHEREAS the Serb-Croat-Slovene State of its own free will desires to give to the populations of all territories included within the State, of whatever race, language or religion they may be, full guarantees that they shall continue to be governed in accordance with the principles of liberty and justice;
For this purpose the High Contracting Parties have appointed as their Plenipotentiaries:

3. Регентът на Сърбия и Сръбското правителство са част от Сръбско Хърватско Словенското Кралство. Сръбското правителство вече се е договорило с тези народи и с регента на Сърбия. Вече виждаме, че проблемът между Правителството и регента - не съществува.

„Като има предвид, че Принцът регент на Сърбия и сръбското правителство се споразумяха за този съюз, и в резултат на Кралство на сърби, хървати и словенци поела суверенитет над териториите, населени с тези народи...”

4. КАТО ИМАТ ПРЕДВИД, че Сръбско Хърватско Словенската Държава **със собствената си свободна воля** желае да даде на популациите на всички територии, включени в рамките на държавата, независимо от раса, език или религия пълни гаранции, че те ще бъдат управлявани в съответствие с принципите на свободата и правосъдието;

Тук съвсем ясно се казва, че Сръбско Хърватско Словенската Държава е свободна държава /със свободна воля / и независима държава /със собствена воля/ **ЖЕЛАЕ ДА ДАДЕ НА ПОПУЛАЦИИТЕ НА ВСИЧКИ ТЕРИТОРИИ, ВКЛЮЧЕНИ В РАМКИТЕ НА ДЪРЖАВАТА, НЕЗАВИСИМО ОТ РАСА, ЕЗИК ИЛИ РЕЛИГИЯ ПЪЛНИ ГАРАНЦИИ, ЧЕ ТЕ ЩЕ ПРОДЪЛЖАТ ДА БЪДАТ УПРАВЛЯВАНИ В СЪОТВЕТСТВИЕ С ПРИНЦИПИТЕ НА СВОБОДАТА И ПРАВОСЪДИЕТО.**

Едва ли някой може да го каже по-ясно – Сръбско Хърватско Словенската Държава поема ангажимента да отговаря за всички народи, които са включени в територията ѝ.

В договора за малцинствата подписан от СРХСД четем:

Чл. 1. Сръбско хърватско словенската държава **се задължава да признае като основен закон постановленията**, които се съдържат в чл, чл, 2 до 8 от настоящата глава. **Никакъв закон, никакъв правилник, никаква официална акция на държавата не могат да противоречат на тия постановления**, нито да вземат връх над тях.

Тук се казва, че никой не може да отнема малцинствата и тяхната съдба от Сръбско Хърватско Словенската Държава. Това предполага, че след гражданската война в Югославия, Западните Български Покрайнини трябва да преминат в границите на Страните, на които са дадени с Ньойския договор – т.е. на Република Хърватска и на Република Словения. И никакви други договорености не могат да се правят. Това е подписано и от Сърбия.

И за да е пределно ясно на сръбските историци какво е подписано в Женева от представителните политици, то аз ще си позволя да поясня:

1. Царство България не е подписало Ньойския договор с Кралство Сърбия, а с Кралството на Сърби Хървати и Словенци /КСХС/.

2. Никола Пашич подписва Ньойския договор в качеството си на БИВШ МИНИСТЪР ПРЕДСЕДАТЕЛ, т.е. до-

говорът е подписан от лице /етнически българин/, лишено от представителна власт.

3. КСХС не присъства като държава в нито един от Версайските мирни договори.

5. Държавата на Сърбите Хърватите и Словенците /СРХСД/, с която Царство България подписва Ньойския договор е образувана по инициатива на Националния съвет от Загреб /дори и според сръбските историци/ и е призната от Националния съвет, т.е. Държавата на Сърбите Хърватите и Словенците /СРХСД/ с Декларацията от Женева, е държавата, на която с Версайските договори се дава част от територията на Австро-Унгария и на Царство България.

6. Държавата на Сърбите Хърватите и Словенците е призната от всички победителки / Кралство Сърбия едностранно абдикира от подписа на Правителството си/ и победените държави участвали в Първата Световна война.

7. Сръбско Хърватско Словенската Държава е създадена на 9 ноември 1918 г. с подписите на Министър Председателя на Кралство Сърбия - Никола Пашич, Председателя на Националния Съвет в Загреб - Д-р Антон Корощец, Председателя на Югославска комитет в Лондон - Д-р Анте Трумбич, Сръбски представителна парламентарна група по Договора, Членове на югославския комитет в Лондон.

8. СРХСД НЕ Е ПРИЗНАТА от Крал Петър и Регента Александър на Сърбия. Това обаче не е проблем за България.

9. След гражданската война и разпада на Югославия, от 90-те години на 20 век, наследници на Западните Български покрайнини са наследниците на Държавата на Сърбите Хърватите и Словенците СРХСД/, т.е. тази държава, с която Царство България е сключила Ньойския договор/.

10.Наследник на Западните Български покрайнини са Република Хърватска и Република Словения. **Никакъв закон, никакъв правилник, никаква официална акция на държавата не могат да противоречат на тия постановления**, нито да вземат връх над тях.

Съвсем скоро ще подканим тези държави да потвърдят ангажиментите си, които са поели в Договорите.

Материалът подготви – инж. А. Пелтеков

Лъжите в Македонската енциклопедия

„На лъжата краката са къси”
Българска пословица

Днес ще представя една история, която е едновременно трагична и комична. Трагична с това, че шайка от сърбомакедонисти-дебили е завладяла властта в Македонската държава и сега е сред силните на деня. И тези измамници водят политика на пълно откъсване на Македония от Европейските структури и реалния свят, с единствено егоистичната цел да трупат пари и да държат нашите братя от Македония в пълна бедност и робско подчинение.

И в същото време темата е комична, защото сърбо-комунистите по един видимо лъжлив начин, се опитват да ни представят несъществуващи партизански отряди за истина.

Срам е за наследниците на Гоце Делчев, на Ванчо Михайлов, на Тодор Александров и др., да треперят пред шайката УДБаши, които са яхнали македонският народ и го държат в най-голямата бедност в Европа.

Трябва категорично да се разбие тази мафия от УДБашии, за да може Македония да влезе в Европейският съюз и да тръгне с развитието си напред!

А това може да стане повече от просто – трябва да се отворят досиетата на доносниците на УДБа и последните да се прогонят от управлението на Македония. Дори и от ЕС го препоръчаха на Македония ...

Един живот се живее! Трябва ли да се изживее в мизерия, в унижения, в простотии, заради сърбо-комунистите?

Тук съм показал две снимки от Македонската енциклопедия на МАНУ - част 1, която е под

Главната редакция на академик Блаже Ристовски. Но с лъжата, която се е представил акад. **БЛАЖЕ** Ристовски, е по-добре да се нарече акад. **ЛАЖЕ** Ристовски.

Тези, които ползват интернет, могат да намерят снимките в първа част на Македонската енциклопедия на сл. адрес - http://podkrepa.net/media/MK_Encyclopedia_

лианска окупация. Во неговият состав влегол и Битолскиот НОПО „Јане Сандански“. По заминувањето во Леринско и Костурско, заедно со Леринскиот НОПО „Виучната кариера до пензионирањето ја минал во Институтот (1967–1987), во Одделението за преродбенското и националноослободителното движење. Автор е

Битолско-преспанскиот народноослободителен партизански одред „Дамјан Груев“ (1943)

Книга_1.pdf

Снимката на Партизанският отряд „Дамјан Груев“ от 1943 г. могат да намерят на стр. 163., а на отряд „Гоце Делчев“ – на стр. 164.

Забележете, че в комунистическия отряд Дамјан Груев пълнителят на леката картченица е поставен от лявата страна и затворът на снайпера и карабините е от дясно / спрямо стрелеца/.

Борците на партизанскиот одред „Гоце Делчев“ (1943)

ниците на леринско-костурското подрачје (23. V – 1. VI), а потоа се префрлил во Битолско (11. VI), каде што извршил напад на италијански политички митинзи по битолските села (зимата 1942/43), а потоа влегол во состав на Битолско-преспанскиот НОПО „Даме

Докато при комунистическия отряд Гоце Делчев, пълнителят на леката картченица е поставен от лявата страна и затворът на снайпера и карабините е от ляво.

Добре е човек да си зададе и въпросите:

Кой отряд е по-многоброен – Гоце Делчев или Дамјан Груев?

Има ли никакви разлики между двете снимки освен, че партизаните от едната снимка са само македонистилеваци?

Къде е произведено оръжието за македонистите-леваци и къде за десничарите?

Снимките обаче са еднакви като две капки вода. **Негативът във втория случай е копиран от “обратната” страна...**

Тогаво лявото става дясно, а дясното - ляво. Левите ръце на комунистите-македонисти “стават десни” и обратно...

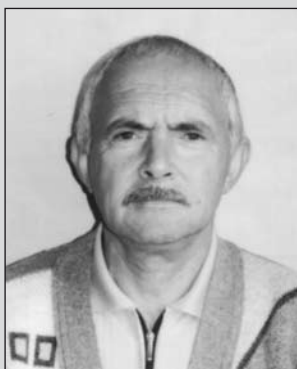
Това обаче е видима манипулация /измама/ и показва, че македонизмът е най-урудливия сурогат на сърбокомунизма.

И си помислете, ... колко ли още измами има в Македонската Енциклопедия на ЛАЖЕ Ристовски?!

Пожелавам Свобода и Пълна Независимост на Македония!

Инж. Ангел Пелтеков

175 години години след рождението на Левски

Димитър Димитров -
Треперски

7 години след откриването на паметника му в Босилеград.

Паметникът на Левски в Босилеград освен че е място за поклонение е и знаково място по което се прочухме по света. Всеки който дойде в Босилеград, особено от България, първо иска да отиде там. Отделно че там трябва да се събирате на рождената и на гибелната му дата за поклонение и почит към личността и делото на Левски.

Въпреки че паметникът на Левски търпеливо и бавно работи за укрепване на националното съзнание на българите и за възпитаване на младите в национален дух, той на местните ни управници послужи и за разни „патриотически упражнения“ с които, в зависимост от случая, се състезават колко са големи българи или сърби, но никой не повдигна въпроса да се уреди площадката пред него, въпреки че от 2005 година насам се попиляха сума ти народни пари за какво ли не, пък и не се знае броя на хората които уж отговарят за чистотата в Босилеград.

В Босилеград съм единствения който редовно чисти и поддържа паметника на Левски през цялата година, особено по време на поклонението на 18 февруари и по повод рождението му ден 18 юли.

Протестирах в полицията и комуналното когато площадката пред паметника на Левски се използваше за паркиране на коли. Не получих никакъв отговор, но такова дебелашко неуважение може да дойде само от хора които нямат нито съвест нито морал. Освен това, паметникът непрекъснато е изложен на боклуци и животни и затова реших по повод 175 годишнина от рождението на Левски, със собствени средства и труд да уредя паметника. Работих повече от месец, направих ограда, затревих площадката, направих електрическа инсталация за осветление на паметника през нощта, но се оказа, че босилеградските управници заедно с цялата им администрация не могат да се разберат кой да даде разрешение за свързване с уличната мрежа за осветление! В крайна сметка съм готов аз да плащам тока за осветлението пред паметника, но не мога да предоставя необходимия набор от документи защото нямам „доказателство за собственост“?!

И докато продължавам да тропам по вратите в общината и електроразпределителното надявайки се, че някому ще проработи съвестта, чувам как дребните душици и злите езици зад гърба ми злословят по мой адрес колко ли пари съм взел от България за да уредя площадката?! „Кой е луд на тая жага по цял ден да работи без пари“ – казват едни, други си измислят цифри, и даже ми се заканват че „ще видим ние тая работа“, а аз няма какво да им кажа освен да ги съжалявам. Левски заслужава да му се отдаде нужната почит, коментарите на дребните душици не си заслужават абсолютно никакво внимание.

НА РАБОТА, БАЙОВЦИ!...

На фона на днешните борби и боричкания, този призив ще прозвучи най-малкото смешно. На работа!? Нам по се услажда борбата, тя по-лесно и по-бързо ни отвежда на другия бряг. Ние се борехме и за хлеб, и за мир, и за жилище – все се борехме. Със световния капитализъм, който се оказа наша днешна съдба. И с него се борехме. Сега, когато остана най-главната битка с немотията, се разбира, че не в битката, а в работата е спасението.

Това Левски е разбирал отлично. Неговите ч а с т н и революционни комитети са пример за тази *работа*. И в неговата клетва можем да прочетем:

“Заклевам се и обещавам какво ще р а б о т я със сичките

си способности за освобождението на отечеството си България...”

На работа, байовци... Дали пък Левски не е виждал *утрешня* смисъл на тия свои думи? Но дали е съзирал и недоумението, пред което ще изправи революционери и радикални мислители и тълкователи? На друго място обаче той казва не байовци, а “братия”. И не е нужен специален анализ, за да разберем, че и едното, и другото обръщение е обръщане към съмишленици, към хора, близки не само по род но и по душа. Че не бунтът и революцията са негово изконно занятие и потребност, а *работата*. Аз съм сигурен, че през тежкото и дълго робство народа български са спасили не толкова хайдутите, колкото занаятчиите. Апостола разбира това, разбира душищата българска. Така, както ще я разберат и изтъкват великите народовеци и психолози като Захари Стоянов, Димитър и Антон Страшимирови, Симеон Радев и Иван Хаджийски.

Но не вниква ли и Вазов в това противоречие на рисувания от него революционер, на “тоя демон вездесъщ” – страшилище за империята?

Говореше често за бунт, за борба,

кат за една близна обща *веселба*

!”Л е в с к и “, Епопея на забравените”, 1883 г./

Демонът се оказва твърде светъл и весел като характер – Такъв е и в портрета, който Ботйов ни оставя от оная зима край Букурещ...

Нашият народ е народ-работник, а не бунтовник и революционер. Това все още не могат да го разберат някои! За някои са по-важни бунтовникът, борецът, а не работникът. Плод, а и жертва на тая заблуда са вече няколко поколения българи.

...Левски изрядко говори за бунт и борба – нищо че Вазов му туря тия думи в устата. За него нещо обикновено е да каже: *работим* за Отецеството. А това, че го прави не от конспиративни съображения, виждаме в едно писмо-дописка до Любен Каравелов. Там между другото четем:

“Време е с един *труд* да спечелим онова, което са търсили братия французи, т.е. млада Франция, млада Русия и прочее. Колко скъпо и с какви загуби! Брат брата да убие ... Сега е време да преварим това з л о... Само с Божия помощ трябва ни още мъничко време да *поработим* ...И тогава с Божия воля да съспием гнилата и страшлива държава, та да *създаме* друга, много трайна по новото издание...” (к. м., авторът)

Много ясно Левски говори тук за р а б о т а, за т р у д в полза на оная държава, която се гради не върху кръв и сълзи, но с разум и пот. Труд вместо кръв – това е комитетската стратегия на великия Апостол. Още в клетвата му се вижда т о в а... На работа, байовци – е неговият девиз. Изрядко, по неволя и принуда може да се чуят други нотки:

“Ето времето се вече решава... Силно ни принуждава външното обстоятелство без друго да вървим *на бой* и минута да се не губи!”

Кои са „външните обстоятелства“ тук не е много ясно, но явно те извикват нетърпението да се отиде на бой. По дух Левски е близък до Каравелов, но с тая разлика, че в един момент може да замени просвещението с бунта, с борбата. За Левски борбата е вид работа. Едното не изключва другото, дори напротив: работата предхожда и дори се слива в представите му с борбата.

Ето как го е казал в писмо до Атанас Хинов:

“...Аз съм посветил себе си на отечеството си още от *б*1-во лято да му служа до смърт и да *р а б о т я* по народната воля.”

“Частните” му комитети са нивата, на която се труди ден и нощ, неуморно и усърдно, системно и упорито. Дълбоката оран, с която великият сеяч подготвя почвата за най-нежните и трудносъхраними семена на свободата, ни подсеща днес за плевелите, които сме позволили да избуят и да задушат народната нива. И това, че неговото честване съвпада винаги с усилените дни на жътвата, е знаменателно.

“На работа, братия!” звучи покъртително. То следва да затрогва и да обръща душиите ни натам, накъм слънцето.

И не е нужно да броим колко са въпросителните след онова “*народе????*” По-важно е сега да вникнем в смисъла и подбудите на неговите думи за *р а б о т а*, за *т р у д* в полза на Отецеството. На онези “Нареда на работниците за освобождението на българския народ”, проектоустав, изработен лично от Апостола, в която недвусмислено се говори пак и пак – за *работата* по освобождението на Отецеството.

КИЦ ДЕЙНОСТИ

„Босилеград преди и сега” в Скопие
На 9 април т.г. в Скопие в Информационния център на делегацията на Европейската комисия бе открита изложбата „Босилеград преди и сега“.

Изложбата бе организирана от КИЦ „Босилеград“ и Гражданско сдружение за развитие на туризма – Босилеград, със съдействието на българското посолство в Скопие и бе открита от българския посланик в Р. Македония Раковски Лашев.

Освен домакините и организаторите на откриването на изложбата, присъстваха и много босилеградчани, живеещи в Скопие, които я разгледаха с изключително голямо вълнение. Две момичета от Босилеград, Мария Тодоров и Даяна Димитрова, представиха босилеградската народна носия – сая, а Мария просълзи присъстващите с емоционалното изпълнение на български песни.

Македония е първата съседна страна, в която бе открита изложбата „Босилеград преди и сега“. След Скопие изложбата ще бъде показана в Битоля на 23 април със съдействие на българското консулство в Македония.

На 1 юни, по повод Международния ден на детето, изложбата ще бъде открита за българската общност в Молдова, в град Комрат. На 4 юни изложбата ще бъде показана и в Украйна, в град Болград.

Специалният докладчик Йелко Кацин в Босилеград

Специалният докладчик на Европейския парламент за напредъка на Сърбия за членство в Европейския съюз Йелко Кацин и българският евродепутат Станимир Илчев посетиха районите, доминирани с българско население – Сурдулица и Босилеград. По време на посещението си те подробно се запознаха с правата, положението и живота на българското малцинство в Западните покрайнини.

В Сурдулица Кацин и Илчев посетиха Техническото училище “Никола Тесла”. В двора му преди две години бе построена спорната паметна костница, в която, според сръбските историци, се пазят част от костите на “20 000 сърби избити от българските окупатори по време на Първата световна война”.

В Босилеград двамата посетиха Културно-информационния център, учебните заведения, храма “Св.Троица” в с.Извор, построен със средства от Бъргария, както и Канцеларията на националния съвет на българското малцинство и подробно се запознаха с положението и правата на българите.

В изявление за медиите Кацин и Станимир Илчев подчертаха, че спазването на правата на малцинствата и конкретно - на българското, е част от сръбския път към

пълноправното членство на Сърбия в ЕС и насърчиха българите в Босилеград да отстояват правата си.

Изложба за Босилеград в Битоля

На 2 май 2012г. в Културния център на община Битоля, Р. Македония, бе открита изложбата “Босилеград преди и сега”.

Временното управляващия Генералното консулство на Р България г-н Данчо Мичев откри изложбата, а уводни думи за нея каза нейния автор Александър Димитров.

На откриването на изложбата присъстваха почетните консули на Хърватска, Черна Гора и Франция. Присъстваше и г-жа Маринела Петреска от Сдружението за македонско-българското приятелство.

Намерен още един паметник на жертвите на Коста Печанац

След паметника на Стою Яначков Попов, учител, убит от разбойническата чета на Коста Йованович Печанац, Димитър Димитров Треперски издири и спаси от забравата още един надгробен кръст свидетелстващ за сръбските зверствата през май 1917 година в гробищата в село Горна Любата, Босилеградско. Кръстът е бил почти затрупан и след като го очисти, Димитър установил, че според преда-

нията на местните жители записани и в краеведската книга на Александър Младенов, той принадлежи на 45-годишен кръчмар Рангел Гергинов от Горна Любата (син на Гергин и Вена Маринкови) убит на 15.05.1917г. в кръчмата си в с. долна Любата.

КИЦ се представи на Осмата световна среща на българските медии в чужбина 16-20 май, Букурещ, Румъния

По покана на БТА, Александър Димитров представи КиЦ-а и списанието „Бюлетин“ на Осмата световна среща на българските медии в чужбина, която се проведе в Букурещ на тема „Медиите – между глобалното и регионалното“. На срещата бяха раздадени петдесетина бройки „Бюлетин“ и направени множество контакти с журналисти от Австрия, Гърция, Австралия, Испания, Канада, Ватикана и с представители на българските организации в чужбина. БТА поддържа връзка с над 150 българоезични медии, които се печатат и излъчват на 4 континента. По време на срещата бе показана изложбата Възрожденски печат „Родени свободни“, бе представена премиерата на филма „Миграцията на паламуда“. Също така, България бе представена като туристическа дестинация и организиран коктейл в българското посолство в Румъния.

Основни акценти по време на срещата бяха нуждата от по-широк дебат за свободата на словото, собствеността на медиите и мястото на журналистите в обществото. Участниците във форума се обединиха около мнението, че гилдията се нуждае от нов професионален съюз или цялостно реконструиране на сегашния, който да защитава правата на журналистите. Такива организации действат успешно в развитите европейски демокрации.

Също така бе повдигнат въпроса да се защитят националните паметници на българската култура в чужбина в рамките на което Александър Димитров е предложил сред тях да влезне и черквата „Св. Троица“ в с. Извор, Босилеградско.

От Босилеград през Русе до Молдова 31.06. – 07.07. 2012г.

Първата спирка по време на нашето пътуване от Босилеград до Молдова и Украйна беше Русе. По пътят спряхме на Витиня и се поклонихме пред паметта на великите български футболисти Гунди и Котков, пострадали през 1971 година.

Русе е известен като „малката Виена“ с чудесната си архитектура, вдъхновена от австро-унгарския стил, пренесъл се надолу по течението на Дунава.

Посетихме и концерта на „Мистерия на българските гласове“. На следващия ден сутринта потеглихме към Букурещ. Първо посетихме Солаковия хан, в двора на който се е намирала мелницата в която Левски и Ботев са се под-

слонявали. В тази къща са издавани „Свобода“ и „Независимост“ на Любен Каравелов. Видяхме и мястото, където е живял Иван Вазов, университета, подпомоган от българските търговци Евлоги и Христо Георгиеви, фотоателието в което Ботев и Левски са си правили снимки, центъра на града с пешеходните улици, където през деветнадесети век са отсядали търговците, дошли от цяла Европа. Една от улиците и досега се казва „Габровени“, тоест „Габровците“ – там се намира ханът, където са отсядали търговците от Габрово.

Посетихме и румънския парламент – най-голямата сграда в света след Пентагона. Сградата е с няколко кубически метра по-голяма от Хеопсовата пирамида, а булевардът отпред е с десет сантиметра по-широк от Шан-з-Елизе.

След Букурещ поехме към Молдова и вечерта стигнахме в Комрат, където бяхме посрещнати сърдечно от нашите домакини. Невероятен хотел, изисканата вечеря, хубаво вино – всичко надмина очакванията ни. В една от най-бедните области на Европа открихме най-чудесните хора, които ни посрещнаха с танци, песни и усмивки.

По случай първи юни бяха дошли деца от всички околните села, които ни представиха руски, гагаузки, български и румънски танци и песни. Малките изпълнители не отстъпваха на големите, а усмивките им не слизаха от лицата. Гагаузките хора с хореография от руската школа са невероятно преживяване, което трябва да се види и усети. Песните изпети от нашата Мария също впечатлиха всички присъстващи. После открихме нашата изложба за Босилеград, а националната молдовска телевизия дойде да направи репортаж за нас. Видяхме и изложба на деца от Гагаузия.

Посетихме и Комратския теоретически лицей Г.А. Гайдаржи. Там се намира най-голямата библиотека с български книги в Гагаузия. Преподавателите в училището ни разказаха как пазят майчиния български език и как противича обучението.

Следобед беше посветен на селото Бешалма. Традиционно гагаузко село, кацнало на един от малките хълмове, пълни с лозя. Влязохме по разнебитения асфалтов път, главите ни почти удряха тавана на микробуса на всяка дупка и на този фон последвалото ни се стори още по-нереално: на прашния централен площад ни чакаха десетки деца, облечени в традиционни носии, човек с тъпан и, разбира се, цялото село, което беше дошло да гледа. Извиха се танци и хора, после в музея на Гагаузия с часове ни разказваха за това кои са Гагаузите. Музеят се намира в селото и се поддържа от ентузиазма на хората, почти без пари. До края на деветнадесети век дори не са ги наричали гагаузи, а българи. Финалът е незабравим. Чудесна традиционна кръчма, с изглед към отстремния хълм, най-хубавото и най-екологичното вино, което сме пили. Чудесни ястия. Пяхме с цял

глас на български, гагаузки, сръбски и руски и тропнахме здраво хоро за изпровожак.

Посетихме Башкана (президента) на АТО Гагаузия, Михаил Макарович (демек баш хана, за да останем в тюркското настроение от вчера). Отидохме на гладен стомах, в осем и половина, тъкмо зад статуята на Ленин. И тук, както навсякъде в Гагаузия, надписите на руски, молдовски и гагаузки се редуват. Пресекохме централния булевард Ленин и отидохме в черквата.

Беше задушница – 90 процента жени, всички до една с покрита глава, нашите момичета и жени също трябваше да си сложат забрадки. В черквата беше пълно с маси, отрупани с помени. Отидохме да се помолим и да дарим една икона на свети Иван Рилски.

В Болград посетихме училището, тоест „лица“, из който ни разведеха директорката Жанна Суслина и прекрасните учителки Снежана Скорич (по история) и Наталия Кара (по български и литература). Освен с прекрасно оборудваните класни стаи, картите и символите на България на входа, от които се възхити до сълзи Димитър Димитров, училището ни възхити с музея на собствената си история и огромната си зала за театрални представления, концерти и конференции. Разказаха ни, че училището е запазило българщината през различни епохи, в които Болград е бил част от руската империя, от Молдова, от Съветския съюз, от Румъния, от Украйна...

На тръгваме видяхме умалено копие на паметника на Шипка в строеж – проект на българите от Болград.

Изхарчихме последните си украински гривни (местната национална валута) за гривнички и други сувенири от огромния местен пазар. Направи ни впечатление, че тук в Болград всички говорят предимно на български и на улицата. На пазара се запознахме с българи от околните села.

Това е едно от най-хубавите пътувания, които сме правили. Вече не знаем колко граници, в продължение на осем дни, прекосихме по пътя си от Босилеград, през България, Румъния, Молдова, Украйна, отново Молдова, Румъния, България и пак до родния Босилеград.

КИЦ „Босилеград“ по инициатива на Александър Димитров проведе дарителската акция за набиране на средства за възстановяване на пострадалият в пожар храм „Преображение Господне“ в град Болград, Украйна. Акцията бе обявена по време на „19 международен детски Великденски фестивал – Босилеград 2012“ и бяха събрани общо 550 евро. Сумата бе предадена на 4 юни т.г. от Александър Димитров, главен организатор на Великденския фестивал и инициатор на посещението, което българите от Босилеград направиха на българските общности в Румъния, Молдова и Украйна от 31 май до 6 юни т.г. и представиха изложбата „Босилеград преди и сега“ в Комрат на 1 юни, Болград на 4 юни и на връщане в Русе на 6 юни.

Посещението бе по покана на Главно управление за образование на АТО Гагаузия, в град Комрат, Република Молдова и на Асоциацията на българите в Украйна, най-голямото българско обединение със 120 асоциирани селски, районни и областни български културно-просветни дружества и организации.

С това бе върнато посещението на българите от Молдова които през последните две години два пъти посетиха Босилеград по време на Великденския фестивал.

Пътуването бе подпомогнато от Канцелариите на българските евродепутати Андрей Ковачев, Евгени Кирилов и Станимир Илчев, от Фондация Българска памет, Граж-

данско сдружение за развитие на туризма в Босилеград и Културно-информационен център „Босилеград“.

Премиера на филма “Операция Шменти Капели” в Босилеград 08.06.2012

Екипът на филма “Операция Шменти Капели”, на който режисьор, продуцент и сценарист е Владислав Карамфилов - Влади Въргала, направи премиерна прожекция пред българите в Босилеград, Сърбия, на 8 юни, петък вечерта.

Прожекцията бе подарък от екипа за българите в Босилеград и специален жест към Дружеството за развитие на туризма и Културно-информационния център „Босилеград“. Премиерата се състоя пред добре попълнената зала в Културния дом в града, истински любители на филма. Неин гост бе и консултът на България в Ниш, г-ца Антония Велева. Преди премиерата всички гости посетиха черквата „Св. Троица“ в с. Извор.

“От десет години в Босилеград не е имало кино-прожекция”, каза Александър Димитров, по чиято покана кино-екипът бе в града. Той допълни, че никога в града досега не е имало филмова премиера, което прави събитието историческо.

“Разказваме за отношенията в държавата през последното десетилетие. Със сценария търсех абсурда, а после всичко това се случи и стана истина“, разкри Въргала. Той е финансирал филма с ипотeka на жилището си.

Освен доказани актьорски имена като Захари Бахаров, Христо Шопов, Малин Кръстев в продукцията участват и хора, които никога не са заставали пред камера. Адмирации за актьорската си игра получава преводачът Хари Аничкин, който за първи път играе, а режисьорът Джеки Стоев и Джони Пенков влизат в образите на психиатри.

Сюжетът на филма разказва за абсурден извършител на абсурдно престъпление. Елементите на престъплението се подреждат един след друг с неумолима логика: заложници, откуп, престрелки, експлозии, убити. Но вместо след като всичко приключи, от барутния дим пред обществото да изплува класическо местопрестъпление, се оказва, че събитията са изградили лабиринт, в който е невъзможно да се проследи нишката на истината. Твърде много хора са замесени, твърде много неща нямат нормални обяснения и явно нещо много важно е пропуснато. Шменти Капели - една комедия за това, което стана пред очите ни, без ние да го разберем. Една кримка за обикновения човек, когото никой не успя да разбере. Един филм за нашето време, и неговите престъпления. Една история за тайните, които силните не могат да скрият от слабите. В сцените изобилстват сблъсъците между полицаи и престъпници, а в главната роля на барета се изявява фолк певецът Константин. Стоев и Пенков в ролите си на психиатри

трябва да установят дали арестуваните са с всички си. Самият Въргала пък играе двойна роля - на близнаци, които бавно потъват в сенчестия свят на престъпниците.

В Босилеград се проведе концерт на БТР 09.06.2012

Босилеградчани, пяха на 9 юни вечерта с БТР на концерт, организиран в двора на местното училище. Концертът бе безплатен и бе подарък за местните жители от групата. Проявата бе организирана от Културно-информационния център „Босилеград“ и Гражданско сдружение за развитие на туризма. Агенцията за българите в чужбина помогна реализацията на концерта поемайки разходите за озвучение и осветление.

На откриването на концерта домакинът Александър Димитров припомни на присъстващите че такъв рок-концерт се провежда 12 години след последния рок-концерт на групата „Сигнал“ от лятото на 2 000 година и изрази надежда че оттук нататък по-често ще се радваме на такива концерти. Освен местни хора, специално за концерта дойдоха и фенове от София и Кюстендил.

“Очарован съм от топлото посрещане, въпреки че за първи път съм в Босилеград”, каза вокалистът на българската рок-банда - Наско, изненадан от това, че повечето гости на концерта знаеха песните на групата наизуст. Той обеща на местната публика да направи голям концерт за годишнината на групата догодина, когато тя ще чества своя 20-годишен юбилей. Той пък съвпада с 20-годишния юбилей на Международния детски Великденски фестивал в Босилеград.

Гостите бяха много впечатление от посещението на село Извор, от черквата, килийното училище и старите къщи.

Освен БТР, Босилеград снощи пяха и се забавлява и с група “Команда Пет”, основана от единия китарист на БТР – Киро.

Иначе, БТР е създаден през 1984 в Националната гимназия за древни езици и култури в София от Валентин Гувески (китара), Милен Марчев (бас китара) и Ясен Петров (вокал). През годините до 1991 г. през нея минават близо тридесет човека. За първи път БТР участват на престижен рокфест в Троян през 1990г. и именно там печелят за пръв път много почитатели.

За първият си албум, групата е в състав: Христо Ангов (вокал), Валентин Гувески (китара), Кирил Божков (китара), Иван Калфов (бас), Георги Милев (ударни). Той излиза като издание на „Рива Саунд“ и е концертен, с изпълнение от концерта в зала „Валентин Андреев“ на 29.01.1992г

и с изключение на първите 2 песни е изцяло на български език.

През март 1993г излиза албумът „Bending the rules“, включващ на английски първите хитове на групата - „Магура“, „Първа кръв“, „Инсулт“ и „Лихвар“ и представляващ мощен хеви метъл, примесен с по-бавни парчета като баладата „Loaded love“ и „On the dedline“. Издаването и разпространението се поема от „Унисон-РТМ“. Албумът става един от най-продаваните през 1993 г. - година, в която има издадени над 40 български рок албума. Заснет е клип на песента “Магура” от БНТ.

Албумите правят впечатление с добрата ритъм-секция и тежкия китарен саунд. Високите вокали допълват хеви-звученето на групата. През този период банда има няколко първи места в радио- и тв-класации, самостоятелни концерти и участие като предгрупа при гостуването на Tankard.

Летен Лагер В Ковачевци

Една от грижите на българската държава за българските деца в чужбина е вече установената практика Министерството на образованието, науката и младежта, чрез българското Посолство в Белград и КИЦ-а, да провеждат по една 7-дневна летна почивка в Национален детски екологичен комплекс в Ковачевци. Тази година бяха отпуснати 50 места за българите от Сърбия. От Босилеград 20 деца имаха възможност да почиват и да тренират в спортната база на комплекса. Престоят им беше използван за подготовка за Детските олимпийски игри по повод Мала Богородица в Босилеград.

Легловата база на комплекса е 300 места сред които има стаи с две и три легла, санитарен възел, апартаменти с по две стаи и четири легла и целогодишен комфорт.

ДЕК Ковачевци е разположен в полупланинска местност на 60 км. югозападно от гр.София в екологично чист район и климатични условия благоприятни за възстановяване на белодробни и алергични заболявания. В близост до комплекса се намират резерват Острица, Земенски и Рилски манастир. Язовир Пчелина е разположен в непосредствена близост и предлага на гостите си отлични условия за спортен риболов, сърф и гребане.

10-дневна летна почивка на море 01. 08. – 10. 08

30 ученици за сметка на Народното събрание, и 20 ученици и възрастни за собствени разноски прекараха 10 дневна летна почивка в Национален детски комплекс Равда край Бургас. Почивката за група от 30, за първи път отиващи и социално слаби ученици, бе спонсорирана от Народното събрание и организирана от КИЦ „Босилеград“. Желанието на спонсора беше да се дава предимство на деца които отиват за пръв път на море, по препоръка на лекар и социално слаби така че се наложи да отпаднат учениците които миналата година също бяха на почивка в Равда. Това условие доведе до разпадане на групата защото децата не искаха да си изоставят компанията. Проблемите с превоза още повече затрудниха организацията и поставиха на дневен ред въпроса с преосмислянето на тези традиционни вече почивки. Интересата за тях все повече спада, а организацията на излишното свободно време на децата по време на почивката, просто вече няма кой да я поеме, докато децата скучаят и си търсят забавление по заведенията.

Тежките думи на баба Перуника

Е, море Владко, Владко! Откако се ти закмети, та се всичко живо закучи. Ама от мене да знаеш: човек на сто години има, ама власт на сто години никаде нема!

Откога ти бре, бабин, думам, да се манеш от тая пуста сръбска политика што ни е живи у земи закопала, а ти си се ванал за тай твой Кошуница, како да ти е баща, та се и ти укусти прокаде него. Нема и с него да направите Велика Сърбия, што не можа да я направи цар Душан и сите сръбски крале и големци по него до ден-днешен. Не може, бабин, никој да е по-велик от Бога!

А па и тай ваш цар Душан, и това да ти кажем, кога е тръгнал да прави тая Велика Сърбия, е утепал баща си, да му земе царството и да го разшири, а брат му, свети Сава, нели е бил божи и учен човек, от съклет е избегал от него чък у Света гора у манастир, и тъка е одил от манастир на манастир, додека не се е поминал от простуда при уйка му, при нашия цар Асена, у Велико Търново.

И от тъгај Божята проклетия си врџви по Сръбско, та и нас ни стигна! У Библията е писано дека тебе да уважаваш майка ти и баща ти, та да ти е арно и длъго да поживееш на земята. И у чуждо да не пипаш. И да не лъжеш. А за велика држава, тебе да имаш велика душа и велик ум! Другото е до време! Да си велик човек, не ти тебе велика сила и велика сабя, а велика душа за малечките, сиромасите и бедните.

Властта е дяволска работа, бабин, та си води ред каде што думаш и што работиш, и на кой цар служиш. Гледам, ту се врџнеш у Белград, ту се врџнеш у Софија, а не си ни там, ни тука. Кога да те гласуват старците да останеш на власт, водиш ги на преглед при доктор у Военна болница у Софија и си българин, а кога да се запишат внучите им у българската паралелка – тогава се правиш мазен пред сърбите и си сърбин! Не се продава вера за вечера, бабин, слушај ти мене, я сам стар човек! Оно у Сърбия кмето е по-голема власт од преседнико на државата, ама щом си на власт, нема начин да си не огрешии душата!

Знам дека че речеш, е па бабо, што да чиним, ка си ме народо обича и све за мене гласуе на изборите. Не е тъка, бабин! Немой да си кривиш душата, Господ гледа. Народо те не гласуе – ти го накара да те гласуе. Кого с убава дума, кого с лъжа, кого с пари, кого с државна работа – ти си знаеш. Ама това не е убаво, бабин! Оно това си го писуе и у книгите, те, вечер ка си легнеш, земи некоја книжка та попрочети това-онова, може па да ти светне нешто у кеменето! Ако не умееш да четеш на български, земи сръбските – и там пише същото! Па земи тъка та се позамисли, како отживея таквия гладни за власт како тебе – сега не знаат каде одат, сами си думат и само проклетията остана да тежи на децата и нуците им. Вземи, бабин, па си тури Библията под згламницата, с неа да легнуеш, с неа да стануеш – све там да ти е акъло у неа!

Па да ти кажем, оно не е на арно и народ много да те обича. Нели знаеш, Тито ка беше жив. Беше заръкавел и засополявел, а они сите тръчат да го целиват и на руке да го носат! Па ка умре, народ што изплака и што се изтруча – един стане, друг се издигне! Па се заклеа, дека све по неговио пут че идат, демек, нищо нема да се промени след него, се е едно не е умрел! Дрџн-дрџн ярина. А бре оно у влакно на глава не бива да се клънеш, та камо ли у власт! После дойде време, да ми простиш, та му се на гробо истовария!

Сичко е било лицемерие, бабин, за келепиро е било плакането, не е за него. Та и ти така – наврџтая се околу тебе за комат леб, оти са фукаре и лежачи и ги мързи да пипнат работа. Гледам, какъв зян, какъв батък се поправи по селата – што сено, што джанки се расипая, нема кой да се сведне едно зрѣнце да прибере, а гледам човеци прави и здрави, на вол опашка да изскубат што се вика, са виснали на общинската каса, ти да ги раниш. Ама ти ги научи така, гласуйте за мене, па че ви назначим на државна работа. Оно дали тъка пише у закону, бабин?

Па мани све, ама нали некој тебе да тура у тая пуста каса. Кой да тура, ка никој ништо не работи и нема алъш-вериш? Ние, старите, докато можахме, работихме и турахме, вие архихте като че ли свето че го однема по вас, сега ние полека си отиваме на онај свет, а тия младите, по-отраканите – у чужбина. Ти че вилнееш още малко, додека и на тебе ти дават, па после ка се доврџи, тъгај че разбереш кой коју те обича. И че те пращам дали че шкрџкалеш на оропо по соборете и фестивалите. Оно ти си знаеш дека у так-

вия времена на народо му тебе оре и лебеч, та да си кюти и да си трџпи вџшките у главата, ама ако на сите тебе да им е лошо, та сал на тебе да ти е арно, по-арно и ти да не си.

Ј знам дека ич не ти е право, што ти думам така у очи, ама я да ти кажем, дека те тия што си ги турил на плата, един ден че ти изедат главата. А тия, што ти думаят право у очите и ти ги ядеш на сека крачка – те тия че станат да те бранят. Тия што си ги ранил и поил и што ти се сега клънат у главата – нема добар ден да ти кажат. Че ти дойдат умове, ама че си отидат кумове.

Гледам, всичко е замрело и запустело, още чумата не е трџнала по земјата, а тебе те дидзаят самовилите сръбско оро да водиш!

Летото капка дъжд нема да падне, земята гори, а ти си дигнал народо на оро и на топка, басейн си заванал да правиш до реката у шаваро и жабрѣнко, та да има бадявдижките каде да се мачкаат ка им стане жег! Оставила баба делник, да си меси зелник. Па малко ли са ни такива заправени-недоправени пушчињаци още от Титовото време, та сега и други че правиш! Нали видиш дека не ти е подадения, што продумаш – излъжеш, што започнеш – не доврџиш!

Летоска, у най-големата жег, ти си заказал фестивал и се задигнали човеци чак от Северна Бџлгария, да дойдат, да ни уважат като братя и свои, а ти си се разрепелџил със сръбска музика да ги посрещаш! А нема кой едно добре дошли да им каже и нема каде да преспат, но се подвират по буварнијачите. Оно и затова си има мурафет, кое што и како се прави, ама на тебе инато ти не дава и гледаш да го скаламутиш там како да било. Само да е по-големо, та белким рогове че ти пораснат!

Па нема да се стегнеш како човек, да се подстрижеш, да се обричиш, да се облечеш у европејски дрешки како што си е редно, па да ги посрещнеш с убава дума, домакински, но си се изтресъл на гачи и на прапушчињаци, тъка ти се види тупано и си излезнал оро да водиш и говор да дрџиш! Кой че те чуе, бре бабин, нели знаеш дека по дрейте те посрещат, ама по акъло те изпрачат. Оно ти си немаш срама, ама те тъка, от аир-бездер, да ни не срамиш нас, нали уж си лицето на общината, земи та се постегни! Нали се свираш нагор-надол, гледай народо што работи па и ти тъка работи, бабин.

Едно време беме народ за чудо и пример – работници, майсторе, учени, а сега ти ни направи за резил, каде да погледнеш по вестниците и по телевизорите, секаде си разлџигавил, каде с шишетия, каде с гювенди – бива ли така бре, чедо, срамота е. А, па и стига си целивал у образ кого каде сретнеш! Оно това каде не е културно, па и не е здраво, бабин, човеци секакви – кои болни, кои сомурљиви, кои гадежљиви – мани ти што че се заразиш, но и нас че ни заразиш! Па да ти кажем дека и Јуда е целивал Христос, па го е предал.

Па ако е претекла некоја пара у общината, не брџзайте да ја просерете по соборе и фестивали, но земете та направете нешто, та народо да се наоди у работа и парата да пада! Купете по некое добиченце на сиромасите, оти гладни години идат. И немой само да метете улицата от общината до мосто, но сберете тия бадявдижи што ги назначите пред изборите на работа, па ги изкарайте да очистат некоја сиромашка нива и ливада от трџни, да има каде да се роди една вила сено или добиче травка да откине.

Те това е вашио комунизџм – земята опусте по него, а народо се извртоглави, народия се неработници, лежачи, пијаници, наркомани, а учените изучия дяволските науки и земята се огадни. Господ почна да си сџбира версиите – кџде пожар, кџде наводнения, кџде земетресения и народо почна за вода на пазар да ходи!

Сатаната улезна у црџквата и народо почна да му се моли и кланя. Кога е било това владика на малечки дечица да налита, а вие рука му целивате, ега му исъне! Най-големите безбожници, най-дџлгите свещи палаят. И то баш тия што не ни давая едно време децата да си крџстиме у црџква, но сме ги крџщавали по сред ноц по воденичарските вирове само да се не затри християнската вера! Мой Божил, бог да го прости, Панчо удбадџијата го откара у затворо дека беше отсекъл едно дџбиче за бџдник на Бџдни вечер, а сега същите тия удбадџи ни продавая свещи у црџквите и света вода на Богоявление! И изкрадна каде што дованая, ама за ни нема ни грех, ни закон. Па после се чудиме зашто земята се тресе, и крџв тече насекаде!?

Та затова ти думам, стига си ветрејал по самовилските гумна и оробишчата, но се оправяј за човек и си зџбирај акъло у главата! Гледай народо тебе да те води, а не ти да го водиш него! Оти по лош пут си ни повел и на лошо че ни изведеш.

ISSN 2217-7647

9 772217 764006

